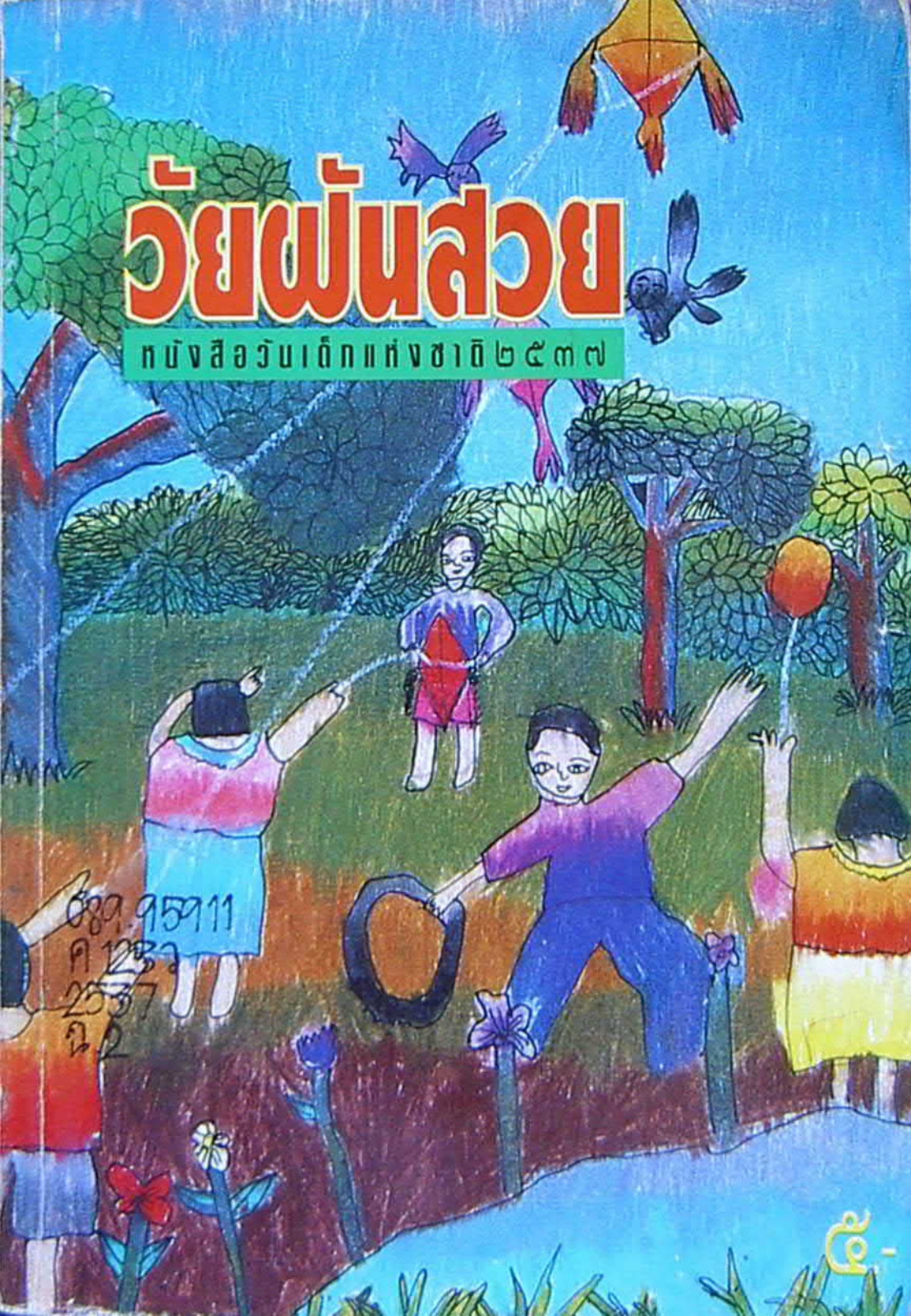

วัยฝันสวย

บทกวีสำหรับเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๗

080 959111
ค 1237
2537
2.2

วัยฝันสวย

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๗

ภาพปก เด็กหญิงสุรรัตน์ รัตนไพโร
ต้นประติมากรรมปีที่ ๑/๕
โรงเรียนบ้านท่าช้าง (ประชาสรรค์)
อำเภอท่าช้าง จังหวัดเพชรบูรณ์

ชื่อภาพ ธรรมชาติการเล่นของเด็กไทย

ISBN 974-8065-02-2

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย องค์การด้านวรรณคดี

“เพื่อการศึกษาของเด็กไทย”

คณะสงฆ์มหานิกาย

วันเด็ก

คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำ. แม้เป็นเด็กก็มี
หน้าที่อย่างเด็ก คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่า
จะต้องเรียนให้รู้วิชา ฝึกหัดทำางานต่าง ๆ ให้เป็น
อบรมขัดเกลาความประพฤติและความคิิตจิตใจให้ประณีต
ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาดมีเหตุผล เพื่อจักได้
เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและมีประโยชน์
ต่อชาติบ้านเมือง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2534

พระโอวาทวันเด็ก

เด็กย่อมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคตของ
สังคมและประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัวสมหวัง ก็คือ
เด็กที่ทำตนเป็นคนดีตามขนบประเพณีและศีลธรรม พร้อมทั้งมีความรู้
ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคม
และประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคนที่มีเฉลียวฉลาดรู้จักรักษาระเบียบวินัย
ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อจะ
ได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ
พร้อมทั้งพระศาสนาพระมหากษัตริย์สืบไป

สมเด็จฯ พระบรมราชินีนาถ

(สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

คำขวัญ

ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๗

อย่าลืมประจักษ์จำ
ใจไม่ลืม
รักชาติไม่เสื่อมคลาย

ชวน หลีกภัย

(นายชวน หลีกภัย)
นายกรัฐมนตรี

เลขที่ 3-1

089.95911

เลขที่ 01232

2537

พ.ศ.

เลขทะเบียน 8

NATIONAL LIBRARY OF THAILAND

31111001559978

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๗

อนุรักษ์สิ่งแวดลอม^๑
เพียบพร้อมคุณธรรม^๒
เลิศล้ำปัญญา^๓
เชิดชูประชาธิปไตย

(นายสัมพันธ์ ทองสมัคร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ด้วยคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๕ กำหนดให้วันเสาร์สัปดาห์ที่สองของเดือนมกราคมทุกปี เป็นวันเด็กแห่งชาติ และมอบให้กระทรวงศึกษาธิการรับผิดชอบจัดงานวันเด็กแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นมา ปัจจุบันเป็นปีที่ ๓๔

วันเด็กแห่งชาติ ถือว่า เป็นวันสำคัญวันหนึ่งที่จะช่วยให้ทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่เป็นบิดามารดาและผู้ใหญ่ ได้หันมาให้ความสนใจเด็กและเยาวชนมากยิ่งขึ้น แม้ว่าการจัดงานวันเด็กแห่งชาติจะมีระยะเวลาสั้นก็ตาม

กระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชน จึงได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติในอนาคต ได้รับความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่ดี เพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและประเทศชาติสืบไป

หนังสือวันเด็ก เป็นกิจกรรมหนึ่งที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้และสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่เด็กและเยาวชนตลอดมา สำหรับปี ๒๕๓๗ นี้ วันเด็กแห่งชาติจะตรงกับวันเสาร์ที่ ๘ มกราคม และกำหนดให้ชื่อหนังสือวันเด็กว่า “วัยฝันสวย” ในรูปแบบที่ปรับปรุงใหม่พร้อมด้วยสารบันเทิง และสิ่งน่ารู้เช่นเคย โดยยังคงจำหน่ายในราคาเล่มละ ๕.- บาท

คณะอนุกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่ได้ประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณ

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ที่กรุณาให้คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก
ประจำปี ๒๕๓๗ พร้อมกับขอขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ
ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะอนุกรรมการฯ และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่าน
จนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายัง
เด็กและเยาวชนทุกคน และท่านผู้อ่านหนังสือ ขอให้มีความสุข ความ
เจริญโดยทั่วกัน

(นางสาวจุไร ลียากาศ)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๗

วัยฝันสวย

สารบัญ

ฐปนีย์ นาครทรรพ	วัยฝันสวย	๑๓
ศ.เกียรติคุณ คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ	สร้างตึกต้องมีรากฐาน	๑๕
รสา วงศ์ยังอยู่	ความฝันอันงดงาม	๒๑
ถวัลย์ มาศจรัส	เธอคือความหวังของแผ่นดิน	๒๔
สมัย สุทธิธรรม	เสียงเพรียกจากพงไพร	๓๓
"อุทิศ"	การ์ตูน "วัยฝันสวย"	๓๔
สรวพร แดงสกุล	โลกในฝัน	๔๐
คำพานัน คนไค	ความฝันของน้องมิน	๔๖
"เพ็ชร์ - เพ็ชร"	การ์ตูน	๕๕
ด.ญ.ลินดา จินดารัตน์ และคณะ	เจ้ามอม	๕๗
กรองแก้ว เงินศรี	นิทานของยาย	๖๕
กานต์มณี ศักดิ์เจริญ	เยี่ยมแดนจึงใจ	๖๔
วิภา ตันตูลพงษ์	ฝันริมน้ำ	๗๕
"พริมา"	คนหุ่น	๘๑
จันทร์กาย ทานะชัย	ชื่อ (สัตย์) จนเชอ	๘๗
ด.ญ.ตุ๊กตา แก้วเหลือง	ในฝัน	๙๒
ด.ญ.สุกัญญา นามปัญญาและคณะ	ลำธารบ้านเรา	๑๐๐
พรรณงาม แยมบุญเรือง	เหตุการณ์สำคัญในปี พ.ศ. ๒๕๓๖	๑๑๐
ปัทม์พัชร์ ดาระดา	บทดอกสร้อยวัยฝัน	๑๑๖
อิสระ เสียงเพราะดี	แม้ฝันสลาย...อย่าวายฝัน	๑๑๘
พระอลงกต ดิกขปัญโญ	เทพเจ้าเอดส์	๑๒๓

วัยฝันสวย

ฐิติ-ณีย์ ภาครกรสว

โอษฐ์มมาลาจันทร์

วัยของหนูนั้น
แม่ไม่ร่ำรอย
ถึงเป็นเด็กน้อย
แต่หนูมีขวัญ

ฝันเอยฝันเอย
ให้รู้ทันชู
อาจฝันเห็นฝัน
มีธารน้ำไหล

อากาศสดชื่น
ธรรมชาติแวดล้อม
ไม่มีมลพิษ
ผู้คนรักป่า

วัยฝันแสนสวย
หนูมีสิทธิฝัน
ต่อความล้ำคณา
มีกำลังใจ

ช่วยเลี้ยงใจหนู
มองโลกแจ่มใส
มากมอลแมกไม้
หล่อเลี้ยงพฤษภา

วันกลิ่นไม้หอม
หลากกลิ่นยวนตา
ชีวิตปรีดา
อาศัยไพรสณฑ์

บ่วงลัดลัดปัดปัด	ไร้ผู้รังแก
ต่างห่มตุ้มแล	ดูกล่อมน้ำราญ
คนลัดลัดเป็นมิตร	จิตใจซันบาน
เดินเล่นริมธาร	ดูจิตมัวมเป็น

แลไปทางไหน	ได้เห็นแหล่งน้ำ
ซบพิพซันน้ำ	ไร้เรื่องเคืองเขี้ยว
ดูกลล่านชาวนา	มาร้อมร่าเด่น
รอบกองฟางเล่น	สิ้นมิตรไมตรี

เพื่อนทรนชูกิน	ต่างคนต่างฝัน
อาจเล่าสู่กัน	ล้นฝันดีดี
ฝันเห็นเมืองไทย	ได้ร่วมบารมี
ในหลวงราชินี	วิวัฒนาการ

ศ.เกษรฤกคุณ คุณทกนึ่งศรีบท สุริยะ

ฝัน ในที่นี้ หมายถึงความใฝ่ฝันที่จะทำกิจการ หรือประกอบอาชีพที่ตนชื่นชมให้เป็นผลสำเร็จ ตามความปรารถนา

เด็กวัยรุ่นทุกคน อยู่ในวัยฝันสวย เพราะใฝ่ฝันถึงความสำเร็จในอาชีพต่าง ๆ ตามที่มีแรงบันดาลใจ เช่น โตขึ้นอยากเป็นตำรวจเพราะจะได้แสดงความสามารถจับผู้ร้าย หรืออยากเป็นทหารเพราะจะได้แสดงความกล้าหาญป้องกันชาติให้พ้นจากผู้รุกราน เช่นนักเรียนไทยในอดีต เด็กเป็นจำนวนมากอยากมีอาชีพเป็นแพทย์เพราะคิดว่าแพทย์เป็นผู้มีรายได้ดี

ใน พ.ศ. ๒๕๓๖ นี้ เยาวชนหลายคนคงจะได้รับบทเรียนอย่าง ดีว่า การเป็นแพทย์นั้นเป็นอาชีพซึ่งต้องอดทน และต้องมีความเมตตา ต่อเพื่อนมนุษย์ ทุกวันเวลาที่ทำงาน มิใช่จะทำงานเพื่อค่าตอบแทนแต่ อย่างเดียว

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ เกิดเหตุน่าสลดใจอย่างยิ่ง เมื่อโรงแรมซีรอรอแยล พลาซ่า ที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีความสูง ๗ ชั้น พังถล่มลงมาในเวลา

ก่อนเที่ยงวัน ขณะนั้น ในโรงแรมกำลังมีการสัมมนาของข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ ประกอบด้วยผู้เข้าสัมมนาจำนวนร้อยขึ้นไป นอกจากนี้ ยังมีบริษัทเอกชนจัดกลุ่มสัมมนาอีกกลุ่มหนึ่ง แต่จำนวนคนน้อยกว่า ในขณะนั้นมีผู้มาพัก ผู้มาติดต่องาน และพนักงานโรงแรมกำลังทำงาน อยู่ตามปกติ รวมแล้วหลายร้อยคน

เมื่อตึกถล่มจากชั้นบนลงมาทับชั้นล่าง ๆ ผู้ซึ่งเคราะห์ดี หลบหนี ออกทันคือ ผู้อยู่ริมตึก หรืออยู่ชั้นบน ๆ สำหรับ ผู้อยู่ชั้นล่าง ๆ ถูกซากตึก หักพังทับถม ยากที่จะ ออกมาเองได้ ในวันแรก มีคณะบุคคลเข้ารื้อตึก ช่วยเหลือนำคนเจ็บหรือ

ศพออกมาได้บ้าง เมื่อเวลาผ่านไป ๓ ถึง ๔ วัน ผู้ช่วยเหลือต่างก็หมดหวังที่จะช่วยผู้ใดออกมาได้ นอกจากรื้อลำบากแล้ว คาดว่าคงไม่มีใครรอดชีวิตเสียแล้ว

ด้วยความเคราะห์ดีของหญิงผู้หนึ่ง ชื่อ มาลีวัลย์ เธออยู่ใต้ซากตึก ขาทั้งสองถูกคานตึกทับไว้ขยับไม่ได้ ขาเริ่มเน่า เธออดอาหาร ขาดอากาศบริสุทธิ์ มีแต่ความเจ็บ ความมืดและความกลัวอย่างสุดขีด ไม่เคยมีผู้นึกฝันว่าจะมีผู้ใดลงไปช่วยชีวิตเธอได้

ครั้นแล้วมีคณะแพทย์ของโรงพยาบาลที่จังหวัดนครราชสีมา ตัดสินใจหาทางลงไปถึงโพรงที่หญิงผู้นี้นอนคอยความตายอยู่ คณะแพทย์นำเครื่องมือลงไปตัดขาทั้งสองข้างของคุณมาลีวัลย์ แล้วนำขึ้นมารักษาต่อที่โรงพยาบาลอย่างปลอดภัยได้ คณะแพทย์มี ๔ ท่าน คือ

- นายแพทย์หัวหน้าคณะ ๑. นายแพทย์เนนทร์ ถนอมสินธุ์
 ๒. นายแพทย์สุรชัย ปัญญาพฤทธิพงศ์
 ๓. นายแพทย์ไทยรัตน์ สุขสโมสร
วิสัญญีแพทย์ ๔. แพทย์หญิงพวงเพ็ญ อ่ำบัว

แพทย์คนนี้ได้เสี่ยงชีวิต เข้าไปทำการผ่าตัดอย่างลำบากที่ใน
โพรงซึ่งสกปรกและคับแคบ ถ้าเคราะห์ร้ายอาจถูกตีกหลายทับลงมาได้

การเสียสละของแพทย์ทั้ง ๔ ท่าน ทำให้คนไขรอดชีวิต ได้พบ
หน้าลูกตามที่เธอปรารถนา

เยาวชนที่ต้องการ
เป็นแพทย์ ขอให้จดจำ
ไว้ว่า การเป็นแพทย์
มิใช่เพียงทำเพื่อเงินแต่
อย่างเดียว แต่เป็นอาชีพ
ซึ่งได้อนุญกุศลเป็นอย่าง
ยิ่ง ต้องมีความอดทน

ทุกวัน ทุกเวลาที่ทำงาน เพื่อช่วยเพื่อนมนุษย์ให้พ้นจากความเจ็บป่วย
จากโรคภัย หรือจากอุบัติเหตุต่าง ๆ ทุกรูปแบบซึ่งจะเกิดได้ทุกเวลา

สำหรับเยาวชนซึ่งอยากเป็นครูเพราะเป็นผู้ซึ่งมีคนยกย่องนับถือ
ถ้าปรารถนาจะเป็นครูก็คงจะต้องพากเพียรเล่าเรียนให้ได้ความรู้มากที่สุด
พอที่จะไปถ่ายทอดให้ศิษย์ได้

การเป็นครูในห้องถิ่นซึ่งเป็นบ้านเกิด หรืออยู่ใกล้กับครอบครัว
ของตนก็คงทำได้ไม่ยาก
แต่การที่จะต้องไปเป็น
ครูในถิ่นห่างไกลความ
เจริญ และไกลจาก
ครอบครัวของตนย่อม
ทำได้แต่ผู้กล้าหาญ
เสียสละ เพื่ออุดมคติ

อย่างแท้จริง

ในวงการครูไทย มี
ครูผู้หนึ่งซึ่งเยาวชนผู้
ต้องการเป็นครูควรจะได้
รู้จักเธอ เธอชื่อ “เตือนใจ
ดีเทศน์” สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี จากคณะ

รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาการปกครอง เมื่อประมาณ
พ.ศ. ๒๕๑๓ เริ่มทำงานโดยการเป็นบัณฑิตอาสา ที่หมู่บ้านปางสา
ส่วนกลางของกลุ่มแม่น้ำจัน ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวเขาเผ่าลีซอ ต่อมาได้เป็น
ลูกจ้าง โครงการศึกษานอกโรงเรียน เขียนหลักสูตร และผลิตสื่อการ
เรียนให้พวกเขา

เธอพักแรมทำงานอยู่กับชาวบ้านและเด็ก ๆ เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี เป็นที่รักของชาวบ้าน เธอเป็นคนกลางเชื่อมโยงหน่วยราชการให้เข้าใจความต้องการและวัฒนธรรมของชาวเขาเหล่านั้น เธอได้ช่วยราชการรักษาสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี

ครูเดือนใจเป็นชาวกรุงเทพฯ เป็นบุตรของ พลโท ม.ล.ชาบ กุญชร อดีตข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และเสรีไทย เธอมีความใฝ่ฝันอย่างแน่วแน่ ตั้งแต่เป็นนักเรียนว่าจะทำงานเพื่อชาติและเพื่อชาวเขาให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ถึงแม่เธอจะได้แต่งงานกับผู้มีอุดมคติเหมือนกัน คือทำงานเพื่อพัฒนาชาวเขา แต่ต้องแยกกันอยู่คนละตำบล ส่วนบุตร ๒ คน ก็ต้องส่งลงมาอยู่กับญาติผู้ใหญ่ในกรุงเทพฯ

ความดีของเธอเป็นที่ประจักษ์ ในระหว่างคนไทยและนานาชาติ กล่าวคือ เธอได้รับรางวัลแมกไซไซ ที่ประเทศฟิลิปปินส์ และรางวัล THE GLOBAL 500 AWARD สำหรับผู้ทำงานด้านสิ่งแวดล้อมดีเด่น รางวัลนี้มอบที่ประเทศบราซิล

ในปัจจุบันนี้ เธอดำรงตำแหน่งเลขาธิการมูลนิธิพัฒนาชุมชน ในเขตภูเขา อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ความใฝ่ฝันของเธอสำเร็จได้ด้วยความตั้งใจจริง ขอให้เยาวชนรุ่นใหม่ จงฝันสวย เป็นผลสำเร็จตามความปรารถนา

ความใฝ่ฝันอันงดงาม

สลา วงศ์ยังอยู่

วันหนึ่งปรีชากลับจากโรงเรียนด้วยความตื่นเต้น ดีใจที่จะนำแผ่นภาพประกอบคำบรรยายที่ชนะการประกวดในวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๓๖ ซึ่งได้รับการตัดสินให้ติดบอร์ดไฟฟ้า อันเป็นรางวัลชมเชยสำหรับชั้นประถมปลาย ไปอวดแม่ เขาส่งให้แม่ด้วยกิริยาที่นอบน้อม แม่รับมาดูด้วยความชื่นชมยินดี อ่านเบา ๆ พอได้ยินกันสามคน พ่อแม่ลูก

“จากโลก”

“แม่ครับ” เป็นคำเรียกขานของผม ที่เต็มไปด้วยความรักและความหวัง แม่คือทุกสิ่งทุกอย่าง แม่เสียสละเพื่อลูก คอยพิทักษ์รักษายามลูกป่วยไข้ ส่งเสริมกำลังใจให้เข้มแข็ง มานะ อดทน พากเพียร ไม่ทอดทิ้ง แม่เมตตาและให้อภัยในความผิดพลาด ปลอดภัยเวลาผมเสียใจด้วย ถ้อยคำที่อ่อนหวานและกรุณาจากหัวใจของแม่จริง ๆ นับเป็นพระคุณอันหาที่สุดมิได้

แม่ครับ ผมจะเป็นเด็กดีของแม่ ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด จะตั้งใจเล่าเรียน ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม ฝึกทำการทำงานต่าง ๆ ให้ประณีต รักภาระเบียดวินัย ขนบธรรมเนียมประเพณี ดูแลรักษาสິงแวดล้อมเป็นคนซื่อสัตย์ สุจริต กตัญญูรู้คุณ รู้จักเอื้ออาทรและประหยัด อย่างที่แม่สั่งสอนผมอยู่เสมอ

ผมจะเป็นอย่างแม่หวังไว้ว่า โตขึ้นจะเป็นคนดี มีความรู้ เหนียวฉลาด มีเหตุผล ใช้ความสามารถช่วยตนเอง ครอบครัวยุช่วยทำให้ชาติบ้านเมืองเจริญ ผมขอสัญญาด้วยความมั่นใจครับแม่

น้ำตาแม่คลอหน่วย ด้วยความปลื้มปิติเป็นที่สุด ที่ลูกมีความไฝฝันเช่นเดียวกัน พ่อเห็นเช่นนั้น จึงดึงตัวลูกมากอด ลูบศีรษะแล้วกล่าวว่า “ลูกรัก ถ้อยคำของลูกที่เขียนจากใจนั้น พ่อชื่นชมมากก็เป็นความไฝฝันของพ่อเหมือนกันนะลูก” ปรีชาดีใจที่ทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวเขา

แม่มอบหมายให้ปรีชาช่วยงานบ้านตั้งแต่เขาโตพอจะทำได้ วันหยุดก็ช่วยทำความสะอาดบริเวณบ้านด้วย เขารับผิดชอบดีไม่มีละเลย ส่วนที่โรงเรียนนั้น ปีนี้เขาเป็นสมาชิก “ชมรมพิทักษ์สิ่งแวดล้อม” สังกัดกลุ่ม

สี่เขียวประจำวันพุธ มีหน้าที่ร่วมกันดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน ได้แก่สนามหญ้า รอบนอกโรงอาหาร รวมทั้งศาลา “จิตาบรรสาน” ซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนและบรรเลงดนตรีไทย เป็นศาลาทรงเหลี่ยมปลูกต้นไม้เพื่อร่มเงาต่าง ๆ ให้พัดพริ้วขึ้นไปตามหลังคา เวลาดอกบานสะพรั่ง ดูน่าชมทีเดียว ถือเป็นแหล่งเพลินตาเพลินใจ การปฏิบัติงานของกลุ่มนี้ได้รับการยกย่อง
 ปรีชาเช่นเดียวกับนักเรียนอื่น ๆ ใช้ชีวิตในโรงเรียนด้วยความเบิกบานแจ่มใส เขามีความผูกพันกับห้องสมุดมาหลายปี เมื่อเรียนอยู่ชั้นเล็กเขาชอบเข้าไปฟังนิทาน ได้ดูภาพสวย ๆ งาม ๆ ในหนังสือ รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดจินตนาการ คิดฝันไปต่าง ๆ นานา เขาจึงแวะเวียนไปเรื่อย ๆ

“รักอ่าน รักเขียน รักเรียนรู้” เป็นคำขวัญของห้องสมุดที่ปรีชาชอบมาก เขาใช้ห้องสมุดเป็นประจำอยู่แล้ว เขาอ่านอย่างอิสระ ยืมไปอ่านที่บ้านด้วย เมื่อเขาสงสัยเรื่องอะไรก็ใช้บริการตอบคำถาม กับทั้งยังมีการช่วยในการค้นคว้าอีกต่างหาก ประโยชน์ที่เขาได้รับก็คือ เป็นคนเรียนเก่ง รู้สึกมั่นใจในตนเองยิ่งขึ้น และมีความรู้กว้างขวางขึ้นอีกมาก

ปรีชาสังเกตเห็นว่า บรรณารักษ์ทำงานขยันขันแข็งตลอดเวลา แต่ก็มีอารมณ์ดีมาก ยิ้มแย้ม แจ่มใสอยู่เสมอ มีความรักและอ่อนโยนต่อเด็ก เอื้ออารีต่อทุกคนด้วยความจริงใจ ปรีชารู้สึกศรัทธามาก จึงถือเป็นแบบอย่าง เขาเคยคิดในใจว่า บรรณารักษ์ผู้นี้ น่าจะได้รับเกียรติคุณเป็น **“ผู้สนับสนุนความก้าวหน้าดีเด่น”** ทุกปีทีเดียว ดังนั้น เมื่อมีโอกาสเขาจึงตัดสินใจสมัครเป็นนักเรียนช่วยงานห้องสมุดทันที

เขาตั้งใจศึกษางานและได้รับมอบหมายให้ทำงานหลายอย่าง ห้องสมุดจัดทำโครงการส่งเสริมการอ่าน มีกิจกรรมต่าง ๆ ล้วนมุ่งใจให้อ่านทั้งสิ้น ใครอ่านมากก็ได้รับประโยชน์มากเป็นกำไรชีวิต วันหนึ่ง

บรรณารักษ์พูดกับปรีชาว่า “ครูให้คนลายมือสวย คัดข้อความที่เป็นภาชิต เธอช่วยครูเปลี่ยนข้อความลงในกรอบ ข้อคิด สะกิดใจ ทุก ๑๕ วันนะ ครูว่า อ่านแล้วนำไปตรึงตรองใช้สอนใจได้” ภาชิตก็มีอย่างเช่น

- การใช้วาจาที่ติงามกับเพื่อนมนุษย์ และการให้อภัยแก่กัน ย่อมให้ความสุขทั้งสองฝ่าย

- ถ้าผู้ใดทำผิดแล้วสามารถรีบแก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ก็จะเป็นคนดีได้

- การใช้จ่ายสุ่ยสุ่ย ฟุ้งเฟ้อ เป็นการนำดำเนิน อาจจะถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัว ฉะนั้น ถ้ารู้จักประหยัดและอดออมตั้งแต่เด็ก โตขึ้นก็ร่ำรวยได้

ปรีชาเองและเด็กโตสนใจกันมาก นำสมุดมาจดเพื่อจะนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติ ใช้ขัดเกลาความประพฤติ ทำให้เป็นคนมีเหตุผล เป็นคนดีได้ตามที่ทุกคนใฝ่ฝันไว้นั่นเอง

บรรณารักษ์พยายามจัดหาหนังสือดี ๆ ที่ส่งเสริมความใฝ่รู้มีสาระประโยชน์ สร้างเสริมประสบการณ์ ประเทืองปัญญาและอารมณ์ เพื่อให้ทุกคนได้อ่านกันอย่างกว้างขวางและทั่วถึง จึงคิดให้นักเรียนมีส่วนร่วมแนะนำกันเอง โดยให้ผู้สนใจอ่านอยู่แล้ว คัดข้อความบางตอนจากหนังสือลงในแผ่นกระดาษชนิดสีอ่อน ๆ ที่แจกให้ หารูปประกอบด้วยยิ่งดี แล้วลงชื่อ ลงชั้นไว้ทุกคน เมื่อตรวจสอบดีแล้ว จัดลงในกล่องที่ปิดกระดาษซึ่งมีสีสันลวดลายสวย ๆ ให้ชื่อว่า “ของดีมีในกล่องอ่านครูได้” ตั้งเรียงไว้บนชั้นหนังสือ ใต้หน้าต่าง ใครจะหยิบอ่านก็ได้ อ่านแล้วกลับคืนไว้ที่เดิม บรรณารักษ์อ่านพร้อมมือนำมามอบให้เรื่อย ๆ ดังเช่น

เรื่อง “กล้วย..กล้วย”

กล้วยเป็นอาหารเสริมที่จะให้
ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง กล้วยที่
เด็ก ๆ รับประทาน ตอนเล็ก ๆ นั้น
เรียกว่ากล้วยน้ำว้า แต่ในเมืองไทยยังมี
กล้วยอีกหลายชนิดที่ควรรู้จัก มีกล้วย
ชนิดใดบ้าง มีลักษณะต่างกันอย่างไร
สัณฐานต่าง ๆ ของกล้วยนั้นมีประโยชน์
อย่างไร

เรารับประทานกล้วยมาแล้ว
ต้องรู้เรื่องกล้วยที่อ่านได้จาก
เรื่อง กล้วย...กล้วย โดย
อริ พฤษอำภรณ์ เป็นหนังสือภาพ
สีสวยสดดึงดูดงาม น่าอ่านจริง ๆ

หยาดฟ้า ดรุณวงศ์คอกุล ปี.๕/ ๔

“ปะการัง”

ในน่านน้ำทะเลไทย หากได้มองดูรอบ
เกาะ หรือที่พื้นทรายบางแห่ง จะเห็นแนว
ปะการัง หรือดอกหินมีกิ่งก้าน และสีสดดูราวกับ
ป่าอยู่ใต้ทะเล นับเป็นความงามที่น่าพิศวงยิ่งนัก

สรรพสิ่งที่มีชีวิตที่เกิดในแนวปะการังนั้น
มีทั้งพืชและสัตว์นับแสนนับล้าน ซึ่งเป็นพืชและ
สัตว์ชั้นต่ำ โดยเฉพาะปะการังที่มองเห็นโครง
ร่างเหมือนพืช ที่แท้แล้วมันเป็นสัตว์ทะเลชนิด
หนึ่งที่มีลำตัวกลวง มีขนาดเล็กๆ ที่ปลาย
ท่อนวดมีพิษใช้จับเหยื่อที่ลอยอยู่ในทะเล ปะการัง
แบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ คือ ปะการังหิน กับ
ปะการังอ่อน ยังแบ่งตามโครงร่างที่เห็นได้อีก
ถึง ๔๐๐ ชนิด

จากเรื่อง ท้องทะเลไทย : อุทยาน
สวรรค์ในโลกสี่ดง โดยร่ำไพพรรณ แก้วสุริยะ

มีภาพคมชัดสี่ธรรมชาตีสวยงามมาก
ประกอบคำบรรยายตลอดเล่ม อ่านเพลินได้
ความรู้

ไสวมันต์ เสาวภย์ ป.๖/๓

ถึงแม้ผู้ที่หยิบแผ่นแนะนำหนังสือเล่มนี้ได้อ่านข้อความบางตอนแล้ว ก็คงทราบแหล่งที่มาของหนังสือ จะยืมไปอ่านที่บ้านก็ได้ ถ้ายังไม่มีเวลาก็ยังได้รับความรู้เรื่องต่าง ๆ ในเวลา ๒ นาที โดยประมาณ เท่ากับว่าอ่านวันละนิด สะสมกันไปให้ชีวิตโดยชอบธรรม ห้องสมุดแห่งนี้จึงมีนักอ่านเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ บรรณารักษ์แสนจะดีใจ

ครั้นแล้ววัน “เริ่งรีนขึ้นบาน” ก็เวียนมาบรรจบ เป็นวันจัดงานสิ้นปีการศึกษา อย่างประหยัด เชิญผู้ปกครองมาร่วมชุมนุม มีการแสดงผลงานของนักเรียนแขนงต่าง ๆ งานฝีมือประดิษฐ์สร้างสรรค์ จำหน่ายพืชผลปลอดยาฆ่าแมลง ณ ศาลาภิบาลบรรณสถานมีการขับร้องและบรรเลงดนตรีไทย

เมื่อถึงเวลานัดหมาย ห้องประชุมที่จัดเป็นแหล่งปลอดบุหรี่ คับคั่งไปด้วยผู้คน มีการรำเบิกโรงต้อนรับและอวยพร อาจารย์ใหญ่กล่าวสรรเสริญผู้มีอุปการคุณซึ่งได้มอบเครื่องกีฬาและเครื่องมือวิทยาศาสตร์ให้เป็นอุปกรณ์การศึกษา แล้วมอบของที่ระลึก อันเป็นงานฝีมือชั้นเยี่ยมของนักเรียนแก่ท่านทั้งสอง ผู้แทนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ออกมาบรรยายความรู้สึกสำนึกในพระคุณของครูบาอาจารย์อย่างซาบซึ้ง แล้วอำลาด้วยความอาลัย

ต่อมาเป็นรายการที่ทุกคนรอคอย เพราะจะได้ทราบถึงผลของการตัดสินอันเป็นความลับสุดยอด อาจารย์ใหญ่ออกมาประกาศว่า “เกียรติบัตร ยอดดรุณ ประจำปีนี้ ขอมอบให้...เด็กชายปริษา วัฒนา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ ผู้เรียนดี ประพฤติดี ร่วมพัฒนาโรงเรียน ด้วยดีมาโดยตลอด สมควรได้รับการยกย่องเชิดชู” เสียงปรบมือดังกึกก้อง แล้วท่านก็ให้อาวุทนักเรียนและขอบคุณผู้มาร่วมงาน

เมื่อเสร็จงาน ปรีชาชวนพ่อแม่
เดินไปที่สนามมรดกรอบ ๆ บริเวณโรง-
เรียนช้า ๆ พินิจดูอาคารเรียนและห้องสมุด
ครู่หนึ่ง เกิดความประทับใจ อย่างสุดซึ้ง
บัดนี้เขาเข้าใจดีแล้วว่า ความไม่ฝันอัน
งดงามจะสำเร็จได้นั้น ขึ้นอยู่กับความ
ตั้งใจพยายามปฏิบัติตนเป็นคนดีอย่าง
สม่ำเสมอนั่นเอง

เธอคือความหวังของแผ่นดิน

ณวัฒน์ เภสาร์ส

แสงสว่างของดวงอาทิตย์ยามเย็นดูอ่อนโยน และแสงเหงา
แสงที่สาดอาบท้องฟ้าเป็นแสงสีเหลืองที่ดูลึกกลับเหมือนคำเปรียบโบราณที่ว่า
เป็นเวลาของผีตากผ้าอ้อม

ความสว่างเหงา ๆ และดูลึกกลับนั้น ค่อย ๆ จางหายไป ความ
มืดของคืนค่าค่อย ๆ คลี่โอบซีกโลกด้านมืดลงมาทีละน้อย ๆ คล้ายม่าน
ละครเวทีที่ค่อย ๆ ทิ้งตัวลงมาจากหลังคาโรงละคร ก่อนปิดฉากการแสดง
เรื่องราวที่อาจจะสนุกสนาน ซึ้งซา หรือไม่ได้เรื่องไม่ได้ราว

ความมืดรุกคืบมาอย่างรวดเร็ว มันทาหน้ามาท่มคลุมโลกซีกหนึ่งให้มีดสนิท แต่ความมืดมิใช่มานปิดฉากรการแสดงละครชีวิตของมนุษย์ เพราะละครชีวิตของมนุษย์เริ่มต้นแสดงได้ตลอดเวลา ทุกหนทุก

แห่ง ทั้งในความมืดและความสว่าง ทั้งหน้าม่านและหลังม่านของเวทีโลก

คำคืนมาเยือน นักเที่ยวในเมืองหลวงตะโกนบอกต่อกันด้วยถ้อยคำคมคายว่า **ราตรีนี้ยังเยาว์** และพวกเขาก็พากันเติลิตเพริดเมามายไปในความเยาว์ของราตรีกาล

เรค ยามกลางวัน เปรียบเหมือนนกฮูกที่เกาะกิ่งไม้นิ่งหลับ มันเฝ้ายามบรวนนักบวชเคร่งธรรมที่ต้องการบรรลุธรรม

แต่พอความมืดคลื้มาด่าลงมา ความเฝ้ายามนั้นก็กลับเพริศแพรว ด้วยแสงสีตระการตา และพอความมืดเคลื่อนผ่านไปอีกไม่นานนัก เด็กหนุ่มสาวหน้าอ่อนสวยก็คลาคล่ำจุกอออยู่หน้าซอกประตูเล็กแคบ

ด้วยใบหน้าเบิกบาน ประกายตาแจ่มใส

ชั่วพริบตาที่ประตูเปิดต้อนรับ บริเวณหน้าเขคก็เหลือเพียงความว่างเปล่า มีเพียงแสงไฟสีสวยกะพริบเต้นเป็นจังหวะอยู่เฝ้ายาม ๆ

ภายในเขคกลับมีเสียงครึกโครม ด้วยความคึกคัก เสียงดนตรี

เสียงกริتر้องสนุกสนานกระจายเลื่อนไปทั่วบริเวณ

นี่คือคำยืนยันว่าละครมนุษย์ เปิดแสดงได้ทุกหนทุกแห่ง ไม่เลือกความมืดหรือความสว่าง ในขณะที่หนุ่มสาวมากมายเรียงรายอยู่ในเขต ทั้งในเมืองหลวงและต่างจังหวัด แต่ก็มีหนุ่มสาวอีกมากมายเช่นกัน กำลังก้มหน้าก้มตาอยู่ที่โต๊ะหนังสือในมุมเงียบ ๆ ของบ้าน

บางคนอยู่ใต้แสงไฟฟ้าสว่างแจ่มตา ในห้องปรับอากาศเย็นสบายของซีทีกโอ่อ่า ดงาม แต่บางคนอยู่ใต้แสงตะเกียงกระป๋องที่มีแสงสว่างริบหรี่และกลิ่นน้ำมันก๊าดอบอวลในกระท่อมห่างไกล

พวกเขาต่างกำลังคร่ำเคร่งกับบทเรียนและแบบฝึกหัด ครุ่นคิด ทบทวนความรู้เติมใส่ไว้ในสมองและประสบการณ์ เพื่อเป็นเชื้อเพลิงเคี้ยวความคิดให้เข้มข้นและแหลมคม

แสงสว่างจากโต๊ะหนังสือ เริ่มต้นขึ้นในทุกคำคืนของคืนค่า ทั้งแสงสว่างไสวจากโคมไฟฟ้าและแสงวอมแวมริบหรี่จากตะเกียงกระป๋อง กระจายเลื่อนอยู่วับวาวบนพื้นแผ่นดินไทย

กาลเวลาผ่านไป ชีวิตคนถูกผลักใส่ให้ก้าวล่วงลงไปในกาลเวลา รุ่งแล้วรุ่งเล่า ชีวิต

มนุษย์จึงเหมือนนักกีฬาวิ่งผลัดที่จะต้องวิ่งให้สุดกำลังเพื่อส่งไม้ต่อไปให้

คนที่รอรับไม้นั้น วังส่งต่อ ๆ กันไป

หลายคนขว้างไม้ที่จะส่งต่อให้ผู้อื่นทิ้งเสียระหว่างทาง คนที่จะรับ
ไม้ต้องเสียเวลาค้นหาอีกเนิ่นนานกว่าจะค้นไม้นั้นพบ แล้วคว้าวีสักกำลัง
เพื่อส่งต่อให้คนอื่น ๆ ที่กำลังชอยเท้ารออยู่อีกเหยียดยาว

คินค้ำของค้ำคินผ่านไปเนิ่นนานแล้ว บางคนวูบหลับเพราะความ
เมามาย แต่บางคนวูบหลับ เพราะอ่อนล้ากับความรับผิดชอบในหน้าที่
ของมนุษย์

แม้คินค้ำจะดูมืดมิด แต่แสงเรืองรองและวอมแวมบนโต๊ะหนังสือ
ก็ยังคงเป็นความหวังที่งดงามอยู่สำหรับอนาคตเบื้องไกลที่ยืนรออยู่เบื้องหน้า
ลิบ ๆ โนน เพราะท่ามกลางความมืดมิดของค้ำคิน และความมืดบอด
ของคนละเมอที่ขว้างไม้วิ่งผลัดทิ้งเสียกลางทาง ก็ยังมีคนชะมักเขม้น
แข็งขันที่จะเที่ยวค้นหาไม้นั้น แล้วคว้าว้างไปส่งต่อให้ผู้ที่ยืนรออยู่ด้วย
ความตั้งอกตั้งใจ

เยาวชนที่รัก เธอคือความหวังของแผ่นดิน

เสียงเพรียกจากพงไพร

สมัย สุทธิธรรม

เหลา

แมลง ต่างพากันขยับปีก กรีดเสียงดังสนั่นป่า ขณะที่พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้าทางแนวป่าด้านทิศตะวันตกที่มีด้าบรรดาสัตว์ป่าทั้งหลาย ต่างส่งเสียงร้องก้องไพร ก่อนความมืดจะเข้าปกคลุมทั่วผืนป่าแห่งนี้

นกสีดำสองตัวส่งเสียงร้อง แก้วก แก้วก บินผ่านท้องฟ้าสีแดงไปสู่แนวป่าด้านทิศตะวันตก เช่นเดียวกับนกเอี้ยงฝูงใหญ่ ที่เพิ่งจะบินผ่านไปเมื่อสักครู่

“ปุด..ปุด..ปุด..ปุด...” นกกะปุดตาแดง สองสามตัวร้องแข่งเสียงสลับกัน ดังแว่วมาจากป่าไกล ๆ

ชะนีไพร ส่งเสียงร้องโหยหวนก้องกังวานป่าทั่วไปในยามพลบค่ำเหมือนจะเตือนให้เพื่อนสัตว์ป่าที่หากินกลางวันทั้งหลาย ให้รีบกลับเข้าสู่รังที่พักอาศัยได้แล้ว และจากนี้ต่อไปก็จะเป็นช่วงเวลาของเหล่าสัตว์ป่าที่ออกหากินกลางคืนจะได้ล่าเหยื่อบ้าง

นี่แหละคือวงจรชีวิตของบรรดาสัตว์ป่าทั้งหลาย ซึ่งมีวิถีชีวิตอยู่ร่วมกันในป่าอย่างนี้มานานแสนนานแล้ว

สายลมเย็น ๆ พัดโชยมา ทำให้ใบไม้บริเวณป่าเชิงเขาไหววบบยับ แม้ชะนีนั่งอยู่บนกิ่งไม้ น้ำตาลอกลม่อมมองออกไปยังแนวป่ากว้างยามพลบค่ำ

“โอ้..เจ้าเล็กของแม่ ปานะนี่เจ้าจะอยู่ที่แห่งใด และมีชีวิตอยู่หรือไม่หนอ..ลูกรัก” แม่ชะนีรำไ้คิดถึงลูกน้อย

“คงยังไม่ตายหรือกกระมัง เพราะฉันรู้ว่าเจ้าพวกมนุษย์นี่มันไม่กินเนื้อชะนีอย่างเราแน่ ๆ “ พ่อชะนีพูดปลอบใจ

“ถ้ายังงั้นพวกเขาจับลูกของเราไปทำไมล่ะ.. บอกฉันหน่อยซิ.. เขาจับลูกเล็กไปทำไม” แม่ชะนีจับแขนพ่อชะนีเข้าไปมา

“ก็คงเอาลูกของเราไปขายต่อให้คนอื่น หรือนำไปขังในกรงแคบ ๆ เอาไว้ดูเล่น ตามนิสัยของมนุษย์นะซี..”

“โอ้..ลูกแม่..แล้วแม่จะทำไมยังงี้ล่ะนี่..ฮือ..ฮือ” แม่ชะนีร้องไห้ อย่างน่าเวทนา

“เราคงไม่มีทางที่จะไปสู้รบตบมือกับมนุษย์พวกนี้ได้หรอก หยุด ร้องให้เสียเถอะ..นอนพักเอาแรงไว้ พรุ่งนี้พวกเราจะต้องอพยพหนีไป อยู่ที่ไหนแล้ว” พ่อชะนีพูดแผ่วเบา

“ไม่หรอก...ฉันจะอยู่คอยลูกที่นี่ จนกว่าลูกจะกลับมา” แม่ชะนี ยืนยันด้วยน้ำตานองหน้า

“เป็นไปได้อย่างไร ลูกเราถูกมนุษย์จับไปแล้ว ยิ่งระยะนี้สัตว์ป่าเพื่อน ของเราในถิ่นนี้ ถูกมนุษย์ไล่ล่าจนเกือบจะหมดป่าอยู่แล้ว” พ่อชะนีอธิบาย

“ใช่..แม้กระทั่งสัตว์ใหญ่ ๆ อย่าง ช้าง เสือ หมี หรือกระทิง พวกเขาก็หนีตายกันไปหมดแล้ว เมื่อวานนี้ฉันยังไปเห็นลูกเสือเล็ก ๓-๔ ตัว ร้องทิวนม นอนคอยแม่ของมันอยู่ในถ้ำเชิงเขาโน้น ทั้ง ๆ ที่แม่เสือ ถูกพวกมนุษย์ฆ่า แล้วถลกเอาหนังไป เมื่อสองวันก่อนนี้” เพื่อนชะนี ตัวหนึ่ง เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในป่าให้ฟัง

“เอาละ ถึงยังงี้พวกเราก็ต้องหนีไป... โหน่ ที่ป่าลึกทางใต้โน้น จึงจะปลอดภัย” ชะนีใหญ่อีกตัวพูดก่อนจะแยกตัวไปนอน

เช้าวันรุ่งขึ้น ผุ่งชะนีสิบกว่าตัว ก็ออกเดินทางโน้นไปตามกิ่งไม้สูง ในป่า จากถิ่นที่เคยอยู่อาศัยเดิม มุ่งหน้าสู่ป่าทางใต้ โดยไม่มีชะนีตัวไหน ส่งเสียงร้องเหมือนอย่างเคย นอกจากน้ำตาและเสียงร่ำร้องของหัวอกผู้เป็น แม่เท่านั้น ที่ไหลรินออกมามิได้ขาด ด้วยอาลัยลูกน้อย ตลอดการเดินทาง

ใบไม้สีน้ำตาลที่แห้งกรอบ ร่วงหล่นผล็อยลงไปที่ละใบสองใบ วันแล้ววันเล่า เมื่อไม่สามารถจะต้านแรงลมเอาไว้ได้ ป่าทั้งป่าดูแสนจะ

เงียบเหงา วังเวง เมื่อเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายต่างพากันอพยพหนีตายไปอยู่แห่งอื่นที่ปลอดภัยกว่า ไม่นานเท่าใด ป่าไม้ไร้สัตว์ป่าผืนนี้ก็ถูกพวกมนุษย์บุกรุกเข้าไปตัดโค่นทำลายลงอย่างย่อยยับ จนกลายเป็นป่าช้าของต้นไม้ที่โล่งเตียน สำหรับการเพาะปลูกพืชไร่ของมนุษย์ไปในที่สุด

“ทำไมป่ะ.. มันถึงได้แห้งแล้งอย่างนี้ไว้อย.. เข้าหน้าฝนมานานแล้ว ฝนฟ้าก็ยังไม่ตก นี่ข้าวโพดของฉันคงตายหมดล่ะคราวนี้” ลุงทิมตะโกน ลั่นจนลูกชะนีน้อยตกใจร้องจ๊ากโหนไปมาอยู่บนราวไม้ไผ่ ที่คอมมีโซ่ลั่นติดเอาไว้อย่างแข็งแรง

“ลุงทิม.. ไปได้อั้วตัวนี้มาจากไหน ทื่อ” จ้อนร้องถามหลังจากเดินวนเวียนดูลูกชะนีอยู่ตั้งนาน

“เฮ้ย.. ระวังมันกัดคนะไว้อย.. อั้วจ้อน.. เข้าไปได้มาจากป่าเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

“ฉันขอได้ไหม ลุง”

“เอ็งจะเอาไปทำไม มันยังไม่เชื่องนะ”

“เออน่า.. มันไม่กัดฉันหรอก ฉันเล่นกับมันตั้งนานแล้ว” จ้อนมองตาลุงทิมสักครู่

“เออ.. ก็ได้ แต่เอ็งต้องให้พ่อเอ็งซื้อเหล้าขาวให้ข้ากินขวดหนึ่ง นะ”

“ตกลง.. ก็ตอนนี้ลุงก็นั่งกินเหล้าของพ่อฉันอยู่มิใช่หรือ” จ้อนรีบถอดโซ่ที่ติดอยู่กับเสาออกอย่างว่องไว ก่อนที่ลุงทิมจะเปลี่ยนใจ

“บ๊ะ.. แล้วกัน อั้วจ้อน.. ลุงเอ็งมันชักจะฉลาดไปหน่อยละมัง อั้วคำลือ” ลุงทิมหันไปพูดกับพ่อของจ้อน

“เถอะน่า.. ให้เด็กมันไปเถอะ.. ลุงทิม ลูกฉันคนนี้นะ มันมีนิสัยรักสัตว์ ชี้ส่งสารสัตว์ชะด้วยซี” พ่อจ้อนสนับสนุน

“เออ.. เออ.. ข้าก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก”

จ้อนรีบจูงลูกชะนีน้อยเดินกลับบ้านทันที ทุกวันจะมีเด็ก ๆ ข้าง

บ้านมามุงดูและเอาไม้เหยมันเล่นอย่างสนุกสนาน แต่ลูกชะนีน้อยรู้สึกจะไม่สนุกกับพวกเขาเหล่านั้นเลย

วันหนึ่งขณะที่จ๋อขนอาหารมาป้อนลูกชะนีน้อยที่ผอมโซก็เห็นว่ามันนั่งซึม น้ำตาไหลทำตาปริบ ๆ อย่างน่าสงสาร

“ว่าไง..เจ้าชะนีน้อย ทำทางเจ้าคงจะคิดถึงแม่มากใช่ไหม ถึงไม่ยอมกินอาหารเลยหลายวันแล้ว เอาละ จันเลี้ยงเจ้าไว้ก็คงจะตายเปล่า คงไม่เหมือนแม่เจ้าหรอกนะ..จันพรุ่งนี้จันจะพาเจ้าไปส่งให้แม่ของเจ้าเองนะ” ว่าแล้วจ๋อาก็เดินจากไป

รุ่งเช้าเมื่อจ๋อเดินเข้ามาหาเจ้าชะนีน้อย ก็เห็นว่ามันมีท่าทางดีใจ ทั้งร้องทั้งกระโดดไปมาอย่างผดสังเกต แล้วก็ยื่นมือเล็ก ๆ นึ้ม ๆ มาแตะมือของจ๋อด้วยแววตาที่อ่อนหวาน

จ๋อนรีบปลดโซ่ออกจากคอซะนี้น้อย โดยให้มันนั่งเกาะไหล่ ออกเดินทางเข้าสู่ป่าที่โล่งเตียน และเดินลึกเข้าไปจนถึงเขตป่าทึบ จ๋อนมองเห็นสิ่งหนึ่งที่เคลื่อนไหวอยู่บนกิ่งไม้ มันคือชะนี กำลังนั่งกอดกันอยู่ จ๋อนเดินเข้าไปจนใกล้ เห็นชะนีตัวผู้โอบกอดชะนีอีกตัวเอาไว้ และโยกตัวไปมาอย่างช้า ๆ

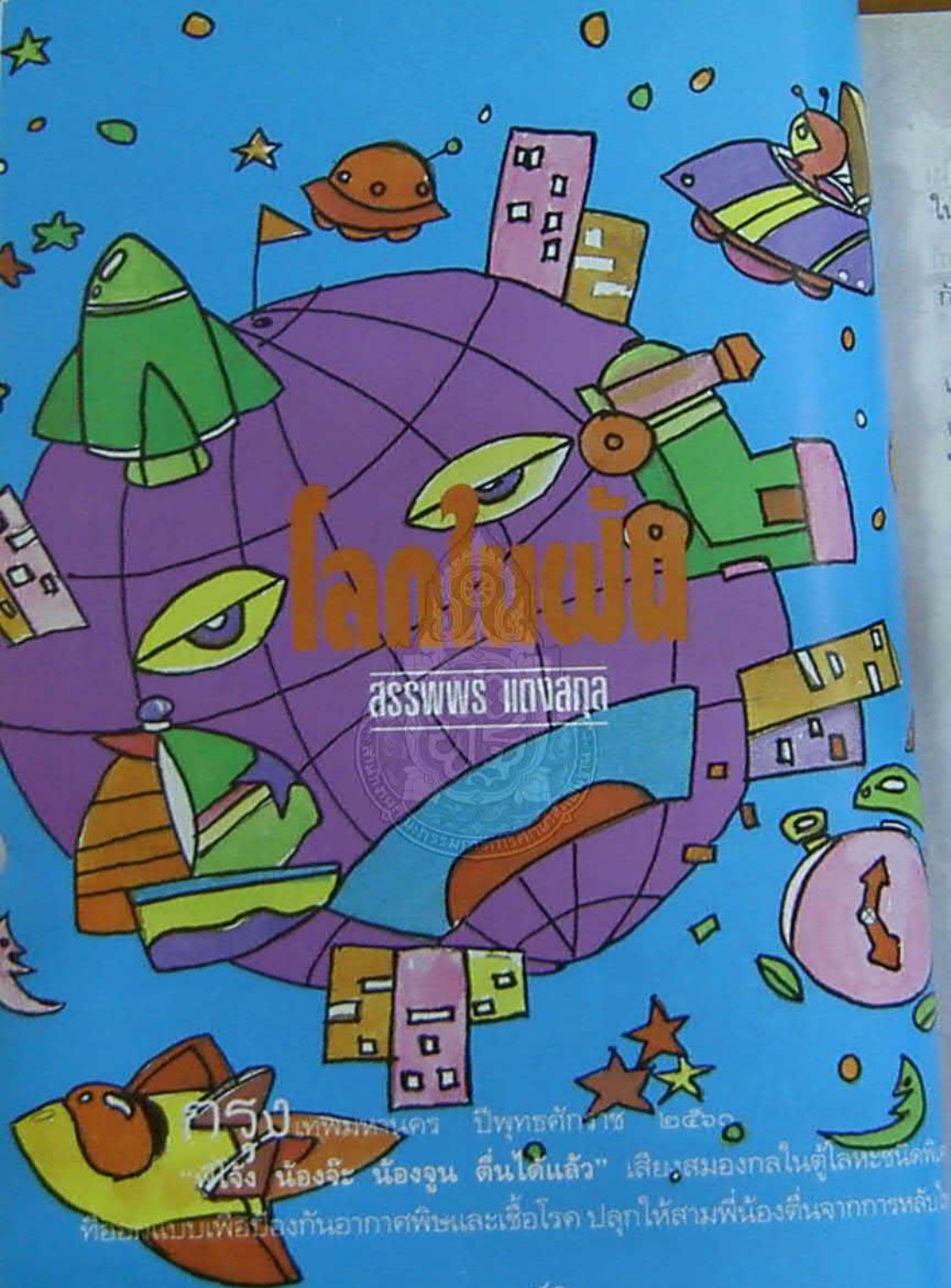
“โอ้..นั่นชะนีอีกตัว มันตายแข็งทื่อแล้วนี่” จ๋อนรำพึงในใจ ขณะเดียวกันลูกชะนีน้อยที่อยู่บนไหล่ ก็กระโดดผล็อยวิ่งขึ้นไปหาชะนีทั้งสอง ที่อยู่บนคบไม้ อย่างรวดเร็ว

“แม่...” เสียงเรียกแม่ก้องอยู่ในความรู้สึกของจ๋อนทันที

“โปรดคืนชีวิตให้กับป่าไม้และสัตว์ป่าด้วยเถิด”

វិធីដឹងស្រាប់

โลกในฝัน

สรวพร เทพนาถ

การพิมพ์

เทพนาถ เทพนาถ ปีพุทธศักราช ๒๕๖๐

"พี่ใจ น้องใจ น้องจูน ตื่นได้แล้ว" เล่าเรื่องมองโลกในแง่ดี

ด้วยภาพประกอบสีสันสดใสและเนื้อหาที่สนุกสนานเพลิดเพลินให้สามพี่น้องตื่นจากการหลับใหล

ใช่แล้ว ตู้โลหะนี้ทำหน้าที่เป็นเตียงนอนของสมาชิกในครอบครัว
ในยุค พ.ศ. ๒๕๖๐

เด็ก ๆ ค่อย ๆ ขยับตัวอย่างเกียจคร้าน พลันก็ได้ยินเสียงก้อง
กังวานเตือนว่า

“อย่าลืมใส่หน้ากากและชุดป้องกันเชื้อโรคก่อนลุกจากเตียง”
เสียงนี้จะดังซ้ำ ๆ อยู่ ๓ ครั้ง ทุกครั้งที่เด็ก ๆ ตื่นนอนในตอนเช้า มัน
เป็นเสียงของเครื่องสมองกลที่คุณพ่อตั้งโปรแกรมไว้ให้คอยเตือนทุกคน
ในบ้านเมื่อตื่นนอน เพื่อสุขภาพอนามัยของทุกคนนั่นเอง

สามพี่น้องสายหัวด้วยความเบื่อหน่าย น้องจ๊ะ คนเก่งตอบสวน
คอมพิวเตอร์ออกไปอย่างหัวเสีย “รู้แล้วค่ะ เตือนอยู่ได้ น่ารำคาญจริง”

น้องจูนน้องคนเล็กตื่นลุกซุกซลักอยู่ในตู้โลหะ พยายามจะใส่เสื้อ
และหน้ากากตามที่เครื่องสมองกลร้องเตือน กว่าจะสวมใส่เสร็จเรียบร้อย
ก็เหนื่อยพอดู

“เด็ก ๆ ตื่นนอนหรือยังลูก สายแล้วนะจ๊ะ” เสียงคุณแม่เร่งมา
อีกครั้ง พร้อมล่ำทับว่า “พี่โจ้งดูแลให้น้อง ๆ อาบน้ำให้สะอาดนะลูก”

สามคนพี่น้องในชุดป้องกันอากาศพิษและเชื้อโรคค่อย ๆ ปีนลง
จากเตียงนอนอย่างทุลักทุเล เพราะชุดป้องกันเชื้อโรคที่เด็ก ๆ สวมใส่ ทำมา
จากแผ่นโลหะชนิดพิเศษ ที่ป้องกันเชื้อโรคและอากาศเป็นพิษได้อย่าง
ร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้ผู้ผลิตจะพยายามออกแบบให้เบาบางอย่างที่สุดแล้ว
ก็ตาม แต่ชุดนี้ก็ยังมึ่น้ำหนักถึง ๓ กิโลกรัม

หน้ากากป้องกันไอพิษอันกลมโตแบบนักบินอวกาศ ทำจาก
แก้วชนิดพิเศษซึ่งทนความร้อนได้ถึง ๑๕๐ องศาเซลเซียส และสามารถ
ป้องกันแสงแดดอันแผดจ้าจากดวงอาทิตย์ได้ถึง ๕๐๐ วัตต์

พี่โจ้ง น้องจ๊ะ น้องจูน เดินตัวแข็งทื่อเหมือนหุ่นยนต์ เพราะ

ความแข็งและหนักของเสื้อผ้าและหน้ากากที่สวมใส่ ค่อย ๆ ก้าวเข้าไปในตู้สี่เหลี่ยมแคบ ๆ มีประตูเป็นกระจกฝ้า ที่คุณแม่เรียกว่า “ห้องน้ำ” พี่ชายคนโตเอื้อมมือไปกดปุ่มสีแดงที่ข้างฝาตู้ พลันประตูกระจกฝ้าก็เลื่อนออกทั้ง ๓ บานพร้อม ๆ กัน เด็ก ๆ ก้าวเข้าไปยืนประจำที่คนละตู้ แล้วประตูก็เลื่อนปิดสนิททันที

“ห้องน้ำ” นี่ช่างดูแปลกประหลาดเสียจริง ๆ เพราะไม่มีแม่แต่โกส้วม แปรงสีฟัน สบู่ ก๊อกน้ำ โองน้ำ และน้ำแม่แต่หยดเดียว จะมีก็แต่รูเล็ก ๆ จำนวนนับไม่ถ้วน ที่ฝาผนังด้านข้าง ที่พื้นและเพดาน

เด็ก ๆ รีบถอดหน้ากากและชุดกันเชื้อโรคออกจากตัว มันเป็นเวลาที่พักเขารู้สึกโล่ง เบาสบาย อย่างที่สุด แล้วเสียงก้องกังวานของเครื่องสมองกลก็ดังออกมาว่า “เตรียมชำระร่างกาย ๆ ๆ” เด็กทั้งสามคนขยับร่างกายเตรียมพร้อมในท่าทางแขนกางขา อ้าปาก เงยหน้าขึ้นมองเพดาน.....

“ชำระล้างครั้งที่หนึ่ง” เมื่อสิ้นเสียงสมองกลสั่ง กลุ่มควันสีจาง ๆ ก็พวยพุ่งออกมา สามคนพี่น้องยังคงยืนอยู่ในท่าเดิม แล้วกลุ่มควันสีฟ้าก็จางหายไป ใน ๑๐ วินาทีถัดมา

“เคลือบสารป้องกันเชื้อโรคและไอพิษ” เสียงก้องกังวานของสมองกลร้องบอกอีกครั้ง คราวนี้เด็ก ๆ หุบปากและหลับตานิ่งนาน ๓ นาที ปลอ่ยให้สารเคลือบป้องกันเชื้อโรคและไอพิษสีเหลืองเรือง ๆ เหมือนหึ่งห้อยครอบคลุมและแทรกซึมไปทั่วร่างกาย

แล้วเด็ก ๆ ก็รีบสวมใส่หน้ากากและชุดป้องกันเชื้อโรคและไอพิษที่แสนจะหนักอึ้งน่ารำคาญอีกครั้ง ด้วยความเบื่อหน่าย

แล้วพี่โจ้ก็เอื้อมมือไปกดปุ่มสีแดงเพื่อเปิดประตู “ห้องน้ำ” แต่คราวนี้ประตูกลับปิดสนิทไม่เปิดออกทันทีทันใดเหมือนเมื่อตอนเข้ามา

เสียงดู ๆ ของสมอกลเดือนออกมาว่า “น้องจูนยังใส่หน้ากากไม่เสร็จทุกคน ห้ามออกจากห้องนี้”

เมื่อน้องจูนใส่หน้ากากเรียบร้อยแล้วประตูห้องน้ำทั้ง ๓ บาน จึงเปิดให้เด็ก ๆ ก้าวออกมาพร้อม ๆ กัน สามคนพี่น้องรีบคว้าท่อบรรจุ ออกซิเจนประจำตัวขึ้นสะพายไว้ข้างหลัง แล้วต่อสายออกซิเจนเข้ากับ หน้ากากป้องกันพิษ เพื่อจะใช้หายใจในเวลากลางวัน

“ลูก ๆ ทำเวลาหน่อย พ่อไปส่งที่โรงเรียน แล้วยังต้องไปทำงานอีกนะ” ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ล้วนอยู่ในชุดป้องกันเชื้อโรค พร้อมด้วยหน้ากากป้องกันไอพิษ และถังออกซิเจน พร้อมทั้งจะไปทำงาน ทำทางคุณพ่ออารมณ์ไม่ดีเลย เร่งยานกันเชื้อโรครูปร่างคล้ายขนมครก เคลื่อนที่ออกไปอย่างรวดเร็ว

“วันนี้อากาศดีจังเลยนะคะ” คุณแม่พยายามชวนคุยให้คุณพ่อ หายหงุดหงิด

“จริง ๆ นะคะ คุณพ่อ วันนี้อากาศดีจริง ๆ” น้องจูนช่วยเสริม

“ใช่ค่ะ เมื่อวานนี้ฝนควันมืดดึดตื้อ มองไม่เห็นอะไรเลย วันนี้ยังมองเห็นราง ๆ บ้าง” น้องจูนรีบสนับสนุน

“ลูกรู้ไหม เมื่อ ๓๐ ปีก่อน ตอนที่พ่อแม่ยังเป็นเด็ก คำว่า อากาศดี อากาศแจ่มใส เป็นยังไง” คุณพ่ออารมณ์ดีขึ้นและเริ่มพูดถึง ความหลังสมัยครั้งยังเป็นเด็ก

“ลูกรัก เมื่อสมัยที่คุณพ่อคุณแม่ยังเป็นเด็กเหมือนพวกหนู วันที่อากาศแจ่มใสก็คือวันที่เราเดินขึ้นมาในตอนเช้าพร้อมกับเสียงไก่ขัน เห็นนกบินออกจากรังไปหาอาหาร ดอกบัวบานสะพรั่ง อยู่ในสระน้ำ ใสเย็น แสงแดดอบอุ่น และท้องฟ้าเป็นสีครามไร้ละออง”

คุณแม่พยายามเล่าให้เด็ก ๆ ฟังอย่างช้า ๆ เพื่อว่าลูกจะเข้าใจ

และมองเห็นภาพอากาศแจ่มใสในวัยเด็กของพ่อและแม่ ในขณะที่แจกจ่ายอาหารเช้าที่บรรจุอยู่ในแคปซูลให้เด็ก ๆ กินคนละ ๓ เม็ด

แต่น่าสงสัยจริง ๆ ทั้งพี่โจ้ง น้องจ๊ะ และน้องจูน ต่างก็นึกไม่ออกว่าอากาศแจ่มใสที่พ่อแม่พูดถึง สวยงามน่าประทับใจเพียงใด เพราะเด็ก ๆ ไม่เคยได้ยินเสียงไก่ขัน นกร้อง ไม่เคยได้เห็นท้องฟ้าสีคราม ดอกบัว สระน้ำ หรือแสงแดดอบอุ่น มาก่อนเลยในชีวิต

เมื่อเกิดมา พวกเขาก็ได้แต่พบเห็นแต่สิ่งที่เป็นพิษล้อมรอบตัวทั้งหมด ผุ่น ควันพิษ และเชื้อโรคที่ปะปนในอากาศ แม้แต่น้ำใสสะอาดอย่างที่คุณแม่พูดถึง เด็ก ๆ ก็ไม่เคยจะได้ดื่มเลยแม้แต่หยดเดียว สามคนพี่น้องไม่เคยได้ลิ้มรสชาติของไก่ทอด ไอศกรีม ขนมเค้ก ผลไม้ สุนัขสักตัวก็ไม่เคยเห็นหรือเลี้ยงไว้เป็นเพื่อนเล่น

“สิ่งที่ดี ๆ ที่คุณแม่พูดถึงมันหายไปไหนหมดหนอ” โจ้งคิดขณะที่นั่งเงิบฟัง และพยายามนึกภาพ วันที่อากาศแจ่มใส ที่คุณแม่เล่า

“เสียงไก่ขัน นกร้อง ดอกบัวบาน สระน้ำใสเย็น ท้องฟ้าสีคราม และธรรมชาติอันสวยงามของโลกเรา สูญหายไปทีละอย่าง สองอย่าง เพราะมนุษย์ถือเอาความสะดวกสบายของตัวเองเป็นใหญ่ ตัดไม้ทำลายป่า ทิ้งขยะไม่เป็นที่ ใช้

น้ำอย่างฟุ่มเฟือยแล้วยังทิ้งของสกปรกลงในแม่น้ำลำคลอง ใช้สารเคมีเพื่อทำลายศัตรูพืชมากเกินไป ชีวิตเล็ก ๆ บนโลก เลยค่อย ๆ สูญพันธุ์ไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ไม่เหลือแม้แต่ไข่ไต้มกิน หรืออากาศบริสุทธิ์ไว้ให้หายใจ สารพิษและเชื้อโรคก็เลยครองโลก พวกเราเลยต้องอาบสารฆ่าเชื้อโรคแทนอาบน้ำ กินอาหารแคปซูลแทนที่จะได้กินผัก ผลไม้ และนอนในตู้เหล็ก แทนเตียงนอนที่อ่อนนุ่ม อย่างทุกวันนี้ล่ะลูก”

พ่อพูดไปเรื่อย ๆ ในขณะที่โจ้ง จ๊ะ และจูน ได้แต่นึกฝันถึงโลกในอดีตที่ถูกทำลายไปเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว

งานฝีมือของน้องมิน

คำทบทวน คบค

น้องมิน เกิดเดือนมีนาคมจึงมีชื่อเล่นว่า **มิน** ซึ่งแปลว่าปลา น้องมินเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ คุณพ่อทำงานบริษัทเอกชน คุณแม่ทำงานรัฐวิสาหกิจ ครอบครัวมีการศึกษาสูงและมีฐานะดี น้องมินจึงมีชีวิตที่อบอุ่นสมบูรณ์สุขสบายและมีโอกาสที่จะศึกษาเล่าเรียนและเดินทางท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ มากกว่าเพื่อน ๆ หลายคนในโรงเรียนเดียวกัน

น้องมินชอบว่ายน้ำและว่ายน้ำเก่งตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นอนุบาล ปีนี้ น้องมินอยู่ชั้น ป.๕ เป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียน เคยแข่งกีฬาสีในโรงเรียนและแข่งกีฬาระหว่างโรงเรียนในกลุ่มเดียวกัน น้องมินได้รับเหรียญรางวัลหลายเหรียญ

น้องมินคิดใฝ่ฝันอยากเป็นอะไรหลายอย่าง อยากเป็นนกเพื่อก
จะบินไปไหนมาไหนได้ตามใจ อยากเป็นปลาเพื่อจะว่ายน้ำเก่ง ๆ อยาก
เป็นนางฟ้า อยากเป็นดารานักร้อง อยากเป็นหมอ อยากเป็นวิศวกร
อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ อยากเป็นนักกีฬาทีมชาติไปแข่งขันต่างประเทศ

น้องมินมีของเล่นต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก มีทั้งหุ่นยนต์ รถไฟ
เครื่องบินที่บังคับด้วยวิทยุ ตุ๊กตาต่าง ๆ เช่น มิกกี้เมาส์ โดนัลด์ดั๊ก
แมวโดระเอมอน แมวการ์ฟิลด์ ฯลฯ แต่ที่น้องมินรักมาก และเอาอน
ด้วยทุกคืน คือ ตุ๊กตาหมีโคอาล่าและตุ๊กตาหมีแพนด้า ตุ๊กตาสองตัวนี้ที่
ทำด้วยใยสังเคราะห์ซึ่งเป็นเส้นขนละเอียดอ่อนนุ่ม รูปร่างหน้าตาและ
สีสัณฐานนอกดูคล้ายของจริงมาก

ตุ๊กตาหมีโคอาล่ามาจากออสเตรเลีย คุณพ่อซื้อมาให้ เป็นของขวัญ
วันเกิด ตุ๊กตาหมีแพนด้ามาจากเมืองจีน คุณแม่ซื้อมาตอนที่ไปดูงาน
ประเทศจีน ตุ๊กตาสองตัวนี้มีขนาดเกือบเท่ากัน คือตัวใหญ่เท่ากับเจ้า
"บีโรเฟน" สุนัขแสนรู้ของน้องมิน ความจริงหมีแพนด้ากับหมีโคอาล่ามี

ขนาดแตกต่างกันมาก แต่เมื่อทำเป็นตุ๊กตาแล้วจะทำตัวเล็กตัวโตอย่างไรก็ได้

คุณพ่ออธิบายว่า “หมีโคอาล่าเป็นสัตว์ตระกูลจิงโจ้ คือ เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มีกระเป๋าหน้าท้องสำหรับใส่ลูกอ่อน หมีโคอาล่าชอบอยู่โดดเดี่ยว เคลื่อนไหวช้า หากินตอนกลางคืน อาศัยอยู่บนต้นไม้ อาหารโปรดของมันคือ ใบไม้และยอดไม้อ่อน ตัวโตเต็มที่ยาวประมาณ ๒ ฟุต มีในประเทศออสเตรเลีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐควีนสแลนด์”

“ถึงแม้ออสเตรเลียใช้จิงโจ้เป็นสัญลักษณ์ของประเทศ คนออสเตรเลียและคนทั่วโลกก็ถือว่า หมีโคอาล่าเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง และเป็นตัวแทนของออสเตรเลียเหมือนกัน” คุณพ่อกล่าวเพิ่มเติม

“แล้วหมีแพนด้าเป็นยังไงคะ” น้องมินถาม

“ให้คุณแม่บอกดีกว่า เพราะคุณแม่อุตสาหะหอบหิ้วมาจากเมืองจีน” คุณพ่อพูดยิ้ม ๆ

“แม่มันไม่เคยเห็นแพนด้าตัวจริงเลย แม่ไปพักที่โรงแรมใกล้ ๆ กับสวนสัตว์ในปักกิ่ง ก็ไม่มีเวลาไปดู” คุณแม่ ออกตัว “เอาอย่างนี้ดีกว่า น้องมินไปหยิบหนังสือเอนไซโคลปีเดียมาสิ เอาเล่มอักษร P นะ”

น้องมินวิ่งไปที่ห้องหนังสือซึ่งเป็นห้องที่คุณพ่อคุณแม่ใช้ทำงานเวลาอยู่บ้าน ในห้องนี้มีเครื่องคอมพิวเตอร์และหนังสือต่าง ๆ มาก น้องมินเลือกหนังสือสารานุกรมหรือเอนไซโคลปีเดียภาษาอังกฤษเล่มที่มีตัวอักษร P บนสันหนังสือ

คุณแม่เปิดหนังสือหาคำว่า “แพนด้า” ขณะที่น้องมินเฝ้าดูด้วยความสนใจ

“นี่ไง มีรูปประกอบด้วย เหมือนกับเจ้าแพนด้าของน้องมินเลย”

เด็กหญิงอุทานด้วยความดีใจ

คุณแม่อ่านภาษาอังกฤษแล้วอธิบายเป็นภาษาไทยได้ความว่า
แพนด้าเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม รูปร่างคล้ายหมี แพนด้าบางชนิดมี
ลักษณะคล้ายตัวแรคคูน แพนด้าที่คนรู้จักกันดีคือ แพนด้ายักษ์ซึ่งมี
อยู่ในประเทศจีนตอนเหนือ แพนด้าชนิดนี้รูปร่างหน้าตาเหมือนหมี มี
ขนสีขาว มีสีดำสลับเป็นบางส่วนคือที่หู ปาก ขาหน้า ขาหลังและลำตัว
บริเวณขาหน้ากับขาหลัง แพนด้าชนิดนี้เมื่อโตเต็มที่ยาวถึง ๖ ฟุตหนัก
ถึง ๒๐๐ ปอนด์ ชอบอาศัยอยู่ที่สูงเหนือระดับน้ำทะเลระหว่าง ๖,๐๐๐
ถึง ๑๔,๐๐๐ ฟุต กินใบไม้ หน่อไม้ เป็นอาหาร ชาวจีนเรียกแพนด้าว่า
“หมีขาว”

“เดี๋ยวนี้คนทั่วโลกถือว่า แพนด้าเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของ
ประเทศจีน เหมือนกับหมีโคอาล่า เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของ
ออสเตรเลีย” คุณแม่สรุป

“ถ้าอย่างนั้นน้องมินก็มีตัวแทนของประเทศจีนกับออสเตรเลีย

อยู่ด้วยทุกวัน โตขึ้นน้องมินจะต้องไปสองประเทศนี้เพื่อดูเจ้าหมีตัวจริงให้ได้” น้องมินแสดงความไฝ่ฝัน

“ถ้าอยากไปเมืองนอกก็ต้องเรียนให้เก่ง หรือไม่ก็มีความสามารถพิเศษทางใดทางหนึ่ง” คุณพ่อพูด

“น้องมินอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ”

“ถ้าอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ แม้ว่าน้องมินต้องขยันฝึกซ้อมทุกวัน วันหนึ่งข้างหน้าน้องมินอาจได้รับคัดเลือกให้เป็นนักกีฬาทีมชาติไปแข่งกีฬาเอเชียนเกมส์หรือโอลิมปิกในต่างประเทศ” คุณแม่ให้ความหวัง

“พอดีเลย ตอนนี้ออสเตอร์เลียกับจีนกำลังเสนอตัวเป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิก” คุณพ่อพูด

“หมายความว่ายังไงคะ” น้องมินไม่เข้าใจ

“ประเทศที่ร่ำรวยและมีความพร้อมต่างก็อยากเป็นผู้จัดแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในบ้านเมืองของตน เพราะมันเป็นเกียรติประวัติ สร้างชื่อเสียงและนำรายได้เข้าสู่ประเทศมากมาย การเลือกสถานที่แข่งขันกีฬาโอลิมปิกต้องคัดเลือกล่วงหน้าก่อนการแข่งขัน ๗ ปี” คุณพ่ออธิบาย

น้องมินซักถามเกี่ยวกับกีฬาโอลิมปิก คุณแม่ให้ไปเอาหนังสือเอนไซโคลปิเดียเล่มอักษร O มา แล้วเปิดหาคำว่า โอลิมปิก มีสาระสำคัญเกี่ยวกับกีฬาโอลิมปิกดังนี้

กีฬาโอลิมปิก มีการแข่งขันมาตั้งแต่ปีที่ ๗๗๖ ก่อนคริสตกาล หรือเมื่อ ๒๗๖๔ ปีมาแล้ว โดยแข่งขันกันที่ประเทศกรีซ ซึ่งปัจจุบันนี้มีชื่อเป็นทางการว่า สาธารณรัฐเฮเลนิก การแข่งขันมีทุก ๆ ๔ ปี และแข่งขันติดต่อกันมาหลายร้อยปีจึงเลิกกันไป แล้วมาฟื้นฟูแข่งขันกันใหม่เรียกว่า โอลิมปิกยุคใหม่ คือ กีฬาโอลิมปิกที่แข่งขันกันมาจนถึงทุกวันนี้ เริ่มตั้งแต่

ครั้งที่ ๑ เมื่อ ค.ศ. ๑๘๙๖ (พ.ศ. ๒๔๓๙) ที่กรุงเอเธนส์
ประเทศกรีซ

ครั้งที่ ๒	ค.ศ. ๑๙๐๐	ที่กรุงปารีส ฝรั่งเศส
ครั้งที่ ๓	ค.ศ. ๑๙๐๔	ที่เมืองเซนต์หลุยส์ สหรัฐอเมริกา
ครั้งที่ ๔	ค.ศ. ๑๙๐๘	ที่กรุงลอนดอน อังกฤษ
ครั้งที่ ๕	ค.ศ. ๑๙๑๒	ที่กรุงสตอกโฮล์ม สวีเดน
ครั้งที่ ๖	ค.ศ. ๑๙๑๖	ที่กรุงเบอร์ลิน เยอรมัน แต่งดเว้น
เพราะเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๑
ครั้งที่ ๗	ค.ศ. ๑๙๒๐	ที่เมืองแอนทเวิร์ป เบลเยียม
ครั้งที่ ๘	ค.ศ. ๑๙๒๔	ที่กรุงปารีส ฝรั่งเศส
ครั้งที่ ๙	ค.ศ. ๑๙๒๘	ที่เมืองอัมสเตอร์ดัม เนเธอร์แลนด์
ครั้งที่ ๑๐	ค.ศ. ๑๙๓๒	ที่เมืองลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา
ครั้งที่ ๑๑	ค.ศ. ๑๙๓๖	ที่กรุงเบอร์ลิน เยอรมัน
ครั้งที่ ๑๒ และ ๑๓		ไม่มีการแข่งขันเพราะเป็นช่วง
สงครามโลกครั้งที่ ๒
ครั้งที่ ๑๔	ค.ศ. ๑๙๔๘	ที่กรุงลอนดอน อังกฤษ
ครั้งที่ ๑๕	ค.ศ. ๑๙๕๒	ที่กรุงเฮลซิงกิ ฟินแลนด์ ครั้งนี้
ประเทศไทยส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน
ด้วย
ครั้งที่ ๑๖	ค.ศ. ๑๙๕๖	ที่เมืองเมลเบิร์น ออสเตรเลีย
ครั้งที่ ๑๗	ค.ศ. ๑๙๖๐	ที่กรุงโรม อิตาลี
ครั้งที่ ๑๘	ค.ศ. ๑๙๖๔	ที่กรุงโตเกียว ญี่ปุ่น
ครั้งที่ ๑๙	ค.ศ. ๑๙๖๘	ที่กรุงเม็กซิโกซิตี เม็กซิโก
ครั้งที่ ๒๐	ค.ศ. ๑๙๗๒	ที่เมืองมิวนิค เยอรมัน

ครั้งที่ ๒๑	ค.ศ. ๑๙๗๖	ที่เมืองมอนทรีออล แคนาดา
ครั้งที่ ๒๒	ค.ศ. ๑๙๘๐	ที่กรุงมอสโก รัสเซีย
ครั้งที่ ๒๓	ค.ศ. ๑๙๘๔	ที่เมืองลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา
ครั้งที่ ๒๔	ค.ศ. ๑๙๘๘	ที่กรุงโซล เกาหลีใต้
ครั้งที่ ๒๕	ค.ศ. ๑๙๙๒	(พ.ศ. ๒๕๓๕) ที่เมืองบาร์เซโลนา สเปน

สำหรับครั้งที่ ๒๖ คณะกรรมการโอลิมปิกสากลได้เลือกเมืองแอตแลนตา ในรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นสถานที่แข่งขันในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ หรือ พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนครั้งที่ ๒๗ ได้มีการประชุมพิจารณาคัดเลือกกันเมื่อปลายเดือนกันยายน ๒๕๓๖ ที่ประเทศโมนาโค ซึ่งเป็นประเทศเล็ก ๆ ในยุโรปตอนใต้ ในครั้งนี้มีประเทศต่าง ๆ ๕ ประเทศเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ คือ อังกฤษเสนอเมืองแมนเชสเตอร์ เยอรมันเสนอเมืองเบอร์ลิน ตุรกีเสนอเมืองอิสตันบูล จีนเสนอเมืองปักกิ่ง และออสเตรเลีย

เสนอเมืองซิดนีย์

ในคืนของวันที่คณะกรรมการโอลิมปิกสากลพิจารณาเลือกเมืองเจ้าภาพโอลิมปิกครั้งที่ ๒๗ น้องมินเอาเจ้าหมีโคอาล่ากับเจ้าหมีแพนด้าตุ๊กตาตัวโปรดนอนด้วยตามเคย น้องมินฝันว่า เจ้าสองตัวทะเลาะและต่อสู้กันอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย น้องมินห้ามอย่างไรเจ้าหมีทั้งสองก็ไม่ฟัง ยังคงต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย เจ้าแพนด้าชะงัดใจคิดว่าตนเองได้เปรียบจึงไม่ระมัดระวังตัว เจ้าโคอาล่าได้จังหวะกระโดดขึ้นเกาะหลังเจ้าแพนด้า ใช้ปากกัดขยำคอและใช้เล็บข่วนสีข้าง ในที่สุดเจ้าแพนด้าก็ยอมแพ้ น้องมินยืนตัวสั่น มองดูการต่อสู้ด้วยความตกใจ รวบรวมกำลังใจวิ่งเข้าไปจับหมีทั้งสองแยกจากกัน ก็พอดีเจ้าแพนด้ายอมแพ้

เช้าวันต่อมา น้องมินเล่าเรื่องนี้ให้คุณพ่อคุณแม่ฟัง คุณพ่อบอกว่า คนนอนหลับย่อมฝันไปต่าง ๆ นานา แต่ความฝันของน้องมินแปลกดี ถ้าถือว่า หมีโคอาล่าคือ ออสเตรเลีย และหมีแพนด้าคือ จีน ในฝันของน้องมินก็คือ ออสเตรเลียชนะจีน ซึ่งตรงกับความเป็นจริงในเรื่องกีฬาโอลิมปิก

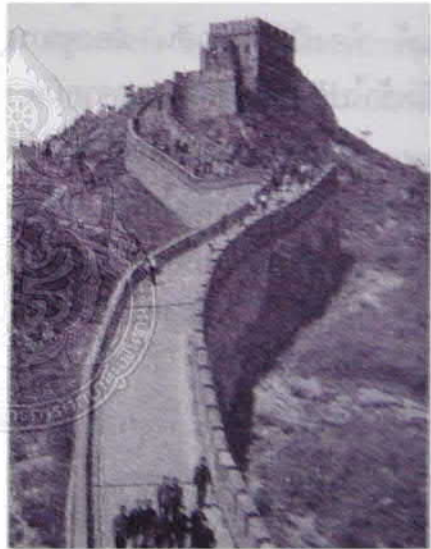
หนังสือพิมพ์ทุกฉบับและสถานีโทรทัศน์ทุกช่องเสนอข่าวเมืองซิดนีย์ได้รับเลือกเป็นสถานที่แข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ ๒๗ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๐ หรือ พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยชนะกรุงปักกิ่งของจีนด้วยคะแนนเสียง ๔๕ ต่อ ๔๓

“น้องมินอยากไปแข่งโอลิมปิกที่ออสเตรเลียค่ะ” น้องมินออเซาะคุณแม่

“ได้ไปแน่ ถ้าน้องมินหมั่นซ้อมว่ายน้ำและเข้าแข่งขันไปเรื่อย ๆ ยังมีเวลาอีกตั้งเจ็ดปี” คุณแม่ให้กำลังใจ “และถ้าน้องมินขยันฝึกซ้อมไปเรื่อย ๆ อีกสิบเอ็ดปีข้างหน้าน้องมินอาจจะได้ไปเมืองจีน แม่เชื่อว่า จีน

ต้องพยายามเตรียมตัวอย่างเต็มที่เพื่อให้เมืองปักกิ่งได้เป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิกในปี ๒๕๔๗ แม่ทราบว่ หลังจากเขาแพ้ออสเตรเลียแล้ว จีนเตรียมตัวเป็นเจ้าภาพครั้งต่อไป มีการขึ้นป้ายโฆษณาตามเมืองใหญ่ ๆ แสดงว่าเขาตั้งใจจะทำให้ได้จริง ๆ”

“คนเราถ้าหวังและตั้งใจทำอะไรโดยย่อมได้ตั้งใจหวัง ข้อสำคัญขอให้มุ่งมั่นฝันใฝ่ อย่าแพ้ฝันก็แล้วกัน” คุณพ่อสรุปวาทกับครูใหญ่ให้โอวาทนักเรียน “และบายนี้น้องมินต้องไปซ้อมว่ายน้ำอีก”

สวัสดีครับ

ครอบครัวประชิดตัว

First of all

คุณพ่อ ต้อไปหาตามบ้าน

คุณแม่ ชักเข้าไปตามบ้าน

คุณลูกๆ ก็ต้อไปหาตามบ้าน

ทุกปีรถปลอดภัย ไว้ใช้บริการเรา.
โรงเรียนยุคใหม่ ปลอดภัยแน่นอน...

เจ้ามอม

หนังสือเรื่องเจ้ามอม

ระดับชั้น ป.๖

เรื่อง

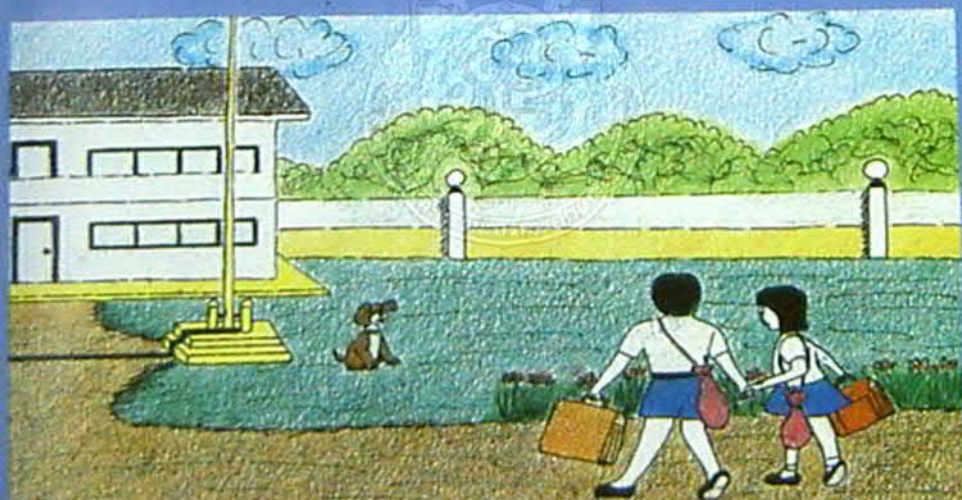
เจ้ามอม

โดยผู้จัดทำ

ค.อ. อิศรา จันทะวัฒน์

ค.อ. สุวิมล งามดี

เขียนเรื่อง - จ.ท.

“เจ้ามอม” เป็นชื่อของฉัน ฉันเป็นส่วนหนึ่งที่ฉันมีเพื่อนมากมาย เพราะเป็นสุนัขตัวเมีย ฉันอาศัยอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งโน้น

ฉันเป็นส่วนที่มีรูปร่างใหญ่ ขนปุกปุย สีนํ้าตาลทั้งตัว
เด็ก ๆ จึงชอบและเล่นกับฉันทุกวัน

ต่อมาฉันตั้งห้อง และเตรียมหาทำเลที่เหมาะสมที่จะเลี้ยงลูก ในที่สุดก็พบ
โพรงกว้างซึ่งอยู่ใต้ถนนล้อมของโรงเรียน

ฉันมีลูกทั้งหมด ๕ ตัว ทุกตัวมีสีสวย อ้วนและน่ารัก มัน
เป็นตัวผู้ ๓ ตัว และตัวเมีย ๒ ตัว

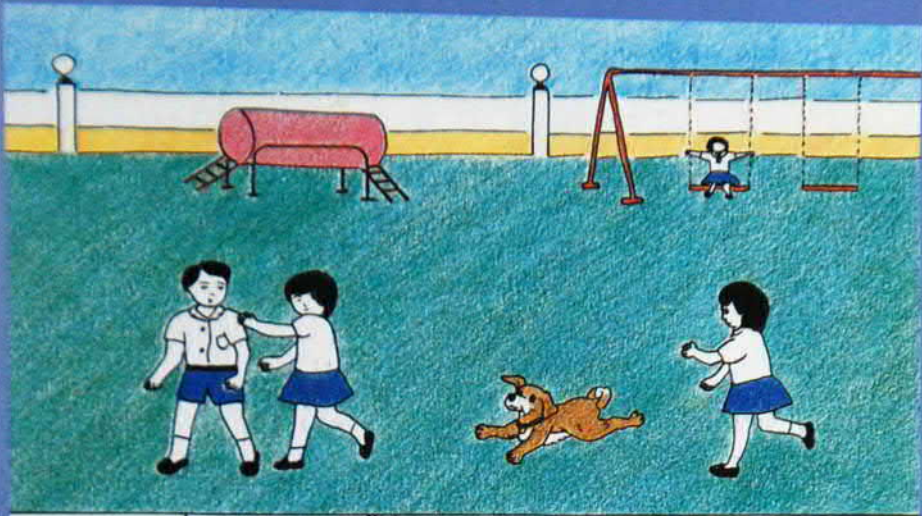
คืนหนึ่งฉันออกไปหาอาหารที่ตลาด เพื่อฝึนตักหนัก ฉันจึงรีบกลับมา
หาลูก ฉันตกใจมากที่เห็นน้ำไหลเข้าไปได้โพรงอย่างรวดเร็ว ฉันไม่สามารถ
ช่วยลูกได้ทุกตัว แต่ฉันก็พยายามคาบออกมาได้หนึ่งตัว

เด็ก ๆ ตั้งชื่อลูกของมันซึ่งเหลือเพียงตัวเดียวว่า “เจ้าโหน”
มันน่ารัก และมีขนสีน้ำตาล มันเป็นส่วนขวัญตัวผู้

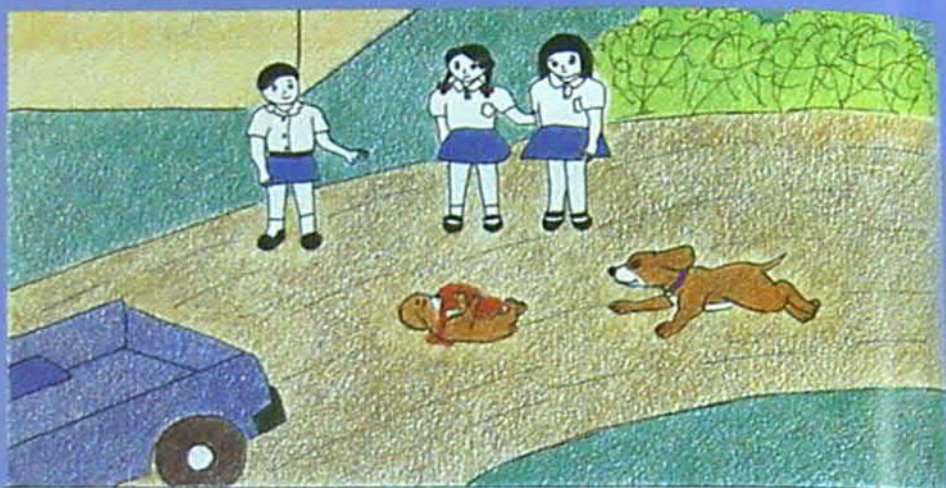
ทุกวันนี้จะพาลูกไปหาอาหารที่ตลาด ฉันจะคาบเศษอาหารให้ลูกดู
เป็นตัวอย่าง ฉันทำอย่างนี้เป็นประจำ จนเจ้าโหนโตขึ้น

เด็กๆ ในโรงเรียนนี้รักเจ้าไถนมาก เพราะเจ้าไถนฉลาด มัน
วิ่งเล่นกับเด็กๆ และจะมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์

วันหนึ่งในขณะที่เจ้าไถนกำลังวิ่งเล่นอยู่นั้น มีรถกระบะคันหนึ่งแล่น
มาอย่างรวดเร็วและชนเจ้าไถนอย่างแรง มันตายทันที

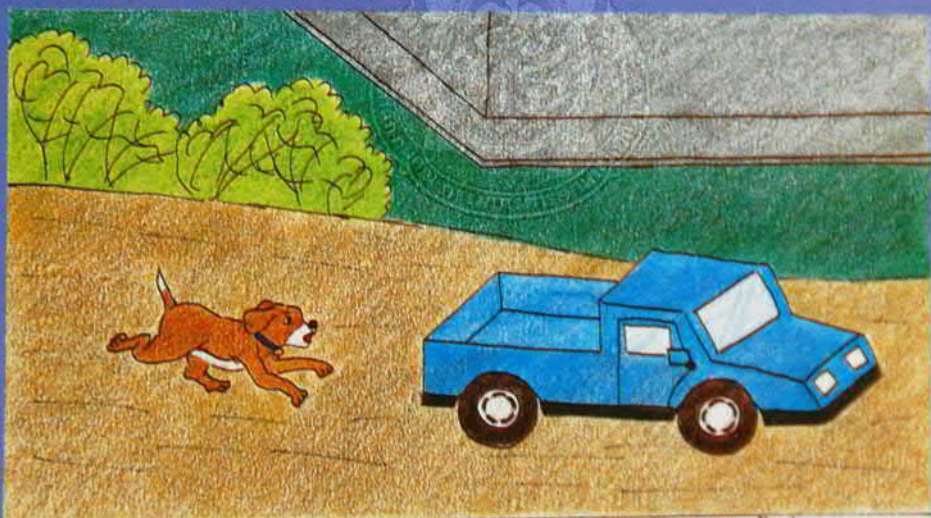
ฉันตกใจมาก ฉันวิ่งไปรอบๆ วังของเจ้าโทน และส่งเสียงร้อง
อย่างโห่เหวน เด็กๆ ก็ตกใจ และเสียชีวิตเจ้าโทน

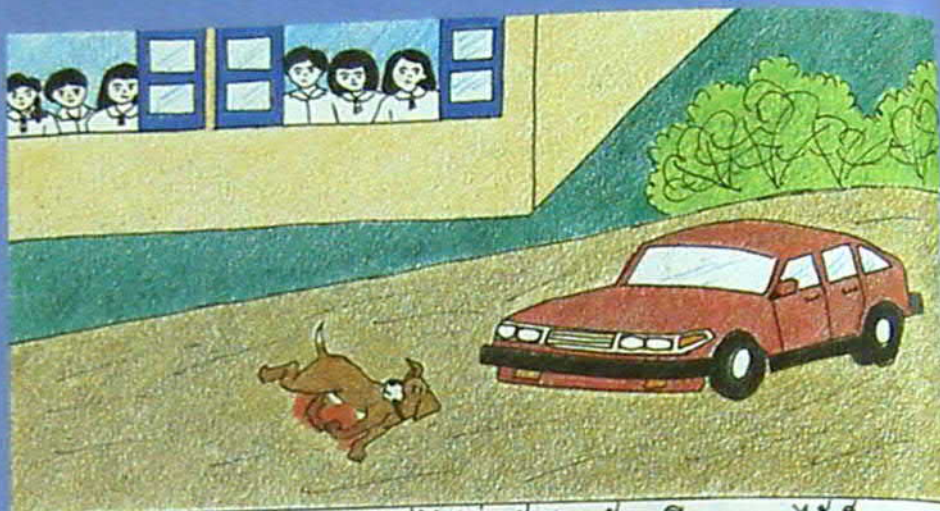
ฉันเกลียดรถทุกคันที่เข้ามาในโรงเรียน ฉันจำได้ว่ามันเป็นเหตุการณ์
ดังนั้นฉันจึงทำและวิ่งไล่กวตริรถกระบะทุกคันที่เข้ามาในโรงเรียน

เป็นแล้ว ฉันรู้สึกเหงาและว่าเหว่มาก ฉันจึงส่งเสียงร้องอย่าง
โหยหวนทุกวัน ฉันคิดถึงลูกของฉันเหลือเกิน ลูกจำ... ลูกอยู่ที่ไหน...

ทุกวันนี้ฉันยังวิ่งไล่กวาดรถกระบะทุกคันที่เข้ามาในโรงเรียนทั้งทีเวลาจะผ่าน
ไปนานแล้ว แม้ฉันจะเป็นสุนัข แต่ฉันก็มีความรักของแม่ที่มีต่อลูกเหมือนกัน

“โครม” เด็กๆพากันวิ่งไปที่หน้าต่างห้องเรียน และได้เห็นภาพที่ทำให้สลดใจยิ่ง “โอเจ้ามอม... ตายเพราะถูกรถชนอีกแล้ว” เด็กคนหนึ่งอุทานออกมา

ตั้งนั้นทุกคนควรรัก สละสลวย
จนสัตว์ก็มีชีวิตเหมือนคน และ
อาจจะเกิดคนที่ใช้รถใช้ถนน ไปค
ย่ำปรามมาก มีอะไรนี้อาจจะเกิด
เหตุการณ์เช่นนี้

เด็กๆช่วยกันนำร่างของเจ้ามอม ไปฝังด้านหลังอาคารเรียนด้วยความ
สงสารและเกิดความประทับใจในความรักของเจ้ามอมที่มีต่อลูกของมัน
และจะเป็นสัตว์

กรองแก้ว เจ็บศรี

บท รถเมล์ที่เต็มไปด้วยผู้คน เบียดเสียดอัดเยียดแน่นชนิด
การจราจรติดขัดเนืองแน่น รถติดชนิดที่ถ้าเราก้าวเท้าเดินที่ละก้าวยังไป
ได้เร็วกว่าคนในรถเมล์ เบียดกันแทบไม่มีที่ยืน ฝนตกลงมา น้ำในถนน
เจิ่งนอง มองลงไปเหมือนรถกำลังวิ่งอยู่ในคลอง

“ซิดในหน่อยค่ะ ซิดเข้าไปข้างใน คนอื่นจะได้ขึ้นบ้าง” เสียง
กระเป๋าร้องบอกผู้โดยสาร ฉันคิดในใจ ซิดเข้าไปข้างในได้อย่างไรกัน ที่
จะยืนก็แทบไม่มี ฉันได้แต่คิดนะ ไม่กล้าพูดออกไปหรอก ไม่แน่ใจว่า
อะไรจะเกิดขึ้น โอ้ ! ทุกวันนี้ ต้องเจียมตัวไว้แหละดี ทำเก่งเดี๋ยวจะ
เกิดเรื่อง....

เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง กระเป๋าคคนเดิมบอกอีก “ลงเร็ว ๆ หน่อย พี่ คนยืนข้างหน้าหลักทางหนอยนะ” เธอออกคำสั่ง

เมื่อกลับถึงหอพัก ฉันล้มตัวลงนอนด้วยความอ่อนเพลีย คิดถึงบ้าน คิดถึงยาย ฉันคิดถึงยายเพราะยายรักฉัน ยายชอบเล่านิทานให้ฉันฟังเสมอ แต่มักจะมีข้อแม้ว่า ฉันต้องทำการบ้านเสร็จและชยันอ่านหนังสือ ฉันนึกถึงนิทานของยาย **สุมินกุมาร** ยายชอบเล่าและบอกว่าเรียนหนังสือให้เก่งนะลูก ชยันทำงานเหมือนสุมินกุมารด้วย แล้วยายก็เล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา

กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว ยายขึ้นต้นเช่นนี้เสมอ มีผัวเมียคู่หนึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ชายป่า มีอาชีพตัดฟืนขาย อยู่กันมาหลายปีก็ไม่มีลูก สองคนผัวเมียอยากมีลูกมาก จึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี จึงจะมีลูกไว้เป็นเพื่อนแก้เหงาและสืบสกุลต่อไป เมียจึงชวนว่า “เราไปบนบานศาลกล่าวต่อเทพาอารักษ์ ขอลูกไว้เลี้ยงดูเป็นเพื่อนแก้เหงาสักคนเถอะ”

หลังจากบนบานศาลกล่าวได้ไม่นาน เมียก็ท้อง และก่อนท้อง เมียก็ฝันว่า มีเทพาอารักษ์องค์หนึ่ง เดินเข้ามาหาพร้อมกับบอกว่า “เอาลูกมาให้แล้วนะ”

สองคนผัวเมียดีใจมาก ที่จะมีลูกตามความต้องการ จึงตั้งใจทำมาหากิน ชยันทำงานและเก็บหอมรอบริบไว้เพื่อให้ลูกที่จะเกิดมามีความเป็นอยู่สบายและมีความสุข

เมื่อท้องครบกำหนด หญิงผู้นั้นก็คลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย ทั้งสองคนผัวเมียดั่งชื่อลูกว่า “**สุมินกุมาร**”

ยายบอกว่า **สุมิน** แปลว่า ความฝัน **กุมาร** แปลว่า เด็กผู้ชาย สุมินกุมาร เป็นเด็กฉลาด หน้าตาน่ารัก สองคนผัวเมียช่วยกันเลี้ยงดูลูก และรักลูกมาก อยู่มาวันหนึ่ง พ่อของสุมินกุมาร เข้าป่าตัดฟืน แล้วหาย

ไปไม่กลับออกมาอีกเลย

ยายถามว่า “รู้ไหม พ่อของสุบินกุมารหายไปไหน”

“สงสัยจะถูกลูกเสือกัดตาย” ฉันทอบ

“ใช่แล้ว จำไว้นะลูก อย่าไปไหนคนเดียวไกล ๆ อันตราย”

สุบินกุมารเป็นเด็กน่ารัก ขยันขันแข็ง ช่วยแม่ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เมื่อเริ่มโตเป็นหนุ่มก็เข้าป่าหาพินแทนพ่อ เลี้ยงดูแม่ที่เริ่มจะแก่ชรา ทั้งปรนนิบัติวัดตากเป็นอย่างดี สุบินกุมารเป็นเด็กหนุ่มที่ฝึกฝนเรื่องธรรมะ มักจะหาอาหารใส่บาตรพระอยู่เสมอ ถึงวันพระก็เข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรม ส่วนแม่ของสุบินกุมารนั้น มักจะคอยคัดค้านไม่เห็นด้วยกับการกระทำของสุบินกุมารเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง สุบิน
กุมารก็บอกแม่ว่าอยากบวช

“ทำไมสุบินกุมารถึง
อยากบวชละยาย” ฉันทถาม
เหตุผลด้วยความอยากรู้

“ก็เพื่อเวลาที่แม่หรือ
พ่อตายไป จะได้เกาะชายผ้า
เหลืองขึ้นสวรรค์ไงล่ะ” ยาย
ให้เหตุผล

ผลที่สุด สุบินกุมารก็
บวชเณร แล้วก็บวชพระ แม่
ของสุบินกุมารโกรธมาก ดัด
ขาดจากความเป็นแม่ลูก เวลา
ที่สุบินกุมารออกบิณฑบาตผ่าน

มาที่บ้าน แม่ก็ไม่ยอมใส่บาตรและคอยหลบหน้า ใครถามก็บอกว่า สุนิบกุมารไม่ใช่ลูก แก่ไม่มีลูก พระองค์นี้เป็นใครไม่รู้ ไม่ใช่ลูกแก เมื่อแม่ของสุนิบกุมารตายไป ยมบาลก็ลากวิญญาณลงนรก ก่อนจะพาลงนรก ยมบาลถามว่า มีลูกชายบวชเป็นพระหรือเปล่า แม่ของสุนิบกุมารก็บอกว่า ฉันไม่มีลูก พอพูดออกไปเช่นนั้น แก่ก็เห็นชายผ้าเหลืองห้อยลงมา และที่ชายผ้าเหลืองนั้น แก่มองเห็นผ้าของแก่เกาะชายผ้าเหลืองห้อยอยู่ ไม่ตกลงไปในนรก ยมบาลจึงถามว่าชายผ้าเหลืองที่ห้อยลงมานั้น ไม่ใช่ชายผ้าเหลืองของพระลูกชายแก่หรือหรือ หลังจาก ยมบาลชูงะคอกถามอยู่นาน แก่ก็ยอมรับว่าชายผ้าเหลืองที่ห้อยลงมานั้นเป็นของพระลูกชายแล้ว แก่ก็เล่าเรื่องราวที่เกတ်ตขาดจากลูกชายว่า เพราะลูกหนีไปบวช เมื่อแก่ยอมรับแล้ว ยมบาลก็เลยไล่แก่ขึ้นไปจากนรก เกาะชายผ้าเหลืองของลูกชายขึ้นไป....

ฉันเกือบจะเคลิ้มกลับไป ด้วยความคิดคำนึงเก่า ๆ นึกขึ้นได้ว่า ฉันยังไม่ได้ทำการบ้าน เลยต้องผินใจลุกขึ้นมาอาบน้ำ แต่งตัว หาอาหารรับประทาน แล้วรีบกลับมาทำการบ้าน แล้วก็อ่านหนังสือ

ยายครับ ผมจะทำการบ้านให้เสร็จ แล้วจะตั้งใจเรียนหนังสือให้จบ เพื่อนำความสำเร็จมาอวดยาย ยายจะได้ภูมิใจในความสำเร็จของหลานคนนี้ ที่ยายเคยพร่ำสอนตลอดมา...

เยี่ยมแดนจิงโจ้

กานต์ณัฏฐ์ สักดิ์เจริญ

๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๖

ห้วงหมุ่ที่รัก

ตามที่เคยบอกน้องหมูไปในจดหมายฉบับก่อนว่าพี่จะไปประชุมที่ประเทศออสเตรเลีย ตอนนี้พี่เดินทางกลับมาแล้ว ๑๑ วัน ที่อยู่ในออสเตรเลีย ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาอันสั้นก็ตาม แต่พี่ก็คิดว่าได้ความรู้หลายอย่างที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับประเทศออสเตรเลีย และคนออสเตรเลีย

พี่ออกเดินทางจากประเทศไทย พร้อมด้วยอาจารย์มาเรีย เหล่าสุนทร โดยสายการบินไทย หรือที่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า สายการบินเอื้องหลวง เครื่องบินบินตรงจากกรุงเทพฯ ไปเมืองซิดนีย์ ใช้เวลาประมาณ ๘ ชั่วโมง ๒๐ นาที เครื่องบินจอดประมาณ ๑ ชั่วโมง ก็บินต่อไป

เมลเบิร์น ซึ่งเป็นเมืองอีกเมืองหนึ่งของออสเตรเลีย ที่พี่ต้องพักค้างคืน เพื่อจะเดินทางโดยสายการบินในประเทศต่อไปวันรุ่งขึ้นไปยังเมือง Adelaide สถานที่ประชุม รวมเวลาที่พี่เดินทางจากกรุงเทพฯ ถึงเมลเบิร์นประมาณ ๑๒ ชั่วโมง เวลาที่เมลเบิร์นเร็วกว่าประเทศไทย ๓ ชั่วโมง พี่เดินทางจากประเทศไทย ๘.๓๐ น. ไปถึงเวลาของเมลเบิร์น ๒๒.๕๐ น.

ประเทศออสเตรเลียแบ่งออกเป็น ๖ รัฐ เมืองที่พี่ไปทั้ง ๓ เมือง อยู่กันคนละรัฐ เมืองซิดนีย์อยู่รัฐนิวเซาท์เวล เมืองเมลเบิร์นอยู่รัฐวิคตอเรีย ส่วนเมือง Adelaide อยู่รัฐเซาท์ออสเตรเลีย ส่วนอีก ๓ รัฐชื่ออะไรบ้าง ขอให้น้องหมุดค้นจากหนังสือก็แล้วกัน จะได้รู้เรื่องประเทศออสเตรเลียโดยละเอียด

พี่ไปประชุมที่เมือง Adelaide เกี่ยวกับเรื่องห้องสมุด ซึ่งสมาคมห้องสมุดโรงเรียนของออสเตรเลีย และสมาคมบรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียนนานาชาติร่วมกันจัดขึ้น และตั้งหัวข้อเรื่องการประชุมซึ่งแปลเป็นไทยได้ใจความที่มีความหมายคือ “คิดแล้วทำ”

ระหว่างการประชุม ผู้จัดการประชุมมีหัวข้อย่อยที่น่าสนใจมากมาย เกี่ยวกับการพัฒนาห้องสมุดโรงเรียนให้สนับสนุนการเรียนการสอน แต่ทุกเรื่องก็จะมีบทสรุปที่ตรงกันคือ “คิดแล้วทำ” เพียงแต่คิดแล้วไม่ทำ หรือทำโดยไม่คิด งานที่ทำก็ไม่เกิดประสิทธิภาพ และทุกอย่างที่คิดก็จะหยุดนิ่ง

นอกจากนี้มีการพาไปชมห้องสมุดโรงเรียนที่น่าสนใจ และพาไปทัศนศึกษาที่เกาะแห่งหนึ่งมีชื่อว่า Kangaroo Island ที่เกาะนี้เขารักษาสภาพตามธรรมชาติไว้อย่างดีเยี่ยม มีสัตว์ที่น่าสนใจซึ่งเรียกได้ว่าเป็นสัตว์ประจำชาติออสเตรเลียคือ จิงโจ้ และคัวล่า หรือที่เรียกว่า หมิคัวล่า นอกจากนี้ก็มีแมวป่า ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก และสัตว์อื่น ๆ อีก ตอนที่

พวกเราคณะผู้เข้าประชุมไปเยี่ยมสถานที่ซึ่งทำนองเดียวกับสวนสัตว์เปิดของเรา พวกเราสนุกสนานกับการเล่นกับจิงโจ้ซึ่งมีลูกน้อยอยู่ในกระเป๋าทรงหน้าท้อง แต่ตอนที่พี่เห็น ลูกจิงโจ้ไม่โผล่หน้าออกมาให้เห็น ส่วนตัวลำก็เกาะอยู่บนกิ่งไม้ โอบกอดลูกน้อยไว้กับอก แลดูน่ารักนักหนา แต่บางครั้ง ลูกเกาะอยู่บนหลังแม่ก็มี

Koala

(Phascolarctos cinereus)

ถึงตอนนี้พี่ก็อยากจะเล่าถึงเรื่องของ จิงโจ้ และตัวล่า พอเป็นความรู้อย่างสั้น ๆ ให้น้องทราบ เริ่มด้วยจิงโจ้ก่อน น้องหมุดคงจะเคยเห็นรูปภาพจิงโจ้ซึ่งมีขาหน้าสั้นกว่าขาหลัง และมักจะมีลูกอยู่ในกระเป๋าทรงหน้าท้อง โผล่หน้าป้อออกเหนือกระเป๋ เวลาวิ่งไต่กิ่ง ๆ แต่ดูสง่าผ่าเผย ชาวออสเตรเลียหลายคนบอกกับพี่ว่า ชอบท่าวิ่งของจิงโจ้มาก ดูอ่อนพลิ้วไปทั้งตัว เวลาจิงโจ้ยืนอยู่บนขาหลังทั้งสองก็ดูสง่าผ่าเผยดี สีของจิงโจ้มีทั้งสีน้ำตาลและสีเทา พี่รักจิงโจ้เสียจริง ๆ แต่แล้วพี่ก็ต้องกินเนื้อจิงโจ้เข้าม้อหนึ่งจนได้ ในออสเตรเลีย เจ้าของบ้านที่เชิญพี่และอาจารย์มาเรียวกัก ทำสเต็กเนื้อจิงโจ้เลี้ยงเราเย็นวันหนึ่ง ถ้าเขาไม่บอกเราก็นึกว่าเนื้อวัวเพราะรสเหมือนกันเพียงแต่เนื้อหยาบกว่าเท่านั้น ขณะกินสเต็กเนื้อจิงโจ้ที่นึกถึงท่าวิ่งของจิงโจ้ขึ้นมาเลยกินไม่ลง ต้องเลิกกิน แต่ก็เรียกว่า ได้ลิ้มชิมรสเนื้อจิงโจ้แล้ว

หมีตัวล่าเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่อยู่คนละตระกูลกับหมี เพื่อนชาวออสเตรเลียเล่าให้พี่ฟังว่า ตัวล่า เป็นสัตว์ตระกูลเดียวกับจิงโจ้ แต่จะเป็นสัตว์ตระกูลใดก็ตาม หมีตัวล่าน่ารักมาก ประเทศออสเตรเลียจึงทำ

ของที่ระลึก เป็นรูปหมึกคว่ำล่า และจิงโจ้นักท่องเที่ยว แต่ประเทศออสเตรเลียก็เป็นเพียงออกแบบแล้วสั่งทำในเกาหลี หรือจีน ที่ทำในออสเตรเลียก็มีแต่ราคาแพงมาก

พอพี่เดินทางกลับมา หลายคนที่ไม่เคยไปออสเตรเลียก็มักจะถามว่าของแพงไหม คนที่เคยไปแล้วก็บอกว่า ออสเตรเลียของแพงมาก จะมาถามพี่ว่าออสเตรเลียดีไหม หรือการประชุมเป็นอย่างไรแทบไม่มีเลย ก็เป็นของธรรมดา ส่วนมากเรามักจะนึกถึงเรื่องการซื้อของเรื่องการจ่ายเงินกันมากกว่า การไปต่างประเทศ น้องต้องทำให้ได้ว่าที่จะหาความสะดวกสบายเหมือนบ้านเราคงไม่มี ค่าครองชีพหลาย ๆ ประเทศสูงกว่าของเรา แต่รายได้ของคนประเทศนั้นมากกว่าเรา เขาก็อยู่ได้อย่างสบาย แม้ของกินของใช้จะแพงก็ตาม คิดดูให้ดีแล้วค่าครองชีพในประเทศไทย ก็ถือว่าถูกถ้าเทียบกับรายได้ของคนไทย เงินออสเตรเลียเรียกดอลลาร์ ๑ ดอลลาร์ขณะนี้มีความเท่ากับเงินไทยประมาณ ๑๖.๕๕ บาท ถึง ๑๗.๐๐ บาท เวลาซื้อของหรือจะรับประทานอาหารแต่ละครั้ง เมื่อคิดเป็นเงินไทยก็ออกจะแพงตามความรู้สึกของคนไทย แต่ถ้าเราจะซื้อของที่ระลึกของออสเตรเลียที่ทำในออสเตรเลียจริง ๆ เราก็ควรจะเลิกคิดถึงเรื่อง “แพง” ได้ เพราะค่าของของนั้นประเมินไม่ได้

ออสเตรเลียเป็นประเทศที่เคร่งครัดในเรื่องการอนุรักษ์และสงวนทรัพยากรมาก เมื่อตอนที่พี่อยู่ที่เมืองซิดนีย์ เพื่อนชาวออสเตรเลียพาพี่ขึ้นรถของเขาเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ เลียบริมฝั่งทะเลผ่านป่าเขาน่าสนใจ

ดอกไม้มะลิบ้านชาวออสเตรเลีย

มาก บางครั้งเขาก็หยุดรถบอกให้เราฟังเสียงนก ซึ่งเสียงร้องของมันคล้ายกับเสียงคนหัวเราะมาก แต่เรามองไม่เห็นตัวมัน การเดินทางของเราสนุกสนานที่สุด ชาวออสเตรเลียชอบพาพอกับคนไทยที่ชอบพาเขาและธรรมชาติ ทุกอย่างจึงเป็นไป

ด้วยดีจนรู้สึกว่ามันเวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน สภาพป่าของออสเตรเลียสมบูรณ์มาก สองข้างทางรถยนต์ตามที่เรากลับไปต้นไม้เขียวชอุ่มได้กลิ่นดิน และกลิ่นดอกไม้ป่าโชยมาให้ชื่นใจ

ระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในวันนั้น เราแวะชมสถานที่ที่น่าสนใจแห่งหนึ่ง ถ้าจะเรียกชื่อเป็นไทยก็คงจะเป็นทำนอง "สวนพรรณไม้มะลิและเครื่องเทศ" ณ สถานที่แห่งนี้มีพรรณไม้มะลิหลากหลายชนิดและเครื่องเทศนานาชนิดจากทั่วโลกให้ชม ต้นมะกรูด มะนาวแบบของไทยก็มี นอกจากนี้ยังมีเครื่องเทศนานาชนิดขายเป็นดอกไม้หอมอบแห้งทำนองเดียวกับของไทยเรียกว่า "บุหงา" ก็มี สถานที่แห่งนี้ที่น่าสนใจมาก ที่เมืองไทย

ดอกไม้มะลิในออสเตรเลียตามสวนสาธารณะ

ใครมีที่ดินพอ จัดทำแบบนี้บ้าง เราจะได้เห็นพรรณไม้หอม และพืชพรรณที่เราใช้เป็นเครื่องเทศบ้าง รวมทั้งมีการทำบุหงา เครื่องหอม พวกน้ำอบ น้ำปรุง แป้งร่ำ รวมทั้งเครื่องเทศนานาชนิดจำหน่าย เยวชนไทยของเราจะได้เห็นเครื่องหอม เครื่องเทศนานาชนิดที่บูยาตายายเราใช้สมัยก่อน

การอนุรักษ์สัตว์ป่าออสเตรเลียทำกันเป็นล่ำเป็นสัน การล่าสัตว์ป่าเขาเข้มงวดมาก น้องอาจจะสงสัยแล้วทำไมคนออสเตรเลียกินเนื้อจิงโจ้เล่า พี่ก็จะขออธิบายเรื่องนี้ตามที่เพื่อนออสเตรเลียเล่าให้ฟัง และน้องคงจะเคยได้ยินข่าวทางโทรทัศน์มาแล้ว คือ การที่ออสเตรเลียต้องมีการฆ่าจิงโจ้นั้นไม่ใช่อยู่ดี ๆ นึกสนุกก็เข้าป่าล่าจิงโจ้ แต่สาเหตุเนื่องมาจากจำนวนจิงโจ้บางที่ในออสเตรเลียมีมากเกินไป และไปกัดกินพืชของชาวนาทางการออสเตรเลีย จึงต้องอนุญาตให้ล่าจิงโจ้ได้ และเอาเนื้อมาทำอาหารเนื้อจิงโจ้แพงนะ และมีบริโภคเฉพาะออสเตรเลีย อาจจะมีการส่งออกขายนอกประเทศก็ได้ในอนาคต ใครจะรู้ การเยี่ยมแดนจิงโจ้ของพี่ แม้จะแค่ ๑๑ วัน แต่พี่ว่าพี่ได้ประโยชน์มาก ได้ความรู้จากการประชุมได้เพื่อนใหม่ ได้รู้เข้าใจชาวออสเตรเลีย ได้เที่ยวออสเตรเลียไปในบางที่ที่นักท่องเที่ยวทั่วไปไม่ได้เที่ยว และพี่ก็ทำตามแนวความคิดจากที่ประชุม

จิงโจ้

“คิดแล้วทำ” คือพี่คิดว่าพี่ได้ประโยชน์จากการไปออสเตรเลีย พี่ควรจะเล่าให้คนอื่น ๆ ได้รู้บ้าง พี่ก็ทำแล้วในจดหมายฉบับนี้

รักและคิดถึงเสมอ

พี่อ้น

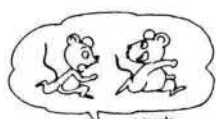
ฝันหน้า

เรื่อง วิภา ถักทอพวงษ์
ภาพ สุธรรม กิ่งवालโกส

ขาว ดำ และแดง เป็นพี่น้องกัน ทั้งสามมีบ้านอยู่ใต้ดิน โพรงของทั้งสามชุดเป็นทางยาว มีทางเดินติดต่อกันได้ เหมือนอุโมงค์ ทางเดินใต้ดิน ทั้งสามอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข จนวันแห่งความยุ่งเหยิง ได้มาถึง เช้าวันหนึ่ง ชาวตื่นนอนตอนเช้า มันพบไส้เดือน ๓-๔ ตัว กำลังเลื้อยตัวผ่านที่นอนอันอ่อนนุ่มของมัน และกำลังไต่ผ่านลำตัวของ ชาวไปอย่างเชื่องช้า ชาวร้องขึ้นว่า “พวกเจ้าเดินผ่านบ้านฉัน และกำลัง ไต่อยู่บนตัวฉัน รู้ไหม” ไส้เดือนทั้งหมดตกใจกลัว หดตัวเป็นก้อนกลม ๆ หัวหน้าไส้เดือนค่อย ๆ โผล่หัวออกมาแล้วพูดด้วยเสียงเบา ๆ ว่า “ขอโทษ จะ พวกฉันรู้ว่ากำลังทำอะไร บ้านของเธอเป็นทางลัดที่พวกฉันจะต้อง เดินผ่าน ตัวเธอก็นอนขวางทาง พวกฉันก็เลยต้อง....” “หยุดพูด ไป จะไปกรีบไป ก่อนที่ฉันจะโกรธมากกว่านี้” ชาวลุกขึ้นให้พวกไส้เดือน

เลื้อยตัวผ่านไป มันมองดูอย่างหงุดหงิด “วันนี้ฤกษ์ยามไม่ดี นอนอยู่
อย่างนี้เห็นจะไม่ดี” มันลุกขึ้นเดินไปบนไปจนเหนื่อย จึงนั่งลงบนที่นอน
ที่ปูด้วยฟางอีกครั้ง

“ทนไม่ไหว ทนต่อไปอีกไม่ได้แล้ว พี่ขาวช่วยด้วย” ดำร้องดังลั่น

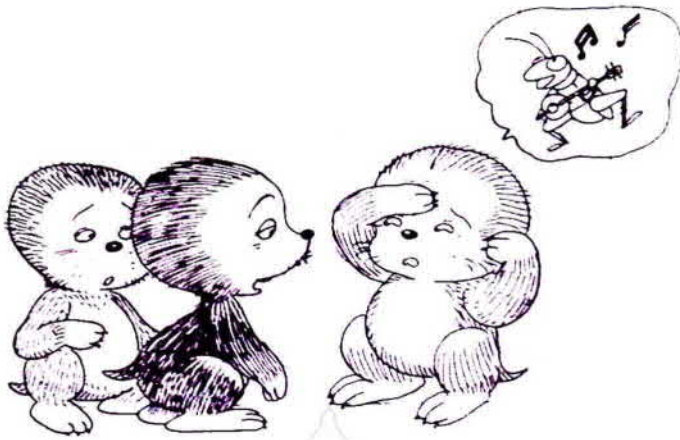
จนขาวต้องรีบคลานไปที่ทางเดิน
ของอุโมงค์ และเห็นตุ่นดำน้อง
คนกลางเดินมาจึงร้องว่า “เข้า
มาซิน้อง มีปัญหาอะไรหรือร้อง
เสียงดังมาเชียว” “สวัสดีพี่
ตุ่นขาว เข้าวันนี้ฉันถึงจุดระเบิด
แล้ว ฉันทนราคาญพวกฝูงหนู
ที่วิ่งผ่านบ้านฉันต่อไปอีกไม่ไหว
แล้ว พวกมันวิ่งเล่นไล่จับกัน

ทุกเช้า และมันจะต้องวิ่งมาเล่นซ่อนหาในโพรง ที่บ้านของฉันทุกที
บอกไปกี่สิบครั้งพวกมันก็ไม่จดไม่จำ วิ่งวุ่นไปหมด” ดำพูดไปโบกมือ
ไปมาประกอบการเล่า ตุ่นสองตัวจึงนั่งบนถึงความไม่สงบสุขภายในโพรง
ของแต่ละตัว แล้วก็ชวนกันคลานออกมาจากโพรงของตุ่นขาว คลานเข้า
ไปในอุโมงค์ทางเดินที่เป็นทางไปบ้านของตุ่นแดงน้องสุดท้องซึ่งบ้าน
อยู่ถัดไป

“สวัสดีพี่ ๆ” แดงพูด แล้วเอามือขึ้นพาดหัว “เข้าวันนี้ฉันปวดหัว
มาก เมื่อคืนฉันนอนไม่หลับทั้งคืนเลยพี่”

“ทำไมนอนไม่หลับล่ะ” ขาวถามพร้อมมองตาน้องด้วยความ
เป็นห่วง

“เจ้าจิ้งหรีด ที่บ้านอยู่ใกล้ ๆ ฉันนะซิ มันชอบร้อง แรก ๆ ก็

พอฟังได้ นานวันเข้าเสียงของมันดังขึ้นทุกทีและเสียงจิ้งหรีดมันแหลมเล็ก
บาดแก้วหูฉัน ฉันคงจะกลายเป็นตุ่มหูหนวกเข้าสักวันหนึ่งแน่ ๆ” แดง
บอก

“เธอก็มีปัญหาเหมือนเราสองตัวซิ” ดำพูด แล้วตุนทั้งสามตัวก็
นั่งปรึกษากัน ทุกตัวบ่นถึงความไม่สงบในบ้านให้แก่กัน จนใกล้เที่ยง
จึงชวนกันกินอาหาร ซึ่งได้แก่รากไม้ และหัวพืช เมื่อกินอิ่มแล้ว จึง
ปรึกษาที่จะย้ายไปหาที่อยู่ใหม่ ทั้งสามชวนกันขึ้นมาจากใต้ดิน

ตุนทั้งสามไต่ขึ้นไปบนพื้นดิน แสงของดวงอาทิตย์จ้ามาก พวก
มันต้องหิยาตาและเดินหลบไปที่
ใต้ร่มไม้ เมื่อทั้งสามปรับสายตา
ชินกับแสงสว่างแล้ว ก็มอง
สำรวจไปรอบ ๆ ตัว ตุนขาวเหงาน
หน้าขึ้นไปเห็นรังนกกระเจาบ ที่มี
รูปร่างสวยงาม จึงชวนน้อง ๆ ว่า

“น้องดูรังนกกระจาบซี สวยจัง เรามาสสร้างรังเป็นบ้านกันเถอะ”
 ขาว ดำ และแดงช่วยกันขนเศษหญ้าต่าง ๆ มา แล้วพยายามสานเป็นรัง
 มั่นทำกันอยู่นานก็ทำไม่ได้ ตุ่นแดงจึงลุกขึ้นเดินไปรอบ ๆ ต้นไม้ พบ
 โพรง “พี่หยุดทำรังนกเถอะ ฉันว่าเราอยู่ในโพรงนี้ดีกว่า” แแดงบอกพี่ ๆ
 ตุ่นทั้งสามตัวค่อย ๆ คลานเข้าไปในโพรงไม้ “ไปนะ ออกไป เจ้าผู้ร้าย
 เจ้าจอมบุกรุก นี่บ้านฉันนะ” แม่กระต่ายร้องไล่

ทั้งหมดวิ่งบ้าง คลานบ้าง หนีแม่กระต่ายจนไปพบถ้ำแห่งหนึ่ง
 จึงตกลงจะใช้ถ้ำเป็นบ้าน ขณะที่พวกมันกำลังคลานเข้าใกล้ถ้ำ เสียง
 คำรามของสิงโตดังลอดออกมา พวกมันรีบวิ่งหนีต่อ

“พี่ ฉันว่าในป่ามีอันตราย เราไปอยู่ในที่ที่ไม่มีอันตรายดีกว่า”
 แแดงเสนอความคิด

“ที่ไหนที่ไม่มีอันตราย” ดำถาม “ฉันรู้ ตามมาเร็ว” ขาวบอก
 พร้อมคลานนำไปทางทุ่งนา ไปจนใกล้ถึงหมู่บ้าน พวกมันเดินไปยังไม่ถึง
 หมู่บ้านดี แผ่นดินก็สั่นสะเทือน ตุ่นตกใจมากรีบขุดดินเป็นหลุมแล้วซ่อน
 ตัวในหลุมดินอย่างรวดเร็ว

“ขุดลงไปเลยพวกเรา ได้ดินมีอะไรหลายอย่างที่เรากินได้” แกละ
 พุดไปขุดไป เพื่อนเด็กชายหญิงอีก ๓-๔ คน ช่วยขุด

“พี่แกละ อะไรล่ะที่อยู่ใต้ดินแล้วกินได้” แแดงโม้ถาม

“นี่ไง ปูนา ขุดไป
 เอะเดี๋ยวก็เจอ ถ้าโชค
 ดีพบตัวตุ่น เราจะได้กิน
 ตุ่นผัดเผ็ดเย็นนี้” แกละ
 ตอบพร้อมชูปูนาตัวโตให้
 เพื่อน ๆ ดู

"ตุ่นผัดเผ็ด" ขาว ดำ แดงได้ยิน รีบขดตัวลงด้วยความกลัว
 "พี่แกละตุ่นหน้าตาเป็นไง ฉันไม่เคยเห็นหน้า" น้ำหวานถามแกละ
 "ตุ่นมันเป็นสัตว์อยู่ใต้ดิน มีขาสั้น มือของมันแข็งแรง จึงขุดดิน
 ได้ลึก มันเป็นนักขุดโพรงชั้นเซียนทีเดียว มันมีสายตาล้นมองเห็นใน
 ระยะใกล้ ๆ" แกละตอบ

ขาว ดำ แดง แอบฟังเด็ก ๆ พุดคุยกันก็รู้สึกกลัว รีบคลาน
 ออกจากหลุม และพยายามวิ่งหนีจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่
 ขาสั้น ๆ จะพามันออกมาได้

"อ๊อ้ย ใจจะขาด พี่ ฉันกลัวเด็ก ๆ พวกนั้นจัง" แดงหยุดวิ่ง
 แล้วนั่งหอบ

"พี่ก็เหมือนกัน" ขาวพุดพลางมองดำที่นอนหงายหมดแรงอยู่
 ใกล้ ๆ ตัว

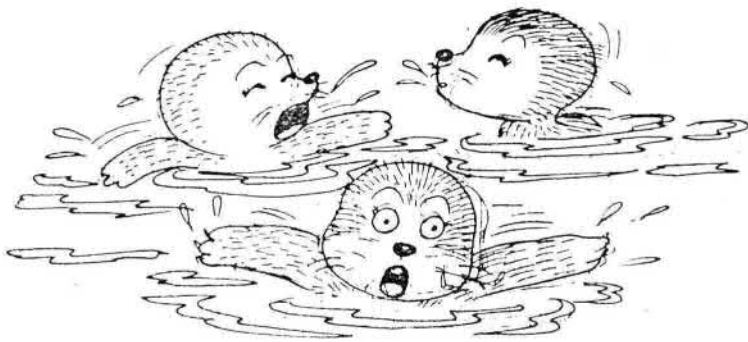
"อยู่ใต้ดินก็รำคาญ อยู่บนพื้นดินก็มีอันตราย เราจะไปอยู่ไหนดี
 ละ" ดำถาม ขณะที่ขาวกำลังเดินสำรวจบริเวณที่ทั้ง ๓ หยุดพัก มันพบ
 หนองน้ำที่มีน้ำใสสะอาด มองไปเห็นฝูงปลาว่ายไปมา

"มาเร็วห้อง ดุชิ ปลาพวกนี้อยู่ในน้ำอย่างสุขสบาย ได้น้ำก็ดูสวยดี
 เรามาอยู่ในน้ำแบบปลากระป๋อง" ขาวชวน

ตุ้ม ! ตุ่น ๓ ตัวกระโจนลงไปในน้ำ มันพยายามใช้ขาสั้น ๆ
 ของมันว่ายน้ำ เพียงครู่เดียวมันก็รู้สึกเหนื่อย และหนาว จึงรีบตะกาย
 ขึ้นมาบนฝั่ง ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้ค่ำแล้ว แสงอาทิตย์เริ่มอ่อนลง
 อากาศเย็นลงทุกที ทั้งสามรู้สึกหนาวมากรีบเข้ามาอดกันและปรกษาว่า
 จะแก้ปัญหานี้อย่างไร

"ขุดดินทำโพรงเร็ว ๆ นื่อง ก่อนที่เราจะหนาวตาย" ตุ่นขาวบอก

"ขุดตรงไหนพี่" ตุ่นดำถาม

“ตรงนี้เป็นที่ที่ดี พื้นดินที่ติดหนองน้ำเป็นทราย อยู่ใกล้ชายป่า ที่มีหญ้าสีเขียว ป่าไม้ร่มรื่น” ตุ่นขาวบอก

การขุดโพรงอย่างเร่งรีบดำเนินไปในเวลาสั้น ๆ เพราะทุกตัวขุดอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในตอนหัวค่ำมันก็มีที่นอนอันอบอุ่นเป็นโพรง ลึกอยู่ใต้ดินถึงสามโพรง

“พี บ้านในโพรงนี้เหมาะกับพวกเราที่สุดแล้ว เราอย่าไปหาบ้านใหม่เลยนะ” ตุ่นแดงนอนเหยียดขา พุดกับพี ๆ

“ใช่ ไม่น่าหาเรื่องให้เหนื่อยเลย เราตัวตุนต้องอยู่อย่างนี้ จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้หรอก” ตุ่นดำพุดขึ้นแล้วขีดตัวบนใบไม้ที่อ่อนนุ่มและหลับ ตุ่นขาวมองดูน้อง ๆ แล้วก็ยิ้ม คิดในใจว่า พวกมันโชคดีที่ได้กลับมาอยู่ในบ้านที่ปลอดภัย และบ้านที่มีความสุขอีกครั้ง

๓๒๖

"พริบ"

“พี่คะ ขอโทษนะคะ คือ.. พวกเราต้องทำรายงานเรื่องพิพิธภัณฑ์ หุ่นขี้ผึ้งส่งอาจารย์อยากจะได้เอกสารไป ประกอบรายงาน ไม่ทราบว่าจะขอได้ที่ไหนคะ” ตุงหนึ่งผู้ว่องไว เอ่ยถามเจ้าหน้าที่สาวที่ก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสืออยู่ ทันทีที่ก้าวเข้าไปภายในห้องแสดงหุ่น

“ฮะ..ฮะ..คิก..คิก..” เสียงเพื่อนอีกสองคนหัวเราะขึ้นพร้อมกับพูดว่า “ตุงหนึ่งเอ๊ย หน้าแดงอีกแล้ว ดูดี ๆ ซิ ถ้ามใครอยู่นะ”

“เฮ้ย ! หุ่นนี้หว่า แหม ! ยังกะคนจริง ๆ เนอะ” แล้วก็หัวเราะประสมโรงไปกับเพื่อน ๆ แก้วช่วย

เมื่อเด็ก ๆ เดินต่อไป เสียงหัวเราะหยอกล้อในหมู่เพื่อนก็เงียบลง เด็ก ๆ ลำรวม เรียบร้อยขึ้นทันที

“อ้าว... ยังกะอยู่ต่อหน้าพระจริง ๆ เลย เป็นเพราะบรรยากาศมืด ๆ ช่วยขับรัศมีผ้าเหลืองหรือเปล่าเนี่ย” มอด

ผู้ชายคนเดียวในกลุ่มกระซิบถาม

“ก็มีส่วนนะ แต่ถ้าฝีมือคนทำหุ่นไม่ดี บรรยากาศดียังไงก็ทำให้หุ่นเหมือนจริงขึ้นมาไม่ได้หรอก คุณซิ ไม่ว่ากล้ามเนื้อ แขนขา เส้นผม เส้นเลือด กระดูกต่าง ๆ ได้สัดส่วนเหมือนจริงทั้งนั้น โดยเฉพาะนัยน์ตาเราว่าตรงนี้แหละ ทำยากที่สุด” พรึมพลอยลดเสียงกระซิบตอบตามไปด้วย

“นี่..ในนี้คงเป็นพระที่มีชื่อเสียงทั้งนั้น แต่เราไม่รู้จักชักระองค์ ใครรู้ช่วยอนุเคราะห์หน่อยซิ” ตุงหนึ่งครวญขึ้น

“อ๊ะ..ได้เลย มอดเอง ถนัดอยู่แล้ว” พูดแล้วก็วางท่าเป็นมดคุเทศก์ กิตติเมตต์ก็ยิ้มปากกาเป็นไมโครโฟนชั่วคราว “ตามผมมาเลยครับ นี่นะครับ หลวงปู่ชา องค์นี้ก็หลวงปู่สด วัดปากน้ำ องค์โน้นหลวงปู่โต๊ะต่อไปก็สมเด็จพระสังฆราช..”

“เดี๋ยว เดี่ยว ทำไมข้ามไป
ตั้งหลายองค์ แล้วองค์นี้ล่ะ” ตุงหนึ่ง
ขัดขึ้น

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ
แะ...แะ...”

“อีไรเอัย ทำวางท่า นึกว่า
จะแน” ตุงหนึ่งค้อนให้พร้อมกับทุบ
หลังมอดดั่งอีก

“โอ้ย!”

“เบา ๆ หน่อย เคารพสถานที่เค้าบ้าง” พริมเตือนเพื่อนทั้งสอง

“เฮ้ พริม ดูหุ่นตัวนี้ซี กลับน้ำลายจะหยดมีหยดแหล่
เหมือนตอนมอดมันนั่งหลับเวลาเรียนเลย แนะ..เป็นหุ่นก็มีเหงื่อนะ
เหลือเกินจริง ๆ” ตุงหนึ่งชี้ชวนให้เพื่อนดูหุ่นที่นั่งหลับคอบคาเก้าอี้

“นี่ ตุงหนึ่ง หมากรุกเกมนี้ เธอว่าใครกำลังได้เปรียบ” มอด
ถามขึ้น

“อ้อ.. ก็คุณตาคนนี้ซี ลูกกะต่ายมีเยาะน่าดูเลย เล่นเอาคุณลุง
คู่ต่อสู้หน้ายุ่ง เส้นลายแทงขึ้นเต็มหน้าผากเลย”

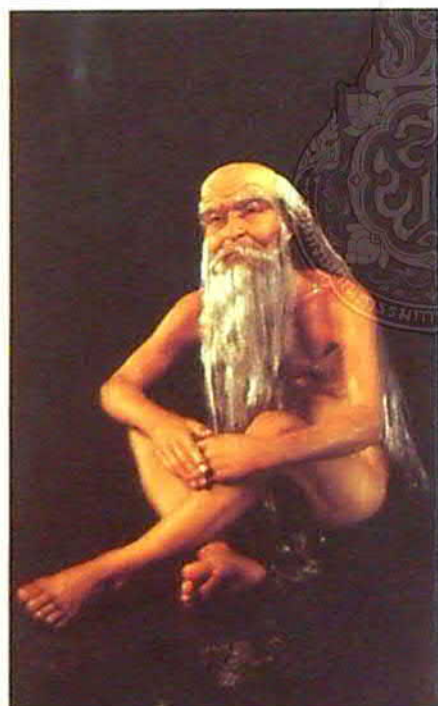

“เออ..ใช้ได้ รู้จักสังเกตสังกา
ซะมั่ง จะได้ไม่หน้าแตกบ่อย ๆ”

“เดี๋ยวเหอะ อยากริโดนอีกดุ้น
หรือไง” ตุงหนึ่งเช่นเขี้ยว

“พอชะที่เถอะน่า เกรงใจคน
อื่นเค้ามั่ง” พริมปรามค่อย ๆ

“ต่อไป ห้องอะไรละเนี่ย อ้อ..

ห้องห้องพระโรง จำลองพระบรมรูปพระมหากษัตริย์ราชวงศ์จักรีไว้หมด
ทั้งแปดรัชกาลเลย อลังการจริง ๆ” มอดชื่นชม

เมื่อทั้งสามขึ้นไปยังชั้นสองของอาคารแสดงหุ่น ก็ได้เห็นหุ่นทาส
ในประวัติศาสตร์นับแต่สมัยกรีก โรมัน นิโกร เรื่อยมาจนถึงทาสในเมือง
ไทย และการเลิกทาสในสมัยล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๕

“ดูเด็กผมจุกนี่สิ น่าสงสารจัง พ่อติดการพนัน เป็นหนี้เค้าจน
ต้องเอาลูกมาขายให้นายบ่อน แม่ก็ได้แต่ร้องไห้ ช่วยอะไรลูกไม่ได้เลย
เป็นตุ้งหนิงหน่อยไม่ได้”

“แก่งจริงนะ ตัวแค่นี้ละ ถ้าเธอเกิดตอนนั้น ก็คงทำอะไรไม่ได้
เหมือนกันแหละ” มอดขัดคอตามเคย

“ปากกล้านักนะเอ็ง อยากโดนหาวเหมือนเจ้าทาสนี่หรือไง”
ตุ้งหนิงท้าวเอาดูเสียงเข้ม ซี่ไปที่หุ่นทาสที่มีรอยถูกโบยเต็มหลัง นอน
หมอบให้แม่ทาไพล่ให้

มอดทรวดตัวลงนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ทวมหัว พุดเสียงสั้นว่า “บ่าว
กลัวแล้วขอรับ คุณหนู”

พริมหัวเราะท่าทางของเพื่อน แล้วก็ทำทำนึกอะไรขึ้นได้ พุดขึ้น
ว่า “ปีใหม่นี้ เราเล่นละครเรื่องทาสกันมัย ให้มอดเป็นลูกทาสเกิดใน
เรือนเบี้ย ตุ้งหนิงเป็นลูกสาวนายเงินที่เติบโตมาด้วยกัน เป็นเพื่อนเล่น
ทะเลาะกันมาตั้งแต่เด็ก มอดเป็นลูกไล่ของตุ้งหนิง...”

“พอ ๆ เกอะขอรับคุณพริม เห็นเรามาคนเดียวโดดเดี่ยว คุ้มได้
คุ้มเอานะ ไปอยู่กะผีเสื้อสมุทรดีกว่า เอาใจพระอภัยสุดสุดไปเลย”

“เฮ้ย! ออกไปเรื่อนั้นได้ไง” ตุ้งหนิงหัวเราะ

“ก็เดินให้มันเร็ว ๆ หน่อยซี แล้วจะเห็นว่าเป็นคนละเรื่อง
เดียวกัน” มอดหันมาตอบ

“อ้อ ห้องพระภักยมณีนีเล่า โอ้โฮ! บั่นตัวเอก ๆ ไว้หมดเลย
ว้าว..มีนายแบบนับด้วย” ตุงหนึ่งจ้องหุ่นซีเปลือยนิ่ง สีหน้าครุ่นคิด
“เอ สงสัยจัง บั่นได้เหมือนจริงหรือเปล่า”

“ทำไมเธอ ก็ดูเป็นซีเปลือยดีนี่นา” มอดตอบชื่อ ๆ

“เธอรู้ได้ไง ยังไม่เห็นซักหน่อย” ตุงหนึ่งแย้ง วางหน้าขม
ทว่าดวงตาแวววาวซุกซน

“ยังไม่เห็น... ยังไง” มอดเกาหัว ทวนคำตุงหนึ่งอย่างงง ๆ

“ก็ที่ได้ครา...” เอ่ยได้เพียงเท่านี้ ก็ถูกพริ้มเผี้ยะเบา ๆ ให้ที่
แขน “ทะลึ่งน่า ตุงหนึ่ง”

เท่านั้น มอดก็ถึงบางอ้อ ปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่น จนใคร ๆ หัน
มามอง พริ้มรีบลากเพื่อนทั้งสองออกมาข้างนอกทันที

ระหว่างโดยสารรถไปทำรายงานต่อที่บ้านตุงหนึ่ง พริ้มรู้สึก
ภาคภูมิใจแทนคณะผู้ริเริ่มจัดทำหุ่นซีผิँगน้อย่างเงียบ ๆ เขาเหล่านั้นได้
เสียสละ หุมเท กำลังกาย กำลังใจ สติปัญญา และความสามารถอย่าง
มากมายจนสร้างสรรค์งานได้สำเร็จงดงามถึงเพียงนี้ **สักวันหนึ่ง พริ้มคงมี
โอกาสสร้างสรรค์งานดี ๆ ที่เป็นความภูมิใจของคนไทยทั้งชาติและเป็น
มรดกอันทรงค่าแก่อนุชนรุ่นหลังเช่นนี้ได้บ้าง**

สายตาของพริ้มที่ทอดยาวออกไปไกลยังเบื้องนอกนั้นดูสดใส
และวาดฝันไว้งดงามเต็มหัวใจ

ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่และคณะกรรมการหุ่นซีผิँगไทย
ทุกท่านที่ให้ข้อมูลและอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้าน

ชื่อ (ศิษย์) จอมเข้

จินกร์กบ กานะมิย เรื่อง
ปฏิพัทธ์ ธาระดาษ ภาพ

ยังมียายหลาน	บ้านอยู่ชายป่า
แต่นานนมมา	กว่าชั่วอายุคน
อาชีวะแก่นั้น	เป็นงานแบกขน
จนถึงช่วยคน	ที่มาจ้างวาน
บางวันเข้าป่า	จึงพาเอาหลาน
ฝึกหัดทำงาน	เก็บผักหักฟืน
ส่วนตัวหลานชาย	ทำได้ขัดขึ้น
อดทนกล้ากลืน	ด้วยความยินดี

อายุของหลาน
สิบแปดพอดี
ไม่เคยเล่าเรียน
เพราะอยู่ห่างไกล
จึงได้เรียนรู้
รู้เพียงรอบบ้าน

วัยฉกรรจ์เต็มที
แข็งแรงอ่องไว
อ่านเขียนที่ไหน
ในถิ่นกันดาร
อยู่กับสิ่งนั้น
ที่อยู่ใกล้ตัว

แต่ใจยายนั้น
หลงเพลินเมาเมว
พออยู่พร้อมกัน
ให้ชื่อสัตย์ไว้
ภาษิตว่าไว้
แต่ว่าคนคด

กลัวหลานจะชั่ว
กับสิ่งอบาย
ยายนั้นสอนไป
อย่าได้เลี้ยวลด
ชื่อกินไม่หมด
นั้นมักอดตาย

ด้วยใจจดจ่อ
จำได้ขึ้นใจ
วันหนึ่งชาวนา
ให้ช่วยหาบหาม
ตกลงค่าจ้าง
เมื่อหมดเวลา
หลานยายรับค่า
ว่าวันพรุ่งนี้

พอยายสอนไป
ทุกถ้อยทุกคำ
อุตส่าห์มาตาม
เกี่ยวข้าวในนา
สิ่งหนึ่งดังว่า
จ่ายให้ทันที
ด้วยความยินดี
พร้อมที่จะไป

จึงบอกยายว่า
เก็บออมเอาไว้
ยายจึงสอนสิ่ง
เขาให้เงินตน
ถึงกำหนดวัน
ทำงานเต็มที่
ชานาเห็นขยัน
ตามที่บอกไว้

จะหารายได้
ใช้จ่ายยามจน
จงพึงเหตุผล
ทำไว้ให้ดี
ออกบ้านเร็วรี
เสร็จได้สมใจ
จ่ายเงินนั้นให้
ด้วยความยินดี

พอรับเงินนั้น
ด้วยใจเปรมปรีดิ์
เดินพลางวิ่งพลาง
อีกส่วนให้ยาย
คิดอยู่เพลิดเพลิน
ถลาล้มลงดิน

กลับบ้านทันที
กำเงินนั้นไว้
คิดอย่างดีใจ
เหลือไว้ซื้อกิน
เผื่อฤสะดวกหิน
เงินนั้นหล่นหาย

เมื่อมาถึงบ้าน
เข้ามาถามไถ่
หลานอ้อมแอ้มตอบ
เงินที่ได้มา
เพราะได้ทำตาม
เอามือทำได้
ยายจึงพูดว่า
ได้ของแน่นอน

ยายนั้นดีใจ
ที่รับจ้างมา
ขอบคุณยายจำ
ล้มคะมำหาย
ค้าขายส่งไป
ตามคำที่สอน
คราวหน้าคิดก่อน
ให้ใส่กระเป๋

อยู่มาหลายวัน
คนเลี้ยงแพะเขา
จึงได้อาสา
ตกลงราคาไว้
ตะวันคล้อยต่ำ
จะต้องกลับที่
รีบขอค่าจ้าง
เป็นค่ารายได้

ได้งานเบาเบา
เจ็บป่วยเป็นไข้
มาเลี้ยงแพะให้
หนึ่งบาทพอดี
จนค่าเต็มที
เคหาเร็วไว
ที่ยังไม่จ่าย
ตามข้อสัญญา

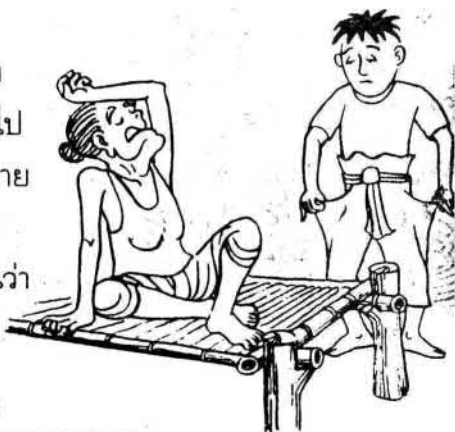

เจ้าของแพะเห็น
เงินอยู่กับภรรยา
ถ้าจะรอเอา
หากรอไม่ไหว
ฝ่ายหลานยายนั้น
เขาให้นมแทน
จุกคิดขึ้นได้
จึงเทนมเอา

เช่นนั้นพูดว่า
เขาเก็บเอาไว้
รุ่งเช้าจะได้
จะให้นมแทน
อัดอันเหลือแสน
จ่ายอมต้องเอา
ยายให้ใส่กระเป๋
ใส่กระเป๋ากางเกง

พอมาถึงบ้าน
นมในกางเกง
จึงได้บอกกล่าว
ให้ยายเข้าใจ
ยายฟังเหตุการณ์
เมื่อได้ของมา

มันช่างอลเวง
และเลื้อยหายไป
เล่าเรื่องนมหาย
เหตุที่เป็นมา
จึงสอนหลานว่า
ใช้บาแนกไป

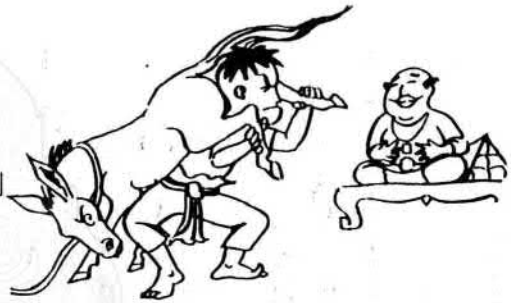

ต่อมาไม่นาน
เขาว่าจ้างไป
จึงได้ค่าจ้าง
หนึ่งตัวให้มา
แล้วเอาขึ้นป่า
ทำตามยายนั้น

จากบ้านไปไกล
ดูแลฝูงลา
เป็นลาดังว่า
ตามตกลงกัน
แบกพาไปบ้าน
เมื่อใครให้ของ

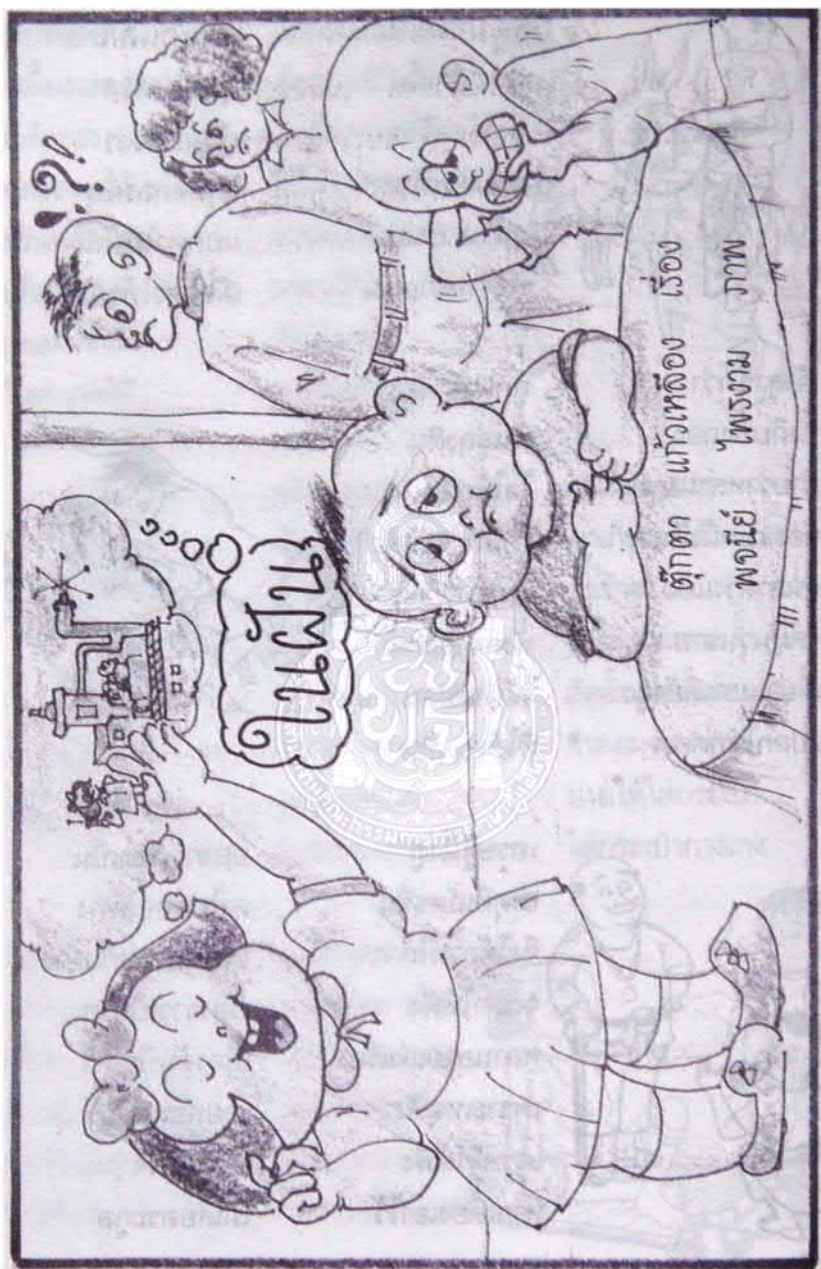
เจ้าลานี้กว่า
ทั้งถีบทั้งถอง
ฝ่ายว่าหลานยาย
ต้องแบกถึงถิ่น
คนลาต่างแย่ง
ซุลมุนวุ่นวาย
เดี๋ยวแบกเดี๋ยวจูง
แปลกใจทุกคน

ถูกฆ่าจึงร้อง
ดินลู่ลงดิน
ใจให้ถวิล
บ้านเราจนได้
แย่งทางกันไป
ทั้งลาและคน
ให้ยุ่งสับสน
ที่ได้พบเห็น

เศรษฐีนั่งดู
เหตุที่แบกเข็น
จึงได้ถามไถ่
จงเล่าให้ฟัง
หลานยายเล่าเรื่อง
เพราะเหตุดังว่า
เศรษฐีได้ฟัง
หากเลี้ยงเอาไว้

อยากรู้เรื่องเป็น
ลาไปตลอดทาง
หลานยายทุกอย่าง
เรื่องราวเป็นมา
เบื้องต้นปัญหา
ยายสอนเอาไว้
ต่างรู้แก้ไข
ไม่เสียตระกูล

ชีวิ

พูดกับแม่และทุกคนที่รู้จักมักคุ้น
เสมอว่า ฉันจะเป็นผู้วิเศษ เนรมิตสิ่งต่าง ๆ ได้
สามารถทำอะไรหลาย ๆ อย่างที่ต้องการได้ เพียง
แค่กระดิกนิ้วนิดเดียวเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน
ต้องการก็ปรากฏขึ้น ทุกคนพากันมองฉันเป็นตา
เดียวกัน แล้วอมยิ้ม สายหน้าไปมา ไม่มีใครเลยสัก
คนที่ผงกหัวยอมรับความคิดของฉัน แล้วฉันก็ได้ยิน
เสียงแว่ว ๆ มาเข้าหูฉันว่า “เพ้อฝัน” จากปากของ
พวกเขาเหล่านั้น ทำไมนะ ทำไม ผู้ใหญ่ถึงไม่เข้าใจ
ความรู้สึกนึกคิดของเด็กอย่างฉันบ้าง นักวิทยาศาสตร์
ยุคปัจจุบันเขาน่าจะคิดเครื่องมือที่สามารถแลกเปลี่ยน
ความรู้สึกนึกคิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ สามารถ
ถ่ายทอดความต้องการถึงกันได้ ปัญหาต่าง ๆ ทุก
วันนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น ถ้าเครื่องมือเหล่านั้นสำเร็จเมื่อ
ไร ฉันจะได้ไม่ต้องถูกบ่น ถูกว่า ถูกตำหนิอยู่เรื่อย ๆ
ทุกวันนี้เขาเห็นเด็กไม่มีความหมายหรืออย่างไร
ใคร ๆ ก็ว่าเป็นเด็กนะสบาย ไม่เห็นต้องรับผิดชอบ
อะไรเลย วัน ๆ ได้แต่กิน เล่น เทียวเท่านั้นเอง
ฉันเกิดความรู้สึกน้อยใจ ที่ไม่มีใครเข้าใจความรู้สึก
ของฉัน ฉันเลยเข้าครัวคว้าถ้วยน้ำปลาหวานแสนอร่อย
ออกไปนั่งอยู่ในโลกส่วนตัวของฉัน

ได้ต้นมะม่วงต้นนั้น ฉัน
เกิดความรู้สึกถูกชะตาไปกับเจ้านก
ตัวนั้นมาก มันจ้องมองฉันด้วย
ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ทำทาง
มันเหมือนกับจะปลอบใจฉัน มัน
คงรู้ว่าขณะนี้ฉันเกิดความรู้สึก
เช่นไร มันยิ้มให้ฉันพร้อมส่งเสียง
จิบ จิบ ๆ เมื่อฉันเอื้อมมือไปจับ
ขามัน

ฉันเกิดความรู้สึกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก ตัวฉันเบาหวิวลอย
ติดตามมันไปด้วย มันพาฉันไปที่ต่าง ๆ ผ่านเรือสวนไร่นา แม่น้ำ
ลำคลอง ตลาดสด ย่านชุมชนแออัด โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ บางแห่ง
ฉันต้องเอามืออีกข้างหนึ่งอุดจมูก เพราะทนกับสภาพอากาศบริเวณนั้นไม่
ได้ บางแห่งฉันกลืนน้ำตาไว้ไม่ไหว เพราะเห็นคนกำลังทำทารุณกับต้นไม้
ต่าง ๆ ด้วยเครื่องมือเครื่องจักรกลอันทันสมัย ตัดไม้ทำลายป่า ระเบิด
ภูเขา กันดังสนั่นหวั่นไหว ผู่งปลาในแม่น้ำลำคลอง ทะเล มหาสมุทร
พากันร้องไห้คร่ำครวญ ฉันเห็นแล้วน่าสงสารมาก บางตัวเนื้อตัวเป็น
แผลพุพองเพราะแรงระเบิดและสารพิษต่าง ๆ ในน้ำ จะมีวิธีใดหนอที่จะ
ช่วยพวกมันได้ ฉันได้แต่นึกในใจ **ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเนื่องมาจากความ
มักง่ายความเห็นแก่ตัวของมนุษย์โดยแท้** มัคคุเทศก์ของฉันคงจะเข้าใจ
ความรู้สึกของฉันในขณะนี้ มันรีบพาฉันบินไปในที่แห่งใหม่

ณ ที่นั้นช่างต่างจากที่ที่ผ่านมาเหมือนอยู่กันคนละโลก ฉันได้เห็นต้นไม้ดอก ออกผล ชูช่อไสว ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล หมูแมลงทั้งหลายบินว่อน ทักทายดอกไม้โน้นที ดอกนี้ที ฉันเห็นแล้วพลอยมีความสุขกับหมูแมลงเหล่านั้นยิ่งนัก มัคคุเทศก์พาฉันไปร่วมงานบุญงานกุศลที่ยิ่งใหญ่ มีพิธีบวชต้นไม้ ต้นไม้ใดมีขนาดโตได้ที่แล้ว ก็จะต้องเข้าพิธีบวช โดยการเอาผ้าเหลืองไปพันไว้ เป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่า ต้นไม้นั้นมีค่า อย่าทำลาย ต้นไม้ให้คุณประโยชน์ต่อมนุษย์และสัตว์ ให้ความชุ่มชื้นกับธรรมชาติ นี่กรรมที่เป็นสาเหตุทำให้ป่าไม้เหล่านี้คงสภาพเขียวชอุ่มอยู่ได้ ไม่ถูกทำลาย

หลังจากนั้นมัคคุเทศก์น้อยของฉัน ได้พาฉันไปนั่งพักผ่อนนอยุริม
ลำธาร ณ ที่นั้นฉันรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับก้อนกรวดหลากสีใต้ท้องน้ำ ผุ่ง
ปลาแหวกว่ายกันด้วยความสนุกสนาน กอหญ้า กอสวะ ลอยผ่านไปมา
ตามท้องน้ำ สวะเหล่านี้ต่างต่างจากสวะในคลองบ้านฉันเหลือเกิน ตรงโคน
ของมันเหมือนมีหน้ากาก ที่ชาวนาแถวบ้านฉันเขาสวมเวลาไปฉีดยาข้าวใน
นา มัคคุเทศก์ของฉันแนะนำว่า เป็นเครื่องมือที่ใช้กำจัดสิ่งแปลกปลอม
ที่จะเป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำ ฉันเกิดความรู้สึกว่า ถ้าในคลองบ้านฉันมี
เครื่องมืออย่างนี้บ้าง เวลาฉันลงไปเล่นน้ำ เนื้อตัวของฉันคงไม่คันอย่าง
ที่เคยเป็นแน่ ๆ ฉันจะขอสวะพันธุ์นี้ไปปลูกบ้าง ก็เกิดความรู้สึกละอาย
แก่ใจ นับตั้งแต่ท้องเที่ยวมาฉันยังไม่เคยเป็นฝ่ายให้ใครเลย มัคคุเทศก์
ก็มองหน้าฉันแล้วยิ้ม มันคงจะเข้าใจความรู้สึกของฉัน มันหันไป
พยักพยิดกับฝูงปลาในน้ำ ปลาเหล่านั้นยิ้มให้ แล้วมันก็หันไปจิกสวะมา
ให้ฉันกอบหนึ่ง แต่มีข้อแม้ว่าฉันจะต้องเก็บสวะและสิ่งของต่าง ๆ ที่ลอย
ผ่านหน้าบ้านฉันขึ้นให้หมด มิฉะนั้นในอนาคตฉันจะเดือดร้อน ฉันรีบ
รับปากทันที

เวลาผ่านไปนานพอสมควร มัคคุเทศก์พาฉันบินผ่านไร่นา ตาม
หมู่บ้าน ผ่านชุมชนต่าง ๆ ซึ่งล้วนก่อสร้างด้วยวัสดุง่าย ๆ แดง ๆ บ้าน
ฉันก็มีมากมาย เช่น ไม้ไผ่ ใบมะพร้าว ฯลฯ บริเวณบ้านและตามถนน
หนทางสะอาดสะอ้านมาก ยวดยานพาหนะของเขาทำไมถึงไม่มีเสียงดัง
กึกก้องเหมือนยานบ้านฉันนะ ครูใหญ่ก็มาหยุดลง ณ ที่แห่งหนึ่ง มี
ลักษณะคล้ายโรงงานที่เพิ่งถล่มไปเมื่อไม่นานนี้

ฉันมองเข้าไปภายในเต็มไปด้วยขวดพลาสติกที่ใช้บรรจุน้ำดื่ม น้ำผลไม้ต่าง ๆ ขวดพลาสติก พลาสติกเหลือใช้หลายสี ขวดแก้วต่าง ๆ ขวดนม กองแยกประเภทกันไว้เป็นหมวดหมู่ ฉันมองจับตามัคคุเทศก์อีกครั้งแล้วได้รับคำตอบว่าของเหลือใช้เหล่านี้ กำลังจะถูกย่อยสลายแล้วแปรสภาพเป็นของใช้ใหม่ขึ้นมา ตัวของมันก็เองก็เป็นผลิตผลจากโรงงานแห่งนี้เหมือนกัน แต่กำลังอยู่ในขั้นทดลอง ยังไม่ได้ถูกออกเผยแพร่ให้ชาวโลกได้รับรู้

ฉันเกิดความรู้สึกอึดอัดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ฉันเข้ามาอยู่ในที่แห่งนี้ ฉันกำลังจะถูกย่อยสลายแล้ว แปรสภาพเป็นผลงานชิ้นใหม่หรือ... แต่ถ้าผลงานชิ้นนั้นมีประโยชน์ต่อชาวโลกส่วนใหญ่ สร้างความรู้สึกที่ดีต่อคนส่วนใหญ่ เช่นที่มัคคุเทศก์น้อยมีต่อฉันละก็ ฉันไม่เสียดายชีวิตของฉันหรอก ฉันอุทิศแล้ว ขณะนี้ฉันเริ่มอึดอัด หายใจไม่ออกแล้ว ฉันทนไม่ไหวแล้ว

ฉันส่งเสียงร้องออกมาสุดขีด และเมื่อลืมตาขึ้นมา ฉันก็เห็นรอยยิ้มของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครูและเพื่อน ๆ ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า โล่งอก! ฉันทราบภายหลังว่า ฉันตกต้นไม้ร่วงกระเด็นลงไปในกลุ่มสระสลับไสลมาเป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน มือของฉันยังกำสวะแน่น...

ด.ญ.ตุ๊กตา แก้วเหลือง ชั้น ป. ๖/๒ โรงเรียนบุญยศวรวิสต์ กิ่ง อ.พุทธมณฑล นครปฐม
อาจารย์ฉัตรแก้ว แสงอ่อน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ชัยณรงค์ บุญฤทธิ์ อาจารย์ใหญ่

ผู้จัดทำหนังสือ

1. เด็กหญิงสกุญญา นามปัญญา
2. เด็กชายอนุศักดิ์ อยู่สุข
3. เด็กชายยุทธนา พุทธารักษ์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4

โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง
อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

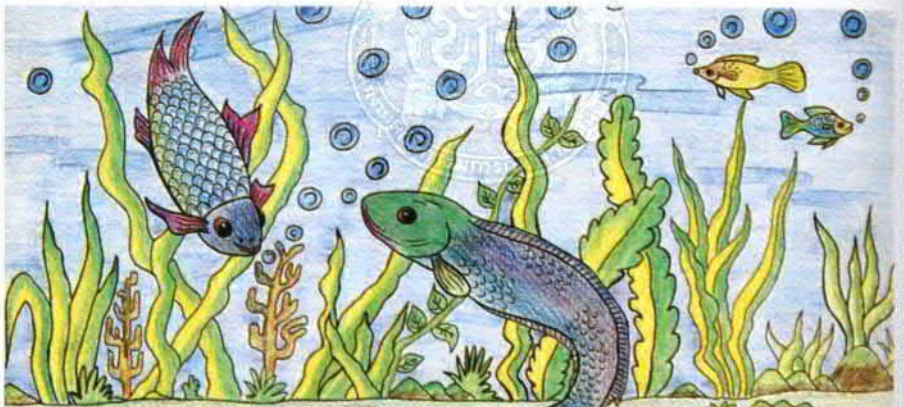
(อาจารย์กาญจนา ช่มะวิท)

คุณครูประจำชั้น และที่ปรึกษาฝ่ายศิลป์

แม่ปลาตะเพียน: สวัสดิ์ดีจะแม่ปลาช่อน ดวงนี้ร่วมเงาไปไม่ปัดบังดินะ
ฉันว่าจะวางไข่ดวงนี้นะ
แม่ปลาช่อน: เชิญเลยจ๊ะ ดวงนี้นั้นก็ว่าดีเหมือนกัน เราจะได้เป็นเพื่อนบ้านกัน

แม่ปลาตะเพียน: เธอว่าไหม น้ำบ้านเราใสเย็น และอากาศก็สดชื่น น่าน้อยดินะ
แม่ปลาช่อน: อะไรกันเธอ ฉันเพิ่งได้ข่าวร้ายเมื่อเช้านี้เอง
แม่ปลาตะเพียน: ข่าวร้ายอะไรจ๊ะเธอ

แม่ปลาช่อน: เมื่อวานนี้ สามีน้องฉันไปตลาดหาซื้อปลาสดมาขาย
แม่ปลาคะเพียน: โหแน่แล้ว มีอะไรเกิดขึ้นหรือ รีบเล่ามาเถอะ

แม่ปลาช่อน: เมื่อสองวันก่อนมีนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่แวะมา มาตั้งค่ายพักแรมกัน
พวกเขากินอาหารที่บรรจุฉลากติด กุ้ง ปลาหมึก ขวดแก้วกันนะ....
แม่ปลาคะเพียน: ฉันไม่เห็นจะแปลกอะไรนี่นา

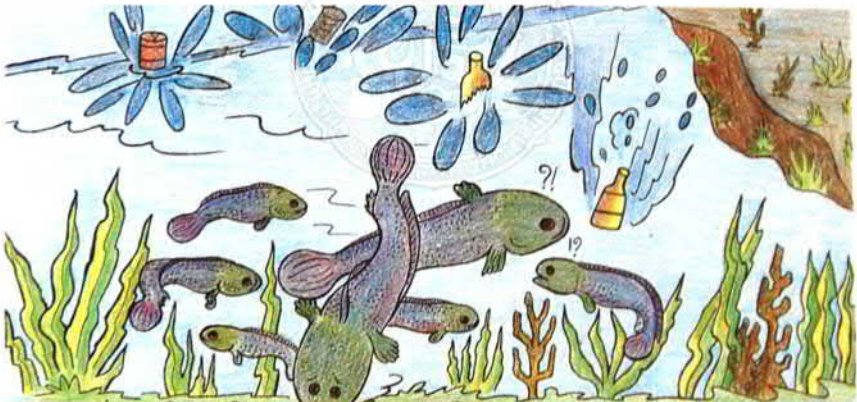
แม่ปลาช่อน : แบลกซีจ๊ะเธอ สิ่งของเหล่านี้ทั้งกับถม จงล้าธารบ้านเรือนะสิ ถ้าลูกเรา
 ว่ายไปโดน เศษแก้ว เศษกระเบื้องก็จะบาดเจ็บจริงไหม
 แม่ปลาทะเพียน : เออ ! จริงของเธอ ลูกของเราชอบสูบเศษอาหารด้วย ถ้ามองผิดไป
 สูบเอาเศษแก้วคงจะแย่ นั่นซึกจะกลืนแล้วสิ

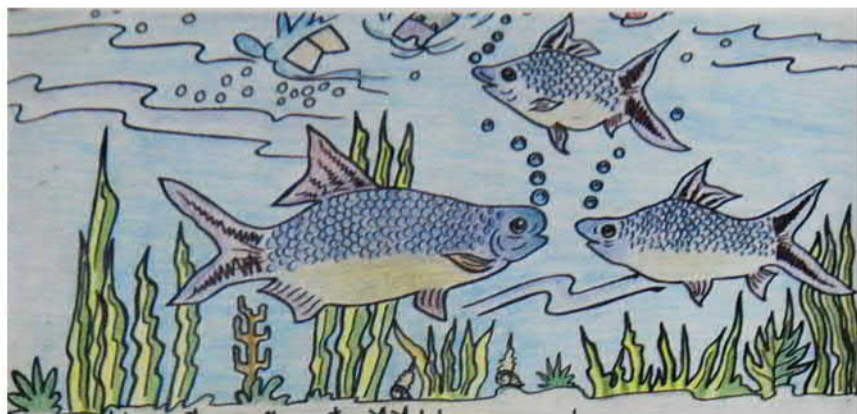
คืนนั้น ผู้คนที่มาพักผ่อน ต่างสนุกสนานในกิจกรรมของพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง...

ชายหนุ่ม : ต้มนี้ใช้พวกเรา น้ำอัดลมขวดใหม่ นะ ต้มแล้วไม่ต้องเสียเวลาไปเก็บขวดคืนร้าน
หญิงสาว : ฮ่าว! ไม่คืนร้านแล้วทำอย่างไรละ
ชายหนุ่ม : ก็ปลงแม่น้ำ ลำคลอง หนองบึงไปเลย สะดวกดี

พ่อปลาช่อน : โอ้ย...โอ้ย... คนจะหลับจะนอนไครนะ มาส่งเสียงดัง
ลูกปลาช่อน : พ่อครับ ... ไครไปหาล้างจานเรา หนวกหรั่งเลย
แม่ปลาช่อน : ล้างสี่ยต้องพาลูกๆ ไปอยู่ที่อื่นดีกว่านะพ่อ ได้ยอนบ้านเราสิ่งแวดล้อม-
เริ่มจะแย่ลงทุกวัน ๆ ...

แม่ปลาตะเพียน : ฮ้าว! เป็นอะไรไปล่ะตุ๊กๆ ของแม่

ลูกปลาตะเพียน : หนูเจ็บคอจ๊ะแม่

ลูกปลาตะเพียน : แม่จ๋า น้องเล็กไปสับอะไรก็ไม่รู้สักรๆ สลวยอยู่เหนือน้ำ

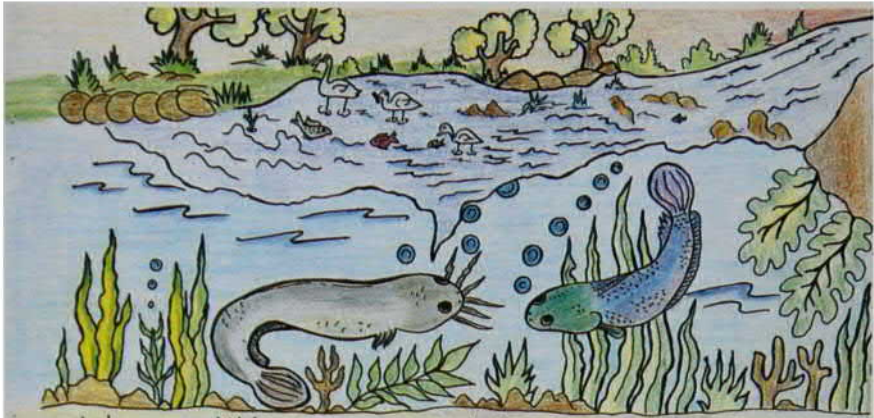
แม่ปลาตะเพียน : โอ! แย่แล้วละ ไอ้โน่นนะ เรียกว่า "โฟม"

พ่อปลาช่อน : จะรีบไปไหน หรือพ่อปลาดุก

พ่อปลาดุก : ฮ้าว! สวรรค์ดี สบายดีหรือพ่อปลาช่อน ฉันจะรีบไปแจ้งข่าวให้เพื่อนๆ

พ่อปลาช่อน : ข้าว อะไรอีกล่ะ

พ่อปลาดุก : ท่อปลาลำธารบ้านเรา จะมีแต่แห่งลง...แห่งลง... ชุ่นขึ้นเล็กปรกแล้วละ
 พ่อปลาช่อน : ทำไม เช่ได้ยีนใครพดมาหิว
 พ่อปลาดุก : ก็ข่าวจากวิทยุนะสิ จันไปไต่ยีน คนเขาเมาเหี่ยวแล้วเป็ดวิทยุฟัง
 เมื่อวานนี้เอง

พ่อปลาดุก : น้ำในลำธารจะลดลง ชุ่นดำขึ้น เพราะมีคนมาโค่นต้นไม้ ทำบ้านพัก-
 ริมธาร เขาจะปล่อยท่อน้ำเสียลงในลำธาร บ้านเรานะสิ
 พ่อปลาช่อน : คายละ แล้วลูกๆ เราจะหายใจลำบากนะสิ และต่อไปประชากร-
 ปลาเราก็จะลดน้อยลงด้วย

พ่อปลาช่อน : พร้อมแล้วยัง แม่ ลูกและเพื่อน ๆ ทั้งหลาย พวกเราจะไป
ฉกฉวย เอายังหน้านะ... ถ้าพร้อมแล้ว พ่อขอให้เตรียมตัว
ว่าอย่าไปขึ้นไปต้นลำธารนะ เราจะไปอยู่ที่ใหม่

ปลาทุกตัว : ลาก่อน ลำธารบ้านเกิด คงมีสักวันหรือที่น้ำจะต้อง
กลับใสเย็น เช่นวันวาน ...

ลาก่อน ธารน้ำ ลำธารบ้านเรา..ลาก่อน

เหตุการณ์สำคัญในปี

พ.ศ. ๒๕๓๖

พรรณงาม แยมบุญเรือง

๙ มกราคม ๒๕๓๖

วันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๓๖ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี เป็นประธานเปิดงานวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๖ ที่สนามกีฬาแห่งชาติ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๓๖ คือ “ยึดมั่นประชาธิปไตย
ร่วมใจพัฒนา รักษาสิ่งแวดล้อม”

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

คณะรัฐมนตรีอนุมัติหลักการตามที่กระทรวงมหาดไทยเสนอให้
จัดตั้งจังหวัดใหม่ ๓ จังหวัด คือ จังหวัดสระแก้ว จังหวัดอำนาจเจริญ
และจังหวัดหนองบัวลำภู

๒๑ มกราคม ๒๕๓๖

รางวัลมหิดล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานพระ-
บรมราชโองาสให้สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
องค์ประธานมูลนิธิรางวัลมหิดลในพระบรมราชูปถัมภ์ ทรงนำผู้ได้รับ
รางวัลมหิดลประจำปี ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นปีแรก ๒ ราย คือ เซอร์วิลเลียม
ริชาร์ด ซาโบว์ ดอลล์ จากอังกฤษ ซึ่งมีผลงานวิจัยดีเด่นต่อเนื่อง โดย
หลักวิชาการทางคลินิกและระบาดวิทยา ว่า การสูบบุหรี่ทำให้ผู้สูบเกิดโรค
มะเร็งปอดเรื้อรังสูงกว่าบุคคลที่ไม่สูบ และศาสตราจารย์นายแพทย์เงิน
หมินจาง ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการทำให้รัฐบาลยอมรับนโยบายรณรงค์
ต่อต้านการสูบบุหรี่ ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ ฯลฯ เข้าเฝ้ารับพระราชทาน
รางวัลมหิดล

๒๒ มกราคม ๒๕๓๖

นายก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ถึงแก่อนิจกรรมด้วยโรคหัวใจล้มเหลว ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
ขณะมีอายุ ๗๑ ปี

๒๖ มกราคม ๒๕๓๖

คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้ง นางจรัสศรี ที่ปรีช ผู้อำนวยการสำนักผังเมือง ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการ จังหวัดนครนายก นับเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสตรีคนแรกของไทย

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานประกาศเกียรติคุณแก่คนไทยตัวอย่าง ๔ คน คือ นายโกวิท วรพิพัฒน์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ นายเทียน วีระกนก นายพิศาล บุญผูก และนายแพทย์วีระพันธ์ สุพรรณไชยมาตย์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานเหรียญกาชาดสรสรเลิศจนแก่เด็กชายสมเดช เขียวสี เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดจักรวรรดิ ซึ่งได้ช่วยชีวิตแม่ลูกที่กำลังจะจมน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๕

๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖

การประกวดนางสาวไทยประจำปี ๒๕๓๖ ณ โรงแรมเซ็นทรัลพลาซ่า ปรากฏว่า นางสาวฉัตรกานดา อุบลศิริ วัย ๒๐ ปี ได้เป็นนางสาวไทยประจำปี ๒๕๓๖

๑๓ เมษายน ๒๕๓๖

วันสงกรานต์ นางสงกรานต์ประจำปี ๒๕๓๖ นามว่า "รากษสเทวี" ทรงพาหุรัดทัดดอกบัวทอง อาภรณ์แก้วโมรา ภูษาทาสีโลหิต พระหัตถ์ขวาทรงตรีศูล พระหัตถ์ซ้ายทรงธนู เสด็จไสยาสน์ลี้มนนทรมาเหนือหลังวราหะ (สุกร) เป็นพาหนะ

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๓๖

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปยังมหาวิทยาลัยจอร์จ ทาวน์ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา ในโอกาสที่มหาวิทยาลัยฯ ทูลเกล้าฯ ถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ด้านชีวเมนเลตเตอร์ส

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๖

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วย สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ไปในการพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ ณ ท้องสนามหลวง

๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๖

กีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ ๑๗ ประธานาธิบดี วี คิม วี แห่งสิงคโปร์ เป็นประธานเปิดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ ๑๗ ที่สนามกีฬาแห่งชาติ สิงคโปร์ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๖ โดยมีนักกีฬาจาก ๙ ประเทศ เข้าร่วมในการแข่งขัน ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทย ฟิลิปปินส์ สหภาพพม่า เวียดนาม บรูไน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสิงคโปร์

๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๖

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนอย่างเป็นทางการ ระหว่าง ๒๐ มิถุนายน - ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ตามคำกราบทูลอาราธนาของรัฐบาลจีน

๔ กรกฎาคม ๒๕๓๖

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอฯ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงมีพระชนมายุครบ ๓ รอบ

๘ กรกฎาคม ๒๕๓๖

พระธรรมโกศาจารย์ หรือพุทธทาสภิกขุ อินทปญโญ แห่งสวนโมกขพลาราม จังหวัดสุราษฎร์ธานี มรณภาพ ณ สวนโมกขพลาราม ขณะมีอายุ ๘๗ ปี

๙ กรกฎาคม ๒๕๓๖

โครงการณรงค์เพื่อการบริโภคนม จะรณรงค์ให้เด็กและเยาวชน บริโภคนม ๒๐ ลิตรต่อคนต่อปี ในปี ๒๕๓๖ เด็กที่ดื่มนมโดยตลอด จะมีส่วนสูงกว่าปกติประมาณ ๓ เซนติเมตร และมีร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์

๖ สิงหาคม ๒๕๓๖

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์ไป ทรงเยือนเบลเยียม ระหว่างวันที่ ๖ - ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๖ เพื่อทรง ร่วมในพระราชพิธีพระบรมศพ สมเด็จพระราชาธิบดีแห่งเบลเยียม ณ โบสถ์เซนต์มิเชล กรุงบรัสเซลล์ เบลเยียม ในวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๓๖

๑๗ สิงหาคม ๒๕๓๖

คณะกรรมการตัดสินวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) มีมติให้หนังสือรวมเรื่องสั้น "ครอบครัวกลางถนน" ของ นายวินัย บุญช่วย ซึ่งใช้นามปากกาว่า คีลา โคมฉาย ได้รับรางวัลซีไรต์ประจำปี ๒๕๓๖

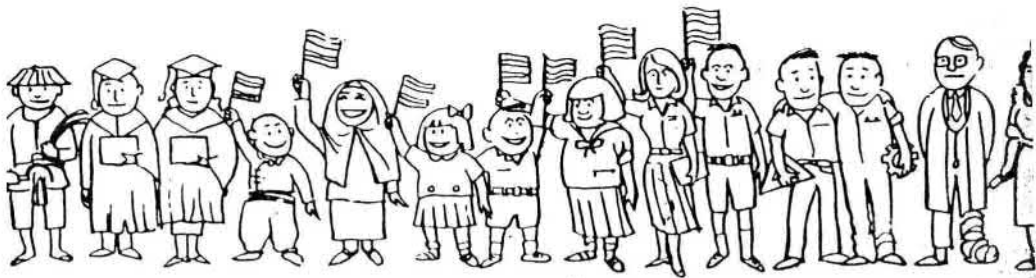
๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๖

มีการแสดงคอนเสิร์ตไมเคิล แจ็กสัน ณ สนามศุภชลาศัย วันที่ ๒๔ และ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๖

๑๔ กันยายน ๒๕๓๖

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี นำคณะกรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัล ผลงานคิดค้น หรือสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ ประจำปี ๒๕๓๖ รางวัลที่ ๑ จากการได้ทรงประดิษฐ์คิดค้น "เครื่องกลเติมอากาศที่ผิวน้ำหมุนช้า แบบทุ่นลอย" หรือ "กังหันน้ำชัยพัฒนา"

(ข้อมูลจากสยามจดหมายเหตุ มกราคม - กันยายน ๒๕๓๖)

บทดอกสร้อย

วัยฝัน

วัยเอ๋ยวัยฝัน

คงบรรเจิด เปริดแพร้ว ดังแก้วกาญจน์

ฝันอยากให้ ชาติไทย ได้เรืองรุ่ง

สามัคคี พร้อมเพรียง ชาติเกรียงไกร

พระศาสน์จง สว่างใส ในดวงจิต

สร้างคนดี มีเมตตา เป็นอาจินต์

จักรีวงศ์ สยามินทร์ ปิ่นสุวรรณค์

ปกเขตเกล้า ชาวไทย ได้พึงพิง

ฝันอยากเป็น เด็กดี ที่พ่อแม่

ฝันเป็นเด็ก สอนง่าย ของคุณครู

ฝันมีเพื่อน มากมาย ให้สนุก

เป็นที่รัก เอ็นดู ของผู้ใหญ่

ฝันสวายนั้น เป็นอย่างไร ช่วยไขทาน

วัยฝันสวาย วันवार คราเยาว์วัย

ประชามุ่ง พัฒนา อัชฌาสัย

มิให้ใคร แก่งแย่ง แบ่งแดนดิน

ทุกชีวิต น้อมนำ ธรรมศิลป์

ทุกศาสน์สิ้น ล้วนเลิศ ประเสริฐจริง

สถิตยบัล-ลังก์ราชันย์ เป็นขวัญมิ่ง

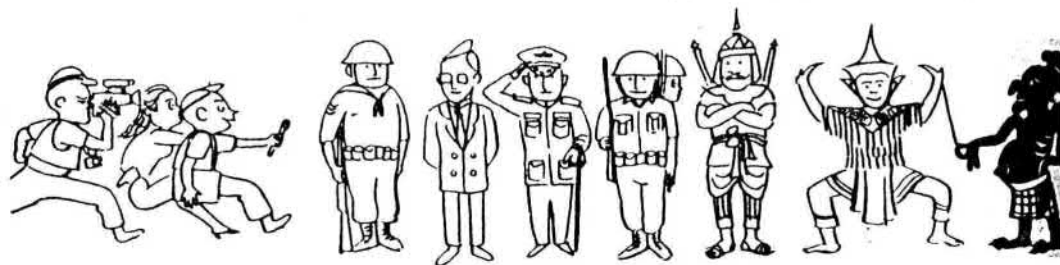
ทรงสรรค์สิ่ง สร้างไทย ให้เชิดชู

ให้รักแท้ ท่วมท้น ล้นด้นหนู

อยู่ในหมู่ มิตรสหาย ไม่อายใคร

รู้ทุกซ่สุข นานี้ ทางดีให้

หวังจะได้ คำสอนสั่ง อย่างเมตตา

ฝันเป็นนัก การเมือง ที่เปรี๊ยะปราว
เป็น ส.ส.เป็นฝ่ายค้าน ในสภา

ฝันเป็นนัก การทหาร ชาญสมร
เป็นตำรวจ กวดผู้ร้าย ไม่โกงคน

ฝันจะเป็น คุณครู ดูแลศิษย์
เป็นนายแพทย์ คำขาย ทนายความ

เป็นชาวเล ชาวไร่ ให้ผลผลิต
มีผงไพร สายธาร บันดาลดิน

ต่างมีฝัน เป็นของตัว หัวทั้งสิ้น
ต่างความคิด ต่างความฝัน กันทุกคน

วัยฝันสวย ด้วยเยาว์ เจ้าเตียงสา
หากผู้ใหญ่ ได้เสริมส่ง คงกลับกลาย

คงไม่พลาด รัฐมนตรี ดีหนักหนา
ออกนอกมา ทำหน้าที่ แทนปวงชน

จะต่อกร ผู้ล้ารัก ทุกแห่งหน
ไม่ฉ้อฉล ชนเป็นสุข ทุกโมงยาม

ฟังเขียนคิด คึกษาชอบ ตอบคำถาม
นาฏกรรม รำร้องเต้น เป็นศิลปิน

ใช้ชีวิต เกษตรกร ไม่ถอนดิน
ดุจทรัพย์สิน เลี้ยงชีวา ประชาชน

ต่างมีจิน-ตนาการ บันดาลผล
เยาวชน วยศึกษา ปัญญาไกล

ล้วนมีค่า ควรคิด นิमितหมาย
ฝันดีร้าย อาจเป็นจริง ทุกสิ่งเอย

ปฏิพิภย์ ธารดาษ

แม่ฉันสลาย... อย่าวายฝัน

อิส: เสียงไพโรจน์

เด็กหญิงรุชิลาวาตี ยูโซ๊ะ
ป.๕ โรงเรียนบ้านกุย

“หนูอยากเป็นหมอ จะได้รักษาคนป่วย”

“หนูอยากเป็นครู จะได้สอนให้ลูก
หลานของเราทุกคน มีความรู้ความสามารถ”

เด็กหญิงอาดิตะ มะซอ
ป.๖ ร.ร.ไทยรัฐวิทยา ๑๐

เด็กชายปฏิกกรณ์ พรมศรี
ป.๕ ร.ร.บ้านสะป่อม

“อยากเรียนสูง ๆ ครับ ได้รับราชการ
มาพัฒนาแหล่งที่อยู่ของตนให้เจริญกว่านี้”

๑๑๘

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ
๒๕๓๗

“อยากเป็นครูคะ จะได้สอนเด็ก ๆ ให้
มีความรู้ให้เขามีความสามารถและเป็นคนดี”

เด็กหญิงนุรียา ดิอรามา
ป.๕ โรงเรียนบ้านกุย

เด็กชายชูกรณัย แนนกา
ป.๖ ร.ร.ไทยรัฐวิทยา ๑๐

“ผมอยากเป็นตำรวจครับ เพราะจะ
ได้จับผู้ร้ายที่ทำผิดกฎหมาย เพราะถ้าปล่อย
ให้ผู้ร้ายเผาโรงเรียน โดยที่ไม่มีตำรวจจับพวก
ผู้ร้ายก็ได้ใจใหญ่”

เด็กหญิงอรนิตา เพชรแก้ว
ป.๖ ร.ร.บ้านสะปอม

“อยากเป็นพยาบาลคะ เพราะอยาก
จะช่วยรักษาคนทุกคนไม่ให้มีโรคภัยมา
เบียดเบียน”

๒

เป็นส่วนหนึ่งของความฝันของเพื่อน ๆ เยาวชนภาคใต้ของเรา
ฝันของเด็กถือได้ว่าเป็นฝันที่งดงามที่สุด เป็นฝันที่มีคุณค่ายิ่ง เพราะ

จะเป็นตัวชี้แนะและจูงใจ
เขาให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีใน
อนาคต แต่อันิจจา...
ผู้ใหญ่บางคนกลับไม่เห็น
คุณค่า กล้าเผาทำลาย
แม้แต่โรงเรียนของเด็ก ๆ
สถานที่ที่จะช่วยให้ฝัน

สุดใฝ่ในวัยเยาว์ของลูกหลานเขาเป็นจริงเขาจะรู้หรือไม่ว่าเด็ก ๆ ที่โรงเรียน
ถูกเผา รู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้สึกอย่างไรต่อตัวเขา

“รู้สึกเสียใจ และเสียดายมากค่ะ เกลียดเขามากที่เผาโรงเรียน
ของหนู”

“เสียใจที่ต้องเสียห้องสวย ๆ ไปโดยเปล่า ๆ และรู้สึกโกรธและ
เกลียดเขามากที่เผาโรงเรียนของหนู ทำไมเขาต้องเผาโรงเรียนของหนู
ด้วย ทั้ง ๆ ที่พวกนักเรียนโรงเรียนของหนูก็ไม่ได้ทำอะไรให้เขาโกรธสักที”

“รู้สึกเสียใจมาก
ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องนี้ขึ้น
และรู้สึกโกรธและเกลียด
คนเผาไหม้ มาเผาโรง-
เรียนก็ไม่มื่ออะไรดีขึ้นและ
เด็ก ๆ ที่เรียนหนังสือ ก็
ต้องเดือดร้อน ไม่มีที่

ศึกษาธิการจังหวัด (นายมาดล ชูพล) และผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดนราธิวาส (นายชูเกียรติ วิเศษเสนา) ถ่ายภาพพร้อมกับนักเรียนและคณะครู

จะเรียน”

“เสียใจและเสียตายนมากค่ะ ที่โรงเรียนถูกเผา หนูเกลียดและโกรธเขามากค่ะที่มาเผาโรงเรียนของหนู หนูอยากถามเขาว่า โรงเรียนของหนูไปทำอะไรให้เขาเจ็บบ้าง”

“รู้สึกเสียใจมาก เมื่อได้ยินครั้งแรกผมรู้สึกไม่อยากเชื่อเลย ได้ดูด้วยตาเองแล้ว ก็แทบน้ำตาไหล เพราะผมรักโรงเรียนของผมมาก ผมรู้สึกผิดหวังในตัวเขามาก เพราะทำให้เขากลายเป็นคนไม่ดีทันทีเลย และผมอยากถามเขาว่า เผาโรงเรียนแล้วได้อะไรแก่เขาบ้าง ทั้ง ๆ ที่โรงเรียนของผมก็ไม่ได้ผิดอะไร เมื่อเขาเผาโรงเรียนอย่างนี้แล้ว ลูกหลานเขาจะเรียนที่ไหนอีกต่อไป”

“รู้สึกเสียใจมาก ไม่คิดว่าเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น รู้สึกเสียตายนอาคารเรียนและเครื่องมือการเกษตรที่ถูกเผาไป อยากให้ทางการจับตัว

คนเผาได้เร็ว ๆ หนูโกรธและเกลียดเขามากอะ อยากจะถามด้วยว่า ไม่เคยผ่านการเรียนมาเลยหรือ ถึงได้ทำเช่นนี้"

โลกและความฝันอันบริสุทธิ์สดใสของเด็ก ๆ ถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของผู้ใหญ่บางคน แต่คนเหล่านี้ กลับลอยนวล แฝงตัวอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมได้โดยเปิดเผยและได้รับการต้อนรับ ทั้ง ๆ ที่เขานำรังเกียจน่าเกลียดน่าชังกว่าคนที่ป่วยเป็นเอดส์เสียอีก

โรคเอดส์ไม่เลือกคนดีหรือคนไม่ดี

คนที่รู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์ ความฝันงดงามใด ๆ ในชีวิตก็จะเป็นอันจบสิ้น มีชีวิตที่เหลืออยู่อย่างท้อดอาลัย ว่าเหว ไรที่พึ่ง และเจ็บปวดขมขื่นด้วยถูกรังเกียจและขับไล่ไสส่งจากผู้คนรอบข้าง โดยเฉพาะผู้ที่เคยเป็นที่รักดังดวงใจ

ชีวิตที่อยู่โดยปราศจากความฝัน ก็คงไม่ต่างอะไรกับซากที่เดินได้ พุดได้ หายใจได้ แต่ไม่มีชีวิต ทุกข์ทรมานไม่มีทางหาย นับว่า โลกคงมีเมตตาธรรมอยู่บ้าง จึงได้เกิดมีคณะบุคคลกลุ่มหนึ่ง ภายใต้การนำของพระอาจารย์ลงกต ดิกขปัญโญ อุทิศตน แฝ่เมตตาเข้าช่วยเหลือผู้ป่วยโรคร้ายนี้ ไม่มีयरักษาทางกายให้หายขาด ก็ใช้ธรรมะเข้าเยียวยารักษาใจ จุดไฟชีวิต จุดความฝัน ให้กับผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ ให้เขาสามารถลุกขึ้นยืนหยัดต่อสู้โลกและโรคร้ายได้อีกครั้งหนึ่ง อย่างมีสติ มีกำลังใจ และพึ่งตนเองได้ หลายคนอาจจะเคยได้ทราบเรื่องราวความเป็นมาของพระอาจารย์ลงกต และโครงการธรรมรักษานิเวศน์ วัดพระบาทน้ำพุ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี มาแล้ว แต่คงไม่เคยได้อ่านประวัติความเป็นมาของท่านในลักษณะงานประพันธ์ ที่ท่านตั้งใจมอบให้เด็กและเยาวชนทุก ๆ คนโดยเฉพาะ อย่างใน "เทพเจ้าเอดส์" นี้

เทพเจ้าเอดส์

พระอลงกต ดิษฐปัญโญ

วัยเด็กกับในความมืด สิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่อนคือ ผีมีจริงและข้าพเจ้าก็กลัวผี ไม่แพ้เด็ก ๆ คนอื่น หากมีใครสักคนในหมู่เพื่อนงันพูดถึงผี แม้จะเป็นเรื่องโกหกพกลม แต่ข้าพเจ้าก็ตั้งใจฟังอย่างระมัดระวังตัว แต่ถ้าหากมีใครมาตะโกนว่าเห็นผีหรือผีมาใกล้ ๆ ข้าพเจ้าจะต้องรีบวิ่งไปยังที่สว่าง ๆ หรือวิ่งไปรวมกลุ่มกับเพื่อนคนอื่น ๆ ก็จะมีบางครั้งที่ทำแสงสว่างหรือเพื่อนรวมกลุ่มไม่ได้ ข้าพเจ้าก็หมดปัญญาที่จะแก้ไขด้วยวิธีการอื่น นอกจากนอนคลุมโปงอยู่ในผ้าห่มแล้วตัวสั่นง ๆ แต่ไม่มีเสียงร้องเพราะกลัวผีจะรู้ว่าซ่อนตัวอยู่ในผ้าห่ม จนกว่าจะมีใครสักคนมาพบเข้า หรือได้ยินเสียงใครสักคนนั่นแหละ ข้าพเจ้าจึงจะสามารถโผล่หัวออกมาจากผ้าห่มได้

ป้ายบอกทางเข้าวัด

สำนักงาน

เรือนพักผู้ป่วยปัจจุบัน

สภาพผู้ป่วย

ข้าพเจ้าเข้าเรียนชั้น ป.๑ เมื่ออายุ ๕ ขวบ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ข้าพเจ้าเดินตามย่ำมาขายขนม ตั้งแต่เด็ก ๆ พวกพี่ ๆ ก็เรียนอยู่ที่นั่นหมด แม่น้าแม่มกอลองไหลผ่านหน้าโรงเรียนริมฝั่งแม่น้ำแม่มกอลองเป็นเส้นทางที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยมากที่สุดเมื่อเข้าเรียนแล้วข้าพเจ้าเป็นอิสระจากย่ามาก ขึ้น กลายเป็นสมาชิกในกลุ่มของพี่ ๆ ซึ่งมีชาย ๒ หญิง ๒ รวมข้าพเจ้าก็เป็น ๕ ส่วนน้องคนเล็กก็ยังอยู่ในการดูแลของย่า เพราะอายุยังแค่ ๓ ขวบ พวกพี่ ๆ พาข้าพเจ้าไปเล่นน้ำ ข้าพเจ้าได้ลงตลิ่งอย่างคล่องแคล่ว เพราะอยากจะทำเล่นน้ำมานานแสนนานแล้ว วันแรกที่ได้ลงเล่นน้ำข้าพเจ้าเล่นจนตัวซีดปากเขียว แต่ไม่รู้สึกร้อนหรือเหนียวแม้แต่น้อยยังเล่นยิ่งสนุกความสนุกของข้าพเจ้าทำให้พวกพี่ ๆ สนุกตามไปด้วย สนุกจนเพลินไปหน่อยจนเริ่มสลัว ๆ แล้ว พวกพี่ ๆ จึงชวนกันขึ้นจากน้ำ ข้าพเจ้ายังไม่ยอมขึ้น ในที่สุด ข้าพเจ้าก็ต้องรีบตะกุกตะกายขึ้นจากน้ำอย่างรวดเร็วเมื่อพี่ชายคนถัดจากข้าพเจ้าตะโกนว่า "ผีพราย มาแล้ว" ข้าพเจ้ารู้ว่า ผีพรายคือใครร้ายกาจเพียงใด เพราะได้ยินได้ฟังพวกพี่ ๆ พูดมามากต่อมากแล้ว

ข้าพเจ้ามีโอกาสเรียนอยู่ที่ราชบุรี เล่นน้ำอยู่ริมฝั่งแม่มกอลองแถวโพธารามอยู่แค่ ๓ ปี ยังไม่เคยเจอผีพราย ก็

นำผิวจิต

● บำบัด ● หัดโยคะ

ต้องย้ายเข้าไปเรียนที่กรุงเทพ ชั้น ป.๔ กรุงเทพมีไฟฟ้า มีทีวี มีตู้เย็น มีพัดลม และอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดความตื่นเต้น น่าสนใจ โดยเฉพาะทีวี ข้าพเจ้าดูได้ดูดี ดูทุกวันทุกรายการที่มีโอกาส แสงสีในกรุงเทพ ผู้คนมากมาย ทำให้ข้าพเจ้าชักจะลืมกลัวผีไปแล้ว

ทีวีทำให้ข้าพเจ้ารู้จัก “เทพเจ้า” รู้จัก “ซูเปอร์แมน” รู้จัก “เซียน” รู้จัก “นินจา” และอื่น ๆ มากมาย ข้าพเจ้าลิ้มความสนุกสนานที่เคยเล่นน้ำริมฝั่งแม่กลองหมดสิ้นแล้ว ข้าพเจ้ามีความสุขใหม่คือ การเลียนแบบท่าทางของบุคคลต่าง ๆ ที่เป็นเทพเจ้า ซูเปอร์แมน หรือนินจา ข้าพเจ้าอยากเก่งเหมือน ซูเปอร์แมน และก็อยากมีอิทธิฤทธิ์เหมือนเทพเจ้า

เมื่อข้าพเจ้าโตขึ้นข้าพเจ้ายังประทับใจซูเปอร์แมนอยู่บ้าง แต่ก็ยังมีแรงบันดาลใจอยากจะเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์เหมือนเทพเจ้าเหมือนเดิม และอยากจะเป็นเทพเจ้ามากขึ้นเมื่อต้องถูกรังแกจากเพื่อนผู้หญิงตัวโต ๆ ในชั้นเรียนเดียวกัน คิดไว้ว่า ถ้าเป็นเทพเจ้าจะช่วยพวกที่ถูกรังแก จะกำจัดพวกที่เกเรรังแกคนอื่น

จากนักเรียนชั้นมัธยมของโรงเรียนมีชื่อเป็นสวนดอกไม้แห่งหนึ่งในกรุงเทพ ข้าพเจ้าสอบแข่งขัน เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ที่ เกษตรศาสตร์ ข้าพเจ้าไม่ต้องถูกผู้หญิงรังแกอีกแล้ว ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักเทพเจ้าองค์ใหม่ที่มีชื่อ “กามเทพ” เพราะข้าพเจ้าโตแล้ว โตพอที่จะแยกแยะความสุขความงามความน่ารักของนักศึกษาหญิงร่วมมหาวิทยาลัยได้ ข้าพเจ้าเฝ้ามองนักศึกษารุ่นน้องคนหนึ่ง ความน่ารักของเธอที่สวมแว่น ผมหยิกงอ ท่าทางคล่องแคล่วกล้าหาญ ดูแล้วถูกชะตากับข้าพเจ้ามาก ภาพต่าง ๆ ของเธอผู้นั้นที่ข้าพเจ้าเก็บไว้ในความรู้สึกนึกคิดมีมากมาย ทุกคืนกว่าข้าพเจ้าจะหลับ ก็ต้องทบทวนภาพต่าง ๆ ของเธอจนหมด ก่อนจะหลับ ส่วนเล็ก ๆ

บ้านหลังใหม่

ของจิตใจก็วิ่งวอนให้กามเทพมาช่วย ดลบันดาลให้เธอผู้นั้นมองเห็นข้าพเจ้าเป็นเทพบุตรในดวงใจของเธอ แล้วจึงกลับไปด้วยความสุข

กามเทพคงจะรับคำวิ่งวอนของข้าพเจ้าเป็นแน่แท้ เพราะเธอผู้นั้นเดินควบคู่กับข้าพเจ้า ๒ ปีกว่า ๆ จนข้าพเจ้าจบการศึกษาระดับปริญญาตรี มั่นช่วงเป็นช่วง

เวลาแห่งความสุขของชีวิตจริง ๆ ที่มีคนที่รัก คนที่เข้าใจ คนที่คอยห่วงใยเอื้ออาทร ข้าพเจ้านึกขอบคุณกามเทพอยู่เสมอ ๆ เมื่อมีเธอผู้นั้นปรากฏอยู่เบื้องหน้าและเดินอยู่เคียงข้างกัน

โชคร้ายของข้าพเจ้า ที่ต้องไปศึกษาต่อปริญญาโทที่ประเทศออสเตรเลีย โดยที่ไม่มีบุคคลอันเป็นที่รักไปด้วย ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักกับเทพเจ้าองค์ใหม่คือ เทพเจ้าแห่งความระทม จิตใจของข้าพเจ้าล่องลอยไปเหมือนเครื่องบินที่ล่องลอยไปในอากาศ และยิ่งห่างจากเธอไกลออกไปทุกที

๓ ปี กับความห่างไกล จิตใจยังไม่มั่นคง เธอผู้นั้นผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าตัดสินใจแต่งงานกับอาจารย์หนุ่มรุ่นพี่ที่สนิทกับข้าพเจ้ามาก ๆ ในอดีต หลังจากที่อาจารย์หนุ่มเอาใจเธอมาตลอด ๓ ปี ในขณะที่ข้าพเจ้ามีเพียงจดหมาย ที่มีแต่คำเก่า ๆ นำเมื่อมากขึ้นทุกที ๆ

กามเทพหักหลังข้าพเจ้าหรือเปล่า ! อยากจะรู้ความจริง อยากจะเรียกร้องความยุติธรรม อยากจะให้เธอเหมือนเดิม อยากกลับไปสู่วันเก่า ๆ ไม่อยากเรียนแล้ว ไม่อยากจะจบแล้วปริญญาโท มันจะมีความหมายอะไรถ้าต้องอยู่อย่างเดียวดาย ต้องถูกทอดทิ้ง

โชคยังดีที่มีเพื่อนผู้หญิงต่างชาติคนหนึ่งเข้ามาปลอบใจข้าพเจ้า กามเทพส่งมาหรือเปล่า ข้าพเจ้าไม่รู้และไม่ใส่ใจ ข้าพเจ้าเกลียดชังเทพเจ้าแล้ว หลังจากที่รู้ข่าวการแต่งงานของเธอผู้นั้น ข้าพเจ้า

ให้ข้อมูล

เรียนจบแบบเกือบตก แม้จะเรียนจบแต่ก็ไม่ได้ขึ้นชมนินตืออะไรแม้แต่บ่อย ข้าพเจ้า กลับเมืองไทยอย่างเงียบ ๆ เหนง ๆ เข้าทำงานที่กระทรวงเกษตร ตามที่เรียนจบมา ผ่านไป ๒ ปีกว่า ข้าพเจ้าชินชากับสังคมที่มีแต่ความเอารัดเอาเปรียบ โกงกิน หลอกหลวง ข้าพเจ้าหมดความกระตือรือร้นที่จะทำงาน ปล่อยตัวปล่อยใจ ปล่อยชีวิตให้จมไปกับความเลวร้ายของสังคม

ของฝากจากหลวงพ่อา

ทีมงาน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ขับรถชนรถคันอื่นชนะเนามาก ก็เลยเมื่อ ๆ ชีวิต แต่ก็ยังไม่เลิกดื่ม เลิกเที่ยว เทพเจ้าคงเลิกคุ้มครองข้าพเจ้าแล้ว ผีปศาจตามองเข้าสิงสู่ ทำร้ายข้าพเจ้าแล้ว

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ข้าพเจ้าประสบอุบัติเหตุ และหนักมากขึ้น ๆ จนต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลนานวันขึ้น เจ็บตัวมากขึ้น

จนที่สุด น้ำตาของแม่ก็ได้ชะล้างคราบชาตานิของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบวชตามคำขอร้องที่มีน้ำตาเป็นพยาน แต่บวชเงียบ ๆ โดยที่จิตใจยังรำร้อหาชาตานิเพื่อนเก่าอยู่

หลังบวชแล้วเจ้าชาตานิก็หายไป มันอาจจะกลัววัดกลัวพระ ข้าพเจ้า เหนง ๆ ก็เลยหยิบหนังสือธรรมะมาอ่าน อ่านไปอ่านมาจึงรู้ว่า "ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง ความตายเป็นของเที่ยง" อ่านต่อไป ๆ ก็ยิ่งรู้จักชีวิตและโลกมากขึ้น

เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า ข้าพเจ้าเลิกกลัวผีแล้ว ตัดขาดจากเจ้าชาตานิแล้ว ลืมกามเทพแล้ว หมดความขมขื่นอ้าว้างเงียบเหงาจากการถูกทอดทิ้งแล้ว

จนกระทั่ง ข้าพเจ้าได้เห็นภาพของเพื่อนมนุษย์ หลายต่อหลายคน ถูกทอดทิ้งเหมือนข้าพเจ้าในอดีต ผิดกันแต่คนเหล่านี้ ถูกทอดทิ้งเพราะคนอื่นกลัวเขารังเกียจเขา แต่ข้าพเจ้าถูกทอดทิ้งเพราะคนรักมีชายใหม่ คนเหล่านั้นตายกันทุก

วัน ๆ โดยไม่มีใครมาดูแลเขา พ่อ แม่ พี่น้อง เพื่อน ๆ เขา ไม่มีเลยหรือ ! ไม่มีใคร
ป้อนข้าวป้อนน้ำเขาเลย บางคนตายในขณะที่เขาคุมมียาเสพติดอยู่ เขาคือ ผู้ป่วยเอดส์

วันนี้ข้าพเจ้าคือ ผู้อำนวยการโครงการธรรมรักษันแวนน์ บ้านพักผู้ป่วย
ระยะสุดท้ายโดยวิธีทางพุทธในประเทศไทย สถานที่ซึ่งให้การดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์
ระยะสุดท้ายให้เขาได้ตายอย่างสงบ

คน แล้ว
มีข้าพเจ้าอยู่เคียงข้าง
มากมาย ๑๐๐ คน
มาหาข้าพเจ้า เขาคือ
อยากจะช่วยเขาทุก ๆ
สงบสุข

ข้าพเจ้ายัง
ปฏิเสธ แม้จะเป็น
พระสงฆ์ภิกษุ

“เทพเจ้าเอดส์”

คนแล้วตายในขณะที่
คนที่เหลือ ๆ อยู่ก็ยัง
๑๐๐๐ คน เข้ามาพบ
ผู้ป่วยเอดส์ ข้าพเจ้า
คน ให้ได้รับความ

เป็นคนธรรมดาเป็น
พระสงฆ์ ก็ยังเป็น

แต่ก็ยังมีคนขนานนามข้าพเจ้า ว่าเป็น “เทพเจ้าเอดส์”
หากข้าพเจ้าเป็นเทพเจ้าเอดส์จริง
ขอให้คนที่แพ้เอดส์ทุกคนหายจากโรคเอดส์เกิดเพราะมันทุกข์ทรมานเหลือเกิน
ขอให้คนที่ยังไม่เป็นเอดส์ อย่าได้รังเกียจ กลัว ประณามผู้ป่วยเอดส์เลย
แบ่งปันความเมตตาและมนุษยธรรมแก่เขาเหล่านั้นเถิด

“เมตตาธรรม เป็นเครื่องค้ำจุนโลก”

● คณะผู้จัดทำขอขอบคุณ ท่านศึกษาธิการจังหวัดและผู้ช่วยศึกษาธิการราชวิทยาลัย
(คุณนาคาส ชูพล - คุณหญิงวิภาดา วิเศษเสนา) ครู-อาจารย์ และตัวแทนนักเรียนต่าง ๆ
ที่โรงเรียนฤทธิยะสุนทรพิทยัง ที่ได้กรุณาให้ข้อมูลในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านพระครูสิริชัยปภากร และพระอาจารย์เฉลิมพล แห่งวัด
ศาลวัน ถึงถ้าบาทพุทธมณฑลที่ได้มอบเครื่องไทยทานให้คณะผู้จัดทำนำไปเยี่ยมผู้ป่วย
โรคเอดส์ที่วัดพระบาทน้ำพุ ที่ต้องขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง คือ ท่านพระอาจารย์อสงกต
และคณะที่ได้กรุณาพาเยี่ยมชมและให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจการของมูลนิธิโดยละเอียด

คณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๗

ที่ปรึกษา

อธิบดีทุกกรม

เลขาธิการคุรุสภา

ผู้อำนวยการองค์การการค้าของคุรุสภา

ประธานอนุกรรมการ

นางสาวจุไร ลียากาศ

รองประธานอนุกรรมการ

นายไพบูลย์ เสียงก้อง

นายประสาน สาระทัน

อนุกรรมการกองบรรณาธิการฝ่ายบทความและเนื้อเรื่อง

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

นายสมพงษ์ พละสุรย์

นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ

นางรัชณี ศรีไพรวรรณ

นางสาวรสา วงศ์ยังอยู่

นางสาวกานต์มณี ตักดีเจริญ

นางกรรณแก้ว เงินศรี

นายถวัลย์ มาศจรัส

นางสรพพร แต่งสกุล

นางวิภา ตัดนกุลพงษ์

นางสาวพรรณงาม แยมบุญเรือง

อนุกรรมการฝ่ายศิลปและรูปเล่ม

นายสมัย สุทธิธรรม

นายปฏิพัทธ์ ดาระดาษ

อนุกรรมการฝ่ายพิสูจน์อักษร

นายอิสระ เสียงเพราะดี

นายศักร วัฒนะมงคล

นางสาวอุษณี โพธิ์เดชขจร

นางสาววิภาวรรณ ไทยวงษ์

อนุกรรมการฝ่ายจัดจ้างและบัญชี

นายบุญเรือง ตันยา

นางสาววิไล เกษชนก

นางสาวเรณู ศิริขวัญชัย

นางสาวรำไพ จำปาทอง

อนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายวีระยุทธ พินทุสมิต

นางอรทัย ทองเจริญสุข

นางสาวขวัญเรือน อภิมนตรี

อนุกรรมการและเลขานุการ

นายประพล ศิริปรีชา

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นายอิสระ เสียงเพราะดี

นางสาวเพ็ญศรี สุขสวัสดิ์

ฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก

■ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

โทร. ๒๕๒๖๕๕๔, ๒๕๒๖๒๙๖, ๒๕๒๐๘๑๓, ๒๕๒๖๓๐๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายพรบอม แก้วกำเนิด ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๖

